

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2015. ÁPRILIS

Liahóna

**Megérteni a
Szabadító szent
áldozatát, 34**

Miért nem bűn a gyengeség, 20

**Hogyan legyen sikeres
a családi est, 10, 80**

„Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.”

Lukács 15:4-5

ÜZENETEK

- 4** **Elsőelnökségi üzenet:**
Monson elnök bátorságra szólít
Írta: Thomas S. Monson elnök
- 7** **Látogatótanítói üzenet:**
Jézus Krisztus tulajdonságai:
álnokság vagy képmutatás
nélkül való

KIEMELT CIKKEK

- 14** **A nők lelki hatása**
Írta: Starla Awerkamp Butler
Nőként gyakorolt hatásotok túlmutat azon, ami szemmel látható.
- 20** **Gyengének lenni nem bűn**
Írta: Wendy Ulrich
Tanuljátok meg megkülönböztetni a bűnöket és a gyengeségeket, és hogy miként fordítsátok a gyengeségeket erősségekké.
- 26** **Tiszta istentisztelet**
Írta: W. Christopher Waddell elder
Olvassátok el az önzetlen szolgálat e három lépését.
- 30** **„Ó, légy mindig velem”**
Írta: Jonathan H. Westover
Egy himnusz eléneklése nagy változást hozott ennek a koreai érdeklődő családnak az életébe.
- 34** **A Szabadító önzetlen és szent áldozata**
Írta: Boyd K. Packer elnök
A Szabadító engesztelése által törleszthetjük a bűn és a büntudat lelki hiteleit.

80 100 évnyi családi est

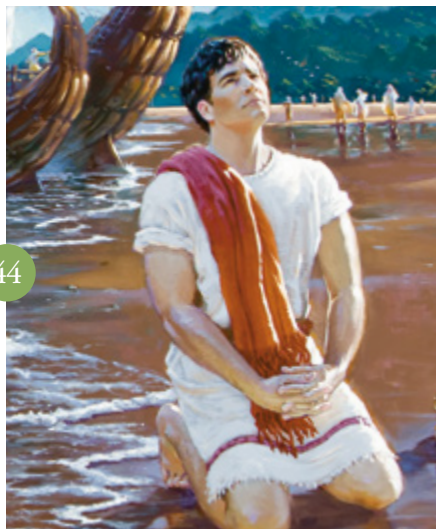
1915-ben Joseph F. Smith elnök és a tanácsosai arra szólították fel az egyháztagokat, hogy kezdjenek családi estet tartani, elmagyarázva nekik annak felépítését, céljait és áldásait.

ROVATOK

- 8** **Krisztusról beszélünk:**
A hit hatalma
Írta: Amber Barlow Dahl
- 10** **Otthonaink, családjaink:**
Családi est – ti is képesek vagytok rá!
- 12** **Evangeliumi klasszikusok:**
Feltámadott!
Írta: David O. McKay elnök
- 40** **Utolsó napi szentek történetei**

BORÍTÓ

Címloldal: *Az emmausi út.* Készítette: Liz Lemon Swindle. Másolatok készítése tilos!
Belső borító, elől: fényképezte: Jim Jeffrey.
Belső borító, hátul: a fényképes illusztrációt készítette: Cody Bell.

44

44 Menj előre hittel

Írta: Anthony D. Perkins elder
Tanuljátok meg Nefitől, hogy mit tegyetek, amikor életbe vágó döntéseket kell meghoznotok.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát! Típp: Hol gyűjthatsz gyertyát?

54

49 Poszter: Keressétek Őt!

50 Josephnek köszönhetően

Írta: Ted Barnes
Legalább hat olyan dolog van, amiben Joseph Smith próféta miatt más most az életetek.

53 Az élő próféta

Írta: Ezra Taft Benson elnök
Ádám? Nefi? Mózes? Talán meglepődsz majd azon, hogy ki a legfontosabb próféta.

54 A Szabadító példája az engedelmességre

Kilenc olyan mód, melyek által Jézus Krisztus kijelölte számunkra a követendő ösvényt.

58 A mi helyünk

60 Hogyan legyünk bölcsek

Írta: Neil L. Andersen elder
Mi a különbség a világ bölcsessége és Isten bölcsessége között?

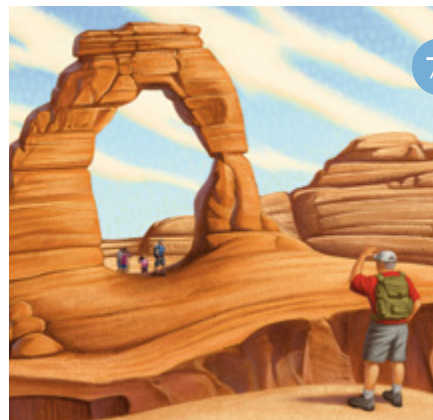
61 Térjünk a lényegre!

62 Egy akol és egy pásztor

Segíthet közelebb kerülnünk a Szabadítóhoz, ha jobban megértjük a pásztor munkáját.

64 Kérdések és válaszok

Hogyan oldódhatnak fel annyira, hogy nyugodtan beszélgessek a püspökömmel a kérdéseimről vagy aggodalmaimról?

75

66 Ki a te hőköd?

Írta: Charlotte Mae Sheppard
Eszti félt megmondani az osztálytársainak, hogy ki az ő igazi hőse.

68 Imák és székesegyházak

Írta: McKelle George
Amikor Dana Angliában meglátogatott egy székesegyházat, fontos leckét tanult az imáról.

70 Különleges tanú: Miért olyan fontos engedelmesnek lenni?

Írta: Russell M. Nelson elder

71 Ragyogó ötlet

72 Olvassuk a szentírásokat!: Jézus meggyógyít egy leprást

Írta: Erin Sanderson

74 Szentírásfigurák: Jézus meggyógyítja a betegeket

75 A helyes ösvény

Írta: Claudio D. Zivic elder
Minden attól függ, hogy a helyes ösvényen haladunk-e.

76 Kisgyermeknek: Tudom, hogy Jézus szeret engem

Írta: Jane McBride Choate

2015. ÁPRILIS XXIII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM
LIAHONA 12564 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztág-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Lisa Carolina López

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines,

Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,

Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,

Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,

Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a

kapcsolatot az Ügyfélszolgálattal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)
© Intellectual Reserve, Inc., 2015. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2015 Vol. 23 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát.

Ó, légy mindig velem, 30. oldal: Az Ó, légy mindig velem című himnusz sorai segítettek Pak Midzsungnak a keresztelkedés mellett dönteni. A himnuszok a mi életünkre is éppen ilyen erőteljes hatással lehetnek. Gondoljatok egy olyan alkalomra, amikor valamelyik himnusz szavai megáldották az életeteket. Fontoljátok meg, hogy megosztjátok ezt az élményt a családtagokkal. Kérjétek meg minden egyes családtagotokat, hogy válasszák ki a kedvenc himnuszukat, és mondják el, hogy az miként áldotta meg az életüket. Ezután énekeljétek el közösen az egyes himnuszokat. (Ezt a tevékenységet több hétre is eloszthatod.)

Imák és székesegyházak, 68. oldal: A történet elolvasása után mutasd meg képeken vagy említsd meg a városodban lévő különböző templomokat, és beszéljétek meg a családtagokkal az alábbi kérdéseket: Miben hasonlítunk más vallásokhoz? Mit érez Mennyei Atyánk az összes gyermeke iránt? Hogyan viszonyulunk azokhoz, akiknek más a hitük? E kérdések megválaszolásában segíthet az Igazság és tolerancia című beszéd, melyet Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja mondott (*EOSZ Áhítat fiatal felnőtteknek*, 2011. szept. 11.).

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A száмок a cikk első oldalára utalnak.

bátorság, 4

bőjt, 30

bűn, 20, 34

bűnbánat, 34, 64

bűntudat, 20, 34

család, 10, 50

családi est, 10, 80

döntések, 44, 60, 75

egyházi vezetők, 53, 64

engedelmesség, 44, 54, 58

engesztelés, 20, 34, 49

feltámadás, 12, 49

gyász, 30, 41

gyógyulás, 8, 72, 74

halál, 30, 41

hit, 8, 20, 44

ima, 68

isten természet, 58

Jézus Krisztus, 7, 8, 12,

20, 26, 34, 49, 54, 62, 66,

72, 74, 76

Joseph Smith, 12, 50

megbocsátás, 20, 34

megtérés, 30

misszionáriusi munka,

30, 40

nők, 14

önrendelkezés, 4, 20, 44

papság, 50

parancsolatok, 70, 75

példa, 14, 66

pornográfia, 34

proféták, 53

Sátán, 34, 61

Szentlélek, 30, 41, 42, 43,

44, 50, 58

szeretet, 76

szolgálat, 26, 42

templomi munka, 30, 43

Újszövetség, 54, 62, 72, 74

visszaállítás, 50

zene, 30, 40

Írta: Thomas S. Monson elnök

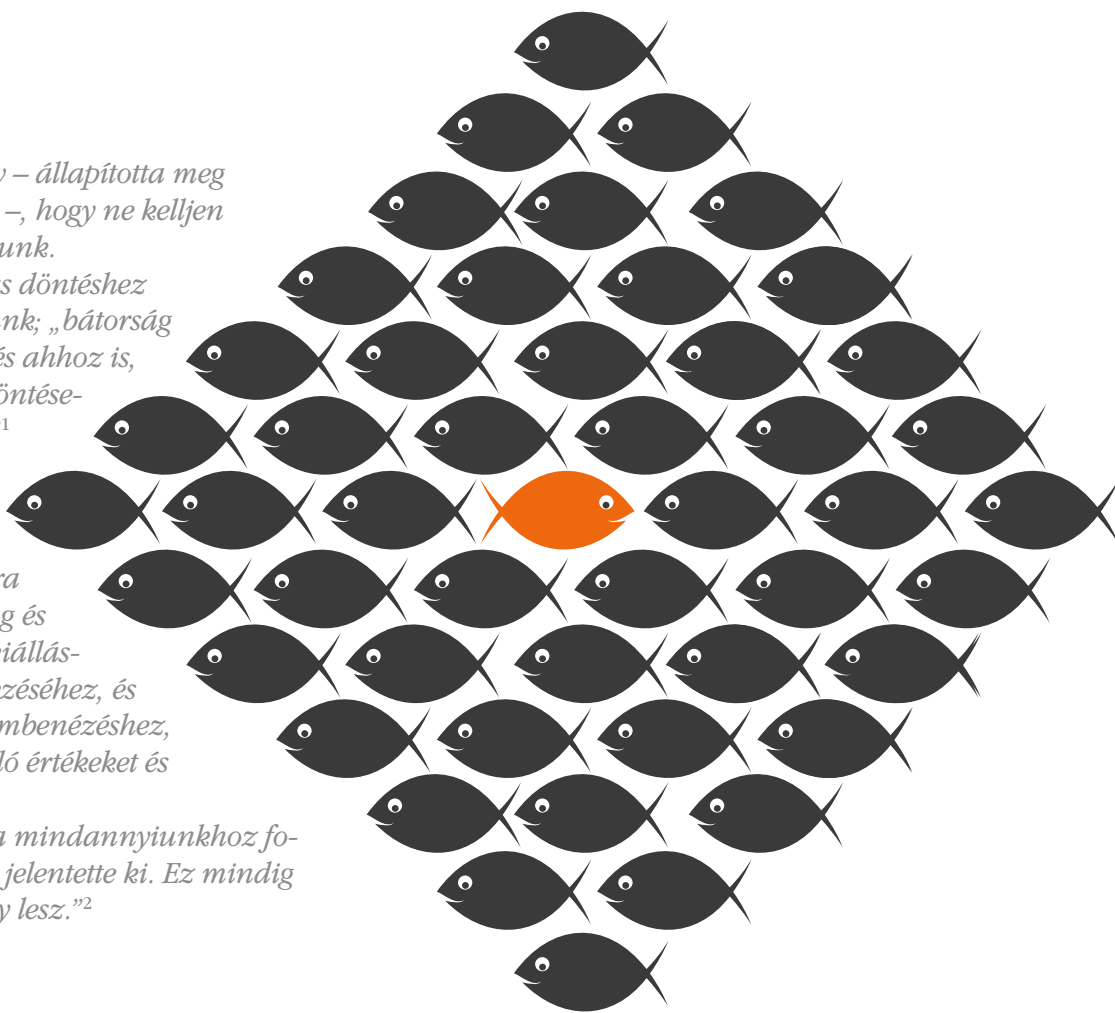
Monson
elnök
BÁTORSÁGRA
szólít

Alig telik el egy óra úgy – állapította meg Thomas S. Monson elnök –, hogy ne kelljen valamilyen döntést hoznunk.

Tanácsa szerint a bölcs döntéshez bátorságra van szükségünk; „bátorság kell ahhoz, hogy nemet, és ahhoz is, hogy igent mondjunk. Döntéseink valóban sorsdöntők.”¹

Az alábbi idézetekben Monson elnök arra emlékezteti az utolsó napi szenteket, hogy bátorságra van szükségük az igazság és az igazlelkűség melletti kiálláshoz, a hitük megvédelmezéséhez, és azzal a világgal való szembenézéshez, amely elveti az örökkévaló értékeket és tantételeket.

„A bátorság hívó szava mindannyiunkhoz folyamatosan felhangzik – jelentette ki. Ez mindig is így volt, és mindig is így lesz.”²

A bátorság elhozza Isten jóváhagyását

„Mindannyian szembesülni fogunk a félelemmel, megtapasztaljuk a gúnyolódást, és ellenállásban lesz részünk. Legyen bátorságunk – legyen mindannyiunknak bátorságunk – szembeszállni a közvéleménnyel, és kiállni az elveink mellett! A bátorság és nem a kompromisszum az, amely előhozza Isten jóváhagyó mosolyát. A bátorság élő és vonzó erénnyé válik, amikor nem csak úgy tekintünk rá, mint a hajlandóságra, hogy hősi halált haljunk, hanem úgy is, mint eltökéltségre, hogy tisztességes életet éljünk. Míközben előrehaladunk, és törekszünk úgy élni, ahogy kell, bizonyos, hogy segítséget fogunk kapni az Úrtól, és vigaszt meríthetünk az Ő szavaiból.”³

Bátran ellenállni

„Mit jelent kitartani? Nagyon tetszik a következő meghatározás: *bátran ellenállni*. Szükségeitek lehet bátorságra ahhoz, hogy higgyetek; időnként ahhoz is, hogy engedelmeskedjete. Ahhoz azonban minden bizonnyal szükségeitek lesz bátorságra, hogy kitartsatok addig a napig, amikor elhagyjátok ezt a halandó létet.”⁴

Legyen meg a bátorságotok kiállni az igazságért

„[L]egyen meg a bátorságotok szilárdan kiállni az igazságért és az igazlelkűségért. Mivel a mai társadalom fejlődésének iránya távol van az Úr által adott értékektől és alapelvektől, szinte bizonyos, hogy szükséges lesz megvédenetek mindazt, amiben hisztek. Ha bizonyosságotok gyökerei nincsenek elég erősen elültetve, bizony nehéz lesz ellenállnotok azok csúfolódásának, akik megkérdőjelezik hiteteket. Ha erősen vannak elültetve, akkor az evangéliumról, a Szabadítóról és Mennyei Atyánkról való bizonyosságotok hatással lesz mindenre, amit csak tesztek egész életetekén át.”⁵

Szükségünk van lelki és erkölcsi bátorságra

„A televízióban, a moziban és a többi médiában [magnapság] sugárzott üzenet gyakran kifejezetten ellentétben áll mindazzal, amit szeretnénk, hogy a gyermekeink elsajátítsanak és becsüljenek. Nekünk nem csupán az a felelősségünk, hogy tanítsuk nekik, hogy szilárdnak kell lenniük lélekben és tanban, hanem az is, hogy segítsünk ilyennek maradniuk, függetlenül attól, hogy milyen külső erőkkal találkoznak. Ehhez sok időre és erőre lesz szükségünk; ahhoz pedig, hogy segíteni tudjunk másoknak, nekünk magunknak is

szükségünk van lelki és erkölcsi bátorságra, hogy ellen tudjunk állni a körülöttünk ólálkodó gonosznak.”⁶

Legyünk mindig bátrak

„Mindennapi életünk során szinte elkerülhetetlen, hogy hitünk próbára ne tétessen. Néha talán azon kapjuk magunkat, hogy mások körében állunk, és mégis kisebbségben vagyunk, sőt, talán egyedül maradunk azt illetően, hogy mi elfogadható, és mi nem. [...]

Legyünk mindig bátrak és készek kiállni azért, amiben hiszünk, és ha ennek során egyedül kell állanunk, tegyük meg bátran, erőt merítve abból a tudásból, hogy valójában soha nem vagyunk egyedül, amikor Mennyei Atyánk oldalán állunk.”⁷ ■

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Megkérheted az általad tanítottakat, hogy gondoljanak egy olyan otthoni, munkahelyi, iskolai vagy egyházi helyzetre az elkövetkező héten, amikor bátorsággal kell majd cselekedniük. Ilyen lehet az, amikor egy félelmetes helyzettel néznek szembe, valamilyen nehézséget kell kibírniuk, ki kell álljanak a hitükért, vagy úgy határoznak, hogy még teljesebben tartanak be egy evangéliumi tantételt. Kérd meg őket, hogy osszák meg vagy írják le a gondolataikat.

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: A választás három pillére. *Liahóna*, 2010. nov. 67., 68.
2. Thomas S. Monson: Eljött a bátorság ideje! *Liahóna*, 2004. máj. 55.
3. Thomas S. Monson: Légy bátor és erős! *Liahóna*, 2014. máj. 69.
4. Thomas S. Monson: Higgyetek, engedelmeskedjete, és tartsatok ki! *Liahóna*, 2012. máj. 129.
5. Thomas S. Monson: Legyetek bátrak! *Liahóna*, 2009. máj. 126.
6. Thomas S. Monson: Három cél, mely vezet titeket. *Liahóna*, 2007. nov. 119.
7. Thomas S. Monson elnök: Bátran állj magad! *Liahóna*, 2011. nov. 60., 67.

Sarah példája

Írta: McKenzie Miller

Régebben nehezen tudtam a hitem szerint válaszolni az olyan egyszerű kérdésekre is, mint a „miért nem iszol kávé?”. Olyan kifogásokkal jöttem, hogy „túl keserű” vagy „nem szeretem az ízt”.

De miért szégyelltem magamat? Miért féltem annyira attól, hogy kiálljak azért, amiben hiszek? Most visszatekintve nem egészen értem, hogy mitől tartottam. Arra viszont pontosan emlékszem, hogy mikortól nem bújtam többé kifogások mögé.

Az egyik nap irodalomórán a tanárunk bejelentette, hogy egy bizonyos tévésorozatról fogunk megnézni egy részt. Tisztában voltam vele, hogy nekem nem lenne helyes megnéznem. Amíg a többi tanuló izgatottan ujjongott, egy Sarah nevű osztálytársam jelentkezett, és kérte, hogy kimehessen az óráról.

Amikor a tanár megkérdezte, hogy miért, Sarah egyszerűen ennyit mondott: „Mert mormon vagyok és nem nézek olyan műsorokat, amiben káromkodnak.”

Lenyűgöző volt a bátorsága, amellyel kiállt az osztály elé. Neki köszönhetően én is felálltam, és a folyosón vártam meg – tiszta lelkiismerettel –, amíg lement a műsor.

Ez örökre megváltoztatott. Attól fogva elkezdtem megmagyarázni a hitelveimet, ahelyett, hogy kerültem volna a témát. Ennek eredményeképpen pedig önbizalomra lettem, és még gyakrabban vettem részt az egyházi és iskolai tevékenységekben.

Sarah soha nem tudta meg, hogy mennyit jelentett nekem a magabiztosságról mutatott példája, de én ma is igyekszem utánozni azt. Ma már értem, hogy Isten csodálatos, szent egyháza tagjának lenni egyáltalán nem szégyellni való. Remélem, hogy én is olyan hatással lehetek másokra, mint amilyennel Sarah példája volt rám.

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

GYERMEKEKNEK

A szentírásokban rejlő bátorság

Monson elnök arra tanít bennünket, hogy legyünk bátrak és álljunk ki azért, amiben hiszünk. A szentírásokban rengeteg példa van olyan emberekre, akik bátorságot tanúsítottak. Olvassátok el az egyes nevek mellé írt szentírásokat. Hogyan tanúsítottak bátorságot ezek az emberek, és hogyan álltak ki azért, amiről tudták, hogy igaz? Az üres helyekre írjátok vagy rajzoljátok be a válaszaitokat.

Joseph Smith (Joseph Smith története 1:11–17)

Dániel (Dániel 6:7, 10–23)

A lámánita Sámuel (Hélamán 13:2–4; 16:1–7)

Eszter (Eszter 4:5–14; 5:1–8; 7:1–6)

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy megtudd, mit kell megosztanod. Hogyan fog segíteni a Szabadító életének és küldetésének megértése az Őbelé vetett hited gyarapodásában, és abban, hogy áldásban részesíthesd azokat, akik felett látogatótanítóként űrködsz? További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org honlapra!

Jézus Krisztus tulajdonságai: álnokság vagy képmutatás nélkül való

Ez az üzenet annak a látogatótanítóiüzenet-sorozatnak a része, amely a Szabadító tulajdonságait mutatja be.

Ha megértjük, hogy Jézus Krisztus álnokság vagy képmutatás nélkül való, az segít hithűen törekednünk példája követésére. Joseph B. Wirthlin elder (1917–2008) a Tizenkét Apostol Kórumából kifejtette, mit jelent tiszta szívűnek lenni: „Álnoknak lenni annyit tesz, mint megtéveszteni vagy félrevezetni. [...] Az álnokság nélkül való embert az ártatlanság, őszinte szándék és tiszta indítékok jellemzik; olyan ember, akinek az élete azt a gyakorlatot tükrözi, hogy a napi cselekedeteit a feddhetetlenség alapelveihez igazítja. [...] Hiszem, hogy most más koroknál sürgetőbben jelentkezik annak szükségessége, hogy az egyház tagjai álnokság nélkül való legyenek, mert oly sokan vannak a világban, akik láthatóan nem értik ezen erény fontosságát.”¹

Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa ezt

Gondold át

Mit tanulhatunk a kisgyermekektől arról, hogyan legyünk álnokság nélkül való? (Lásd Kalauz a szentírásokhoz: álnokság)

mondta a képmutatásról: „Egyikünk sem annyira krisztusi, mint amennyire tudjuk, hogy lennünk kellene. De őszintén vágyunk arra, hogy legyőzzük a hibáinkat és a bűnre való hajlamot. Szívünkéből és lelkünkéből áhítjuk, hogy jobbá váljunk Jézus Krisztus engesztelésének segítségével.”²

Tudjuk, hogy „cselekedeteink, szívünk vágyai, valamint aszerint leszünk megítélve, hogy milyen emberekké váltunk”³. Amikor azonban arra törekszünk, hogy bűnbánatot tartsunk, tisztábbá válunk – márpedig „boldogok, a kiknek szívök tiszta, mert ők az Istent meglátják” (Máté 5:8).

További szentírások

Zsoltárok 32:2; Jakab 3:17; 1 Péter 2:1–2, 22

JEGYZETEK

1. Joseph B. Wirthlin, “Without Guile,” *Ensign*, May 1988, 80, 81.
2. Dieter F. Uchtdorf: Jöjj, tarts velünk! *Liahóna*, 2013. nov. 23.
3. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.2.1.

Hit, család,
segítségnyújtás

A szentírásokból

A kisgyermekek álnokság nélkül való. Jézus Krisztus kijelentette: „Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. [...] Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájuk vetvén, megáldá őket” (Márk 10:14, 16).

Krisztus a keresztre feszítését követően az amerikai földrészen is szolgálta a gyermekeket. Utasítására az emberek odavitték Őhöz a kisgyermeküket, és „köré rakták őket a földre, és Jézus állt középen...”

És... könnyekre fakadt, és a sokaság bizonyoságot tett erről, és vette a kisgyermeküket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához. [...]

És amint azok odanézték, hogy lássák őket, az égre vetették a szemüket, és... angyalokat láttak a mennyből alászállni, mintha tűz közepén lettek volna; és lejöttek és körülvették ezeket a kicsinyeket...; és angyalok szolgáltak nekik” (3 Nefi 17:12, 21, 24).

A HIT HATALMA

Írta: Amber Barlow Dahl

Ha Mennyei Atyánk pusztán a kérésünkre azonnal megszabadítana bennünket a nehézségeinktől, akkor pont a szabadulásunkhoz szükséges tapasztalatokat tagadná meg tőlünk.

Az egyik évben az egyetemen éppen egy tesztet írtam, amikor elkezdett fájni a nyakam. A fájdalomnak akkor sem lett vége, amikor elmúlt a vizsga miatti feszültség. Tanácskoztam orvosokkal és terapeutákkal, kipróbáltam többféle gyógymódot, de a fájdalom nem szűnt meg. Ezután egy éven át, miközben azért küzdöttem, hogy meg tudjak birkózni a fájdalommal, egyúttal a hitem növeléséért is küzdöttem. Sok időt töltöttem imával, tanulmányoztam a szentírásokat, és többször is kértem papsági áldást. Úgy éreztem, hogy ha elegendő hitem lenne, akkor meggyógyulnék.

Jézus Krisztus meggyógyította a betegeket, a vakokat, a bénákat, a leprásokat – mindet a hitük szerint (lásd Máté 9:29). Tudtam, hogy hatalmában áll engem is meggyógyítani, ahogyan azt oly sok más emberrel is megtette a halandó élete során. Arra a következtetésre jutottam tehát, hogy kizárólag a hitem hiánya tart vissza a gyógyulástól, ezért megkettőztem az erőfeszítéseimet. Miközben továbbra is részt vettem fizioterápián, egyúttal imádkoztam, böjtöltem, tanulmányoztam és hitet gyakoroltam. A fájdalom azonban kitartott.

A szentírások arra tanítanak bennünket, hogy hit révén csodákat vihetünk végbe (lásd Máté 17:20), én pedig még ettől a kisebb szenvedéstől

sem voltam képes megszabadulni. Hol maradt az erő az én hitemből? Végül csendben beletörődtem a helyzetembe, megtaláltam a módját, hogy elviseljem a kényelmetlenséget, és beértem azzal, hogy a hit és a gyógyulás teljes megértését egy későbbi időpontra halasszam.

Évekkel később egy barátnőmmel beszélgettem, aki olyan szörnyű hányingerrel küszködött az első terhessége alatt, hogy többször is kórházba kellett vonulnia. Erin szeretett volna egy újabb kisbabát, de rettegett attól, hogy ismét ugyanazokat a tüneteket kell majd elszenvednie, mint az első

alkalommal. Elmondta, hogy böjtölt és imádkozott, és igazán hitt abban, hogy másodszorra Mennyei Atyánk már nem fogja ugyanezt kérni tőle.

Ahogy beszélgettünk, eszembe jutott egy szentírás: „csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltárok 46:11). Az általam átéltekre gondoltam, ahogy én is megtanultam a megpróbáltatások közepette is csendesedni, és arra biztattam Erint, hogy továbbra is legyen hite, de ne tegye azt függővé attól, hogy a következő terhessége során hányingere lesz-e vagy sem.

Amikor jobban elmélyedtem a hit tantételének tanulmányozásában,

FELÜLKEREKEDNI A MEGPRÓBÁLTATÁSOKON

„Nincs-e bölcsesség abban, hogy [Mennyei Atyánk] megpróbáltatásokat ad nekünk, hogy felülkerekedhessünk rajtuk; felelőségeket, hogy elérhessünk bizonyos dolgokat; munkát, hogy izmainkat megkeményítsük; bánatot, hogy lelkünket megpróbálja? Nem azért vagyunk-e kitéve a kísértéseknek, hogy erőnk próbára tétessen; nem azért vagyunk-e betegek, hogy türelmet tanuljunk; nem azért halunk-e meg, hogy halhatatlanná váljunk és megdicsőüljünk?”

Ha minden beteg, akiért imádkozunk, meggyógyulna, ha minden igazlelkű ember védelemben részesülne, a gonoszok pedig elpusztulnának, akkor az Atya programjának egésze semmivé lenne, és véget érne az evangélium alapvető tantétele, az önrendelkezés. Egy embernek sem kellene hit által élnie.”

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985), *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (2006). 16.*

felidéztem Almának a hitről mondott gondolatait: „ha hitetek van, akkor olyan dolgokat reméltek, melyek nem láthatók, de igazak” (Alma 32:21).

E szentírásen elmélkedve rájöttem, hogy a hit nem az, amit eredetileg annak gondoltam. Ahogyan azt Alma tanítja nekünk, a hit az igaz tantételekbe vetett remény. Hittel rendelkezni nem azt jelenti, hogy azt hisszük, Mennyei Atyánk mindig azt és akkor adja meg, amit és amikor kérünk. Abban hinni, hogy Krisztus meggyógyítja a nyakamat vagy hányingermentes várandósságot biztosít Erinnek, az nem az igaz tantételekbe vetett hit. Lehet viszont hitünk abban, hogy Krisztusnak hatalmában áll gyógyítani, hogy gondol ránk, hogy meg fog erősíteni bennünket, és ha jól tartunk ki, akkor jogosulttá válhatunk az örök életre.

Az Úr megígérte: „Amely dolgot hittel kértek, Krisztus nevében, és elhiszitek, hogy megkapjátok, azt meg fogjátok kapni” (Énós 1:15). Hiszem, hogy ezen ígélet ereje abban a tanácsban rejlik, hogy „Krisztus nevében” higgyünk. A Kalauz a szentírásokhoz ezt tanítja nekünk az imáról: „Akkor tudunk igazán Krisztus nevében imádkozni, amikor kívánságaink Krisztus kívánságai (János 15:7). Akkor olyan dolgokat kérünk, amelyek helyesek, és ebből adódóan megadhatja őket Isten. Vannak olyan imák, amelyek azért maradnak válasz nélkül, mert semmilyen tekintetben nem képviselik Krisztus vágyát, hanem inkább az ember önzőségéből fakadnak.”

Amikor hittel kérünk olyat, ami összhangban van Isten akaratával, Ő megadja azt nekünk a vágyainknak

megfelelően. Mennyei Atyánk ismer bennünket, szeret bennünket, és vágyik megadni nekünk mindent, ami ahhoz szükséges, hogy visszatérhessünk a színe elé. És ez a minden olykor bizony próbatételeket, gondokat és nehézségeket is jelent (lásd 1 Péter 1:7). Ha Mennyei Atyánk pusztán a kérésünkre azonnal megszabadítana bennünket a nehézségeinktől, akkor pont a szabadságunkhoz szükséges tapasztalatokat tagadná meg tőlünk. Meg kell tanulnunk bízni Isten számunkra készített tervében, és alávetni akaratunkat az Ő akaratának. Amikor vágyainkat az Ő vágyaihoz igazítjuk, és elismerjük, hogy teljes mértékben tőle függünk, jogosulttá válhatunk elérni „hit[ünk] célját, a lélek idvességét” (1 Péter 1:9). ■

A szerző az Egyesült Államokban, Oregonban él.

CSALÁDI EST – TI IS KÉPESEK VAGYtok RÁ!

Nem számít, hogy milyen a családotok, a családi est képes arra, hogy megáldjon és megerősítsen benneteket.

Egy hosszú nap után a fáradt édesapa arra ér haza a munkából, hogy a család többi tagja hasonlóan morcosnak érzi magát. Hétfő este van, de a családi est megtartása lehetetlennek tűnik. Miután segítségért imádkoznak, a szülők úgy döntenek, hogy nem bonyolítják a dolgokat. Összehívják a családot, elénekelnek egy himnuszt és elmondanak egy imát. Minden családtag kap egy kis gyertyát. Miközben elmondják, hogy mik ihlették meg őket mostanában, meggyújtják a gyertyájukat. A sötét szobában a gyertyák fénye a Lélek ihletét jelképezi, és leköti a gyerekek figyelmét. Miközben megosztják bizonyosságait, a békeség és szeretet édes érzése ereszkedik az otthonra. Az est végén a család hálás azért, hogy megtartották a családi estet.

Tudtátok, hogy a családi est immár 100 éve tartozik az egyházi programok közé? 1915 áprilisában az Első Elnökség azt az iránymutatást adta az egyháztagoknak, hogy minden héten tartsanak fenn egy estét a családi ima, zene, evangéliumi tanulás, történetek és tevékenységek céljára. (Lásd a 80. oldalt az Első Elnökség levelének vonatkozó részletéért.) A próféták továbbra is emlékeztetnek bennünket a családi est fontosságára. „Nem engedhetjük meg, hogy elhanyagoljuk

ezt a menny által inspirált programot – jelentette ki Thomas S. Monson elnök. A család minden tagjának lelki fejlődést hozhat, segítve nekik ellenállni a kísértéseknek, melyek mindenhol körülveszik őket.”¹

Íme néhány jellemző hozzáállás, amelyek észben tartásával a hetetek részévé tehetitek a családi estet:

Ez rám is vonatkozik. „A családi est mindenkinek szól” – mondta L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából.² Mindannyian – legyünk akár házasságok vagy egyedülállók, gyermekek vagy gyermektelenek – szentelhetünk időt a család erősítésének és az evangélium tanulásának.

Talállok rá időt. Az egyház példát mutat azzal, hogy a semmiféle egyházi tevékenységet nem időzít hétfő estére. Megmutathatjátok az Úrnak és a családtagoknak, hogy hajlandóak vagytok időt szánni arra, ami a legfontosabb.

Rá tudok jönni, hogy nálunk mi fog működni. Ha a családod tagjai földrajzilag távol vannak egymástól, megpróbálkozhatsz egy „távolsági családi esttel”, amikor az interneten vagy telefonon beszélgetsz velük. Valamilyekőtöknek sokáig kell dolgoznia? Valamelyik szünetben tartsatok egy „szabadtéri családi estet” a munkahely közelében. Volt olyan elvált apuka,

aki hétfőnként „családi levél-estet” tartott, és olyankor a távol lakó gyerekeinek írt levelet.³ Engedjétek, hogy az akadályok táplálják a találékonyságotokat!

Ezen a héten elkezdem. A családi est az otthonotok szükségleteihez és körülményeihez igazodva szervezhető. Íme néhány általános javaslat:

- Imával kezdjétek el és fejezzétek be.
- Használjatok zenét, beleértve a himnuszokat és az elemis énekeket.
- Tanuljatok a szentírásokból és a mai próféták szavaiból.
- Szervezzetek hétről hétre különböző fizikai tevékenységeket, szolgálati projekteket és az evangéliumra összpontosító tevékenységeket.
- Érezzétek jól magatokat! Játsszatok valamilyen játékot, vagy készítsetek frissítőket.
- Legyetek következetesek! Ha semmiképpen sem tudjátok hétfőn megszervezni, keressetek egy másik napot, amikorra áttehetitek.

Akarom az áldásokat. A próféták megígérték, hogy ha részt veszünk a családi esten, abból nagy áldások

fakadnak majd: növekedni fog otthon a szeretet és az engedelmesség. A fiatalok szívében ki fog fejlődni a hit. A családok „erőt nyernek majd ahhoz, hogy megküzdjenek az őket körülvevő gonosz hatásokkal és kísértésekkel”⁴.

Habár a családi estjeitek feltehetőleg nem mindig nyújtanak majd tökéletes élményt, a családok erősebb és áldottabb lesz az erőfeszítéseik nyomán. „Minden egyes... családi est újabb és újabb ecsetvonás lelkünk vásznán – tanította David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. – Lehet, hogy egyenként nem tűnnek

valami megkapónak vagy emlékezetesnek, de csakúgy, ahogyan [az] ecset vonásai kiegészítik egymást, és lenyűgöző műremeket alkotnak, úgy a látszólag kicsiny dolgok megtétele iránti következetességünk is jelentős lelki eredményekhez vezethet.”⁵ ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Állandó igazságok a változó időkre. *Liahóna*, 2005. máj. 19.
2. L. Tom Perry, “Therefore I Was Taught,” *Ensign*, May 1994, 38.
3. “Family Home Evening: Any Size, Any Situation,” *Ensign*, Dec. 2001, 42.
4. First Presidency, in James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–75), 4:339.
5. David A. Bednar: Szorgalmasabbak és gondosabbak otthon. *Liahóna*, 2009. nov. 20.

EZ LEGYEN A LEGFONTOSABB

„Azt tanácsoljuk a szülőknek és a gyermekeknek, hogy helyezék életükben a legelső helyre a családi imát, a családi estet, az evangélium tanulmányozását és tanítását, valamint a tartalmas családi tevékenységeket. Bármennyire kiváló és helyénvaló egy másik feladat vagy tevékenység, nem engedhetjük meg, hogy az elébe vágjon az Istentől kapott feladatainknak, amelyeket csakis a szülők és családok láthatnak el megfelelően.”

Elő elnökségi levél, 1999. febr. 11.

„Felhívjuk az egyház nőit, hogy együtt álljanak ki az igazlelkűségért. [...] Mindezt sugárzóan ragyogó reménynek látom [a] világban...”

– Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008)

A NŐK

LELKI HATÁSA

Tisztában vagyunk lelki erőnk hatalmával?

Írta: Starla Awerkamp Butler

Sok csodálatos, alázatos nő végez elkötelezett szolgálatot az egyházban anélkül, hogy felismernék életük messzeható következményeit, amelyek a fizikai szolgálatban való példamutatás és a lelki erő öröksége által egyaránt megnyilvánulnak. Az egyik ilyen nő a nagyanyám, Cherie Petersen. Egész életében hithűen szolgált különböző csendes elhívásokban. Ha valaki kérdezte, azt mondta, hogy nincs sok tehetsége, melyeket megoszthatna a világgal. Amikor azonban elkezdtem részletesebben is megismerni az életét, rájöttem, hogy mily nagy hatással volt az életemre az ő lelki ereje.

A szülei elmaradtak az egyházból és elváltak, amikor Cheri még igen fiatal volt, így ő az édesanyja, Florence mellett nőtt fel, aki állandóan dolgozott. Florence ennél is elhanyagoltabban nőtt fel, mert egy bentlakásos iskolában nevelkedett, amíg az édesanyja, Georgia nagyvilági életet élt. A neveltetése során tapasztalt nehézségek ellenére Cherie tevékeny maradt az evangéliumban, és hithűen járt az egyházba a barátaival, valamint Elizabeth nevű dédanyja családjával. Azt látta ezekben a családokban, amire a sajátjában is vágyott. Nem tudta, hogy pontosan milyennek kellene lennie egy családnak, de azt tudta, hogy milyennek nem kellene lennie. Eltökélte, hogy az ő saját családja majd másmilyen lesz.

Cherie férje – Dell nagyapám – egyszer azt mondta nekem: „Ahhoz, hogy bizonyosságod legyen, akarnod kell azt. Cherie mindig is akarta, hogy legyen bizonyossága.” Habár életük korai időszaka tele volt küzdelemmel, ők eltökélték, hogy családként erők maradnak. Az első évben Dell munkabeosztása miatt kevésbé voltak tevékenyek, de egy Elemibe szóló elhívás arra indította Cherie-t, hogy újra rendszeresen járjon. Dell hamarosan szintén csatlakozott, mint a diakónusok kvórumának tanácsadója. Azóta is mindketten tevékenyek és erők az egyházban.

Cheri hajlandósága a szolgálatra, valamint az eltökéltsége, hogy erős családot neveljen fel, segített édesanyámnak is erős nővé válni. Édesanyám példája pedig az én életemet is meghatározta, főleg most, hogy saját családom lett.

Nőkként mélyreható lelki befolyást gyakorolhatunk a környezetünkben lévők életére. Mi több, Joseph Smith azt tanította, hogy a szerepünk nemcsak az, „hogyan segítsünk a szegényeken, hanem hogy lelkeket szabadítsunk meg”¹. Jézus Krisztus arra hívta fel a nőket az egyházában, hogy legyenek a tanítványai, és lelkileg legyenek erősek. A lelki erőnk és befolyásunk életbevágóan fontos a szabadítás munkájának előrehaladásában, nekünk pedig keresnünk kell az alkalmakat arra, hogy lelkileg megerősíthessük a környezetünkben lévőket. Amikor ezt tesszük, a hitünk és igazlelkőségünk hatása sokkal tovább fog tartani annál, mint amit mi láthatunk.

Tanítványoknak elhíva

James E. Talmage elder (1862–1933) a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt írta: „A nő és a női mivolt legnagyobb bajnoka a világon Jézus a Krisztus.”² Gondolatok például arra, amit két újszövetségi nő tanítványának, Máriának és Mártának tanított. A *Leányaim a királyságomban* című könyv ezt a magyarázatot adja: „Lukács 10. fejezete elbeszéli, hogy Márta megnyitotta az otthonát Jézus előtt. Ő azáltal szolgálta az Urat, hogy gondoskodott a fizikai szükségleteiről, míg Mária a Mester lábainál ült, elmélyedve hallgatva a tanításait.

Egy olyan korban, amikor a nőktől általában csupán fizikai szolgálatot vártak el, a Szabadító megtanította Mártának és Máriának, hogy a nők lelkileg is részt vehetnek az Ő munkájában. Azt a felhívást intézte feléjük, hogy legyenek a tanítványai, és részesüljenek a szabadulásban, »a jobb részben«, amely soha nem vétetik el tőlük.”³

Mártához hasonlóan néha mi is tévesen azt gondoljuk, hogy a nők elsődleges szerepe a fizikai szolgálat, úgymint az ételek elkészítése, a varrás és a mások utáni takarítás.

Ez a fajta szolgálat értékes és megbecsült áldozat. Azonban az Úrnak varrni és főzni tudó nőtestvéreknél is

nagyobb szüksége van lelki hatalommal teli nőkre, akiknek a hite, igazlelkősége és jószívűsége beragyogja az életüket. Tudja, hogy bármelyikünk képes sokat adni. Jézus Krisztus *mindannyiunkat* arra hív, hogy fejlesszük a lelki erőnket, valamint a kinyilatkoztatások elnyerésének és az azok szerinti cselekvés képességét, hogy így segítsünk előmozdítani az Ő munkáját. Linda K. Burton, a Segítőegylet általános elnöke ezt mondta a nőtestvéreknek: „Ebben az adományozási korszakban amiatt küldtek a földre benneteket, akik vagytok és amire felkészítettek titeket! Tekintet nélkül arra, mit próbál majd Sátán ránk erőltetni, hogy kinek gondoljuk

magunkat, valódi mivoltunkat tekintve Jézus Krisztus tanítványai vagyunk!”⁴

Az Úr ismer bennünket és a helyzetünket, és mindannyiunk számára tartogat munkát itt a földön. Egyetlen nőtestvér sem rendelkezik túl kevés tudással vagy tehetséggel ahhoz, hogy a jó lelki dolgok forrásává váljon és Krisztushoz vezessen másokat. Ezzel az isteni lehetőséggel együtt megkaptuk azt a felelősséget is, hogy lelki vezetőkké váljunk otthonainkban és közösségeinkben. M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kijelentette, hogy „ebben az egyházban minden olyan nőtestvérnek, aki szövetségeket kötött az Úrral, isteni utasítása, hogy segítsen a lelkek megmentésében, vezesse a világon lévő nőket, erősítse Sion otthonait, és építse Isten országát”⁵.

Nem kell magas beosztásban lennünk vagy szokatlan dolgokat tennünk ahhoz, hogy segítsünk a körülöttünk lévőknél olyan döntéseket hozni, melyek által közelebb kerülnek Jézus Krisztushoz – és ez a legfontosabb kötelességünk. Bármit tegyünk is egy vagy két ember életében, akár csak a saját családon belül is, legyenek azok a legnagyobb vagy a legkisebb dolgok, azok mind mélyreható befolyással bírnak.

Négy nemzedék: Elizabeth (balra), karjában az unokája, Florence. Annie (középen), Elizabeth édesanyja a szüleivel érkezett Utahba. Georgia (jobbra) Elizabeth lánya. Ő és a lánya Florence elhagyták az egyházat. A hithű Elizabeth segített a dédunokájának, Cherie-nek és Cherie utódainak visszatérni az evangéliumhoz.

Nők a szabadítás munkájában

Az egyik kedvelt női himnuszunk így fogalmaz: „Angyali küldetéshez hasonlít munkánk, ajándéknak tartjuk”⁶. Sokkal tudjuk gyarapítani azok életét, akiket szeretünk. Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következő történeteket mesélte arról, hogy milyen hatással volt az életére két nő lelki ereje:

„Kisgyermekkoromban az édesapám nem volt az egyház tagja, az édesanyám pedig kevésbé tevékeny vált. [...] Néhány hónappal a nyolcadik születésnapom után Whittle nagymama átutazta az országot, hogy meglátogasson minket. Nagymama aggódott amiatt, hogy sem én, sem pedig a bátyám nem lettünk megkeresztelve. Nem tudom, mit mondott a szüleimnek erről, de azt tudom, hogy egy reggel a bátyámat és engem elvitt a

„A Szabadító megtanította Mártának és Máriának, hogy a nők lelkileg is részt vehetnek az Ő munkájában. Azt a felhívást intézte feljük, hogy legyenek a tanítványai, és részesüljenek a szabadításban.”

parkba, és megosztotta velünk az érzéseit a keresztkelés és az egyházi gyűlések rendszeres látogatásának fontosságáról. Nem emlékszem az elhangzottak részleteire, de a nagymamám szavai megmozdítottak valamit a szívemben, és hamarosan a bátyám és én is megkeresztelkedtünk. [...]

Nagymama pont a megfelelő mennyiségű bátorsággal és tisztelettel segített az édesapánknak felismerni, milyen fontos, hogy elvigyen bennünket az egyházi gyűlésekre. Minden helyénvaló módon segített éreznünk az evangélium szükségességét az életünkben.”⁷

A lelki erő másik forrása Scott elder felesége, Jeanene volt. Randevűik során elkezdtek a jövőről beszélgetni. Jeanene, aki egy erős misszionáriusi családban nőtt fel, kifejtette azon vágyát, hogy egy visszatért misszionáriussal szeretne

házasságot kötni a templomban. Ez igen erősen megérintette Scott eldert, aki azelőtt nem sokat gondolkodott azon, hogy missziót szolgáljon. „Hazamentem, és semmi másra nem tudtam gondolni. Egész éjjel ébren voltam. [...] Sok imádkozás után elhatároztam, hogy felkeresem a püspökömet és elkezdem kitölteni a jelentkezésemet a missziómra.”⁸ Habár Jeanene adta meg neki a szükséges iránymutatást és késztetést, Scott elder ezt mondta: „Jeanene soha nem kért arra, hogy szolgáljak érte missziót. Szeretett engem annyira, hogy megosztotta velem a meggyőződéseit, majd lehetőséget adott, hogy magam dolgozzam ki, milyen irányt vegyen az életem. Mindketten szolgáltunk missziót, és később a templomban lettünk összepecsételve. Jeanene bátorsága és a hite iránti elkötelezettsége óriási hatással volt a közös életünkre. Biztos vagyok benne, hogy nem leltünk volna rá

Az egyik kedvelt női himnuszunk így fogalmaz: „Angyali küldetéshez hasonló munkánk, ajándéknak tartjuk”. Sokkal tudjuk gyarapítani azok életét, akiket szeretünk.

arra a boldogságra, melyet végül elértünk, ha ő nem hisz oly erősen a tantételben, hogy az Urat szolgáljuk először. Mily csodálatos és igazlelkű példa ő!”⁹

Ezen angyali nők által az életére gyakorolt lelki befolyás segített egyetlen fiatal férfinak – Scott eldernek – meghozni az élete legfontosabb döntéseinek némelyikét: a keresztelkedéssel, a missziós szolgálattal és a templomi házassággal kapcsolatosakat.

Példánkkal, tetteinkkel, szavainkkal és személyes igazlelkőségünkkel segíthetünk másokban felébreszteni a vágyat, hogy helyes döntéseket hozzanak. Carole M. Stephens nőtestvér, a Segítőegylet általános elnökségének első tanácsosa kijelentette: „Szövetséges leányok vagyunk az Úr királyságában, és lehetőségünk van eszközzé válni az Ő kezében. [K]icsi és egyszerű módokon nap mint nap részt veszünk a szabadítás munkájában

– azáltal, hogy vigyázzuk, erősítjük és tanítjuk egymást...”¹⁰ Amikor a Lélekre támaszkodunk és kitartóan haladunk előre azon őszinte és alázatos erőfeszítésünk során, hogy segítsünk a körülöttünk lévőknek közelebb kerülni Krisztushoz, akkor iránymutatást és erőt fogunk kapni a teendőkhez, és érezni fogjuk az abból fakadó örömet, hogy az Úr gyermekeit Őhozzá visszük.

Lelki hatássá válni

Ismerve a felelősségünket, a régi idők tanítványaihoz hasonlóan mi is feltehetjük a kérdést: „Mit cselekedjünk” (Apostolok cselekedetei 2:37), hogy lelki hatással legyünk? Nemrégiben egy általános konferencián Burton nőtestvér arra kérte a nőket, hogy képzeljék el, „milyen lelki hirdetőablakat készíthetnénk a szabadítás munkájának meggyorsításához:

- Segítséget keresünk: szülőket, akik világosságban és igazságban nevelik fel gyermekeiket
- Segítséget keresünk: [leányokat, lánytestvéreket,] nagynéniket, unokatestvéreket, nagyszülőket, valamint igaz barátokat, akik segítő kezet nyújtanak a szövetség ösvényén való haladáshoz
- Segítséget keresünk: olyanokat, akik hallgatnak a Szentlélek sugalmazásaira, és a kapott benyomások szerint cselekszenek
- Segítséget keresünk: olyanokat, akik kis és egyszerű módokon mindennap az evangélium szerint élnek
- Segítséget keresünk: családtörténeti és templomi munkásokat, akik örökre összekötik a családokat
- Segítséget keresünk: misszionáriusokat és egyháztagokat, akik terjesztik az örömhírt – Jézus Krisztus evangéliumát
- Segítséget keresünk: megmentőket, akik megtalálják a tévelygőket
- Segítséget keresünk: szövetségüket megtartó embereket, akik szilárdan kiállnak az igazságért és a jóért
- Segítséget keresünk: az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványait.”¹¹

Ezek nem új dolgok, de amikor keressük annak a lehetőségét, hogy részt vegyünk a szabadítás munkájában, azzal fejlesztjük az arra való képességünket, hogy segítsünk a környezetünkben lévőknek. Ballard elder ezt mondta: „Az igazlelkű nő hatásánál nincs a világban személyesebb, gondoskodóbb, életünket jobban befolyásoló hatás.”¹² Amikor ima, szentírás-tanulmányozás, szilárd engedelmesség és

szövetségeink hithű megtartása által fejlesztjük lelki erőnket, akkor ilyen hatássá válunk.

Túl azon, amit láthatunk

Brigham Young elnök (1801–1877) így foglalta össze: „Fel tudátok sorolni mindazt a jót, amit Izráel anyái és leányai megtenni képesek? Nem, ez lehetetlen. Mindaz a jó pedig, amit megtesznek, az egész örökkévalóságig követni fogja őket.”¹³

Nagymamám igazlelkű döntései több nemzedékre voltak hatással a családjában, mint ami számára fiatal nőként előre látható volt. Családom nőtagjainak lelki hatása azonban ennél is távolabbról eredeztethető. Cherie abból merítette a saját lelki erejének jelentős részét, amit a dédnagymamája (a szépmamám), Elizabeth példájából látott. Elizabeth bizonyossága, valamint példamutatása a hitben két kevésbé tevékeny nemzedéket hidalt át, hogy segítsen a dédunokájának, Cherie-nek megfordítani a felbomlott családok sorát, és visszatérni az egyházhoz.

Amikor lelki erővé válunk a környezetünkben lévők számára, a hatásunk túl fog nyúlni azon, amit láthatunk. Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) is beszélt erről: „Felhívjuk az egyház nő tagjait, hogy együtt álljanak ki az igazlelkűségért. Saját otthonaikban kell kezdeniük. Taníthatják ezt az osztályaikban, és hangot adhatnak neki közösségeikben. [...]

Mindezt sugárzóan ragyogó reménynek látom egy olyan világban, amely az önpusztítás felé menetel.”¹⁴

Amikor teljesítjük ezt a parancsolatot, az Úr munkája előre fog lendülni, úgy a minket körülvevő világban, mint (és ez a legfontosabb) a családjában és azok életében, akiket szeretünk. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 476.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 475.
3. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 3–4.
4. Linda K. Burton: Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához! *Liahóna*, 2014. máj. 122–123.
5. M. Russell Ballard: A becsületesség asszonyai. *Liahóna*, 2002. dec. 70.
6. Nőtestvérként Sionban. *Himnuszok*, 201. sz.
7. Richard G. Scott: „Példát adtam néktek”. *Liahóna*, 2014. máj. 32.
8. Richard G. Scott: „Példát adtam néktek”. 33.
9. Richard G. Scott: „Példát adtam néktek”. 33.
10. Carole M. Stephens: Nagy okunk van az örvendezésre. *Liahóna*, 2013. nov. 117.
11. Linda K. Burton: Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához! 124.
12. M. Russell Ballard: Anyák és leányok. *Liahóna*, 2010. máj. 18.
13. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 216.
14. Gordon B. Hinckley: Erősen és rendíthetetlenül állni. *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2004. jan. 10., 20.

FELTÁMADOTT!

A Krisztusba vetett megingathatatlan hit a legfontosabb dolog, amire a világnak szüksége van ma.

Írta: David O. McKay elnök (1873–1970)

Az egyház kilencedik elnöke

David O. McKay 1873. szeptember 8-án született. 1906. április 9-én, 32 éves korában szentelték apostollá, majd 1951. április 9-én támogatták az egyház kilencedik elnökeként. Az alábbi részlet az 1966. áprilisi konferencián elhangzott egyik beszédéből való. A beszéd teljes szövege: Conference Report, Apr. 1966, 55–59.

Ha a csoda olyan természetfeletti esemény, amelynek az előidéző erői meghaladják az ember véges bölcsességét, akkor Jézus Krisztus feltámadása minden idők legrendkívülibb csodája. Benne kinyilatkoztatott Isten mindenhatósága és az ember halhatatlansága.

A feltámadás azonban csak abban az értelemben csoda, hogy meghaladja az ember értelmét és felfogóképességét. Mindazok számára, akik tényként elfogadják, nem más ez, mint az élet nem változó törvényének megnyilvánulása. [...]

AZ ÉLŐ KRISZTUS

Olvassátok el a mai apostolok Jézus Krisztusról tett bizonyosságát a 2000. áprilisi *Liahónában* (2–3. o.).

Vegyétek ténynek, hogy Krisztus újra felvette a testét, és megdicsőült, feltámadott lényként megjelent, és akkor meg tudjátok válaszolni minden idők kérdését: „Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é?” (Jób 14:14).

A visszaállítás tanúi

Bizonyos, hogy a sírból való szó szerinti feltámadás valóság volt azoknak a tanítványoknak, akik bensőségesen ismerték Krisztust. Az ő elméjünkben semmi kétség sem volt. Tanúi voltak ennek a ténynek. Tudták azt, mert szemük látta, fülük hallotta, kezük érezte a feltámadt Megváltó fizikai jelenlétét.

A fő apostol, Péter a következőket mondta, amikor a tizenegyek összegyűltek, hogy kiválasszanak valakit, aki Iskárióti Júdás helyére léphet: „Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül... egy az ő feltámadásának bizonyossága legyen mivelünk egyetemben” (Apostolok cselekedetei 1:21–22). [...]

Egy másik alkalommal Péter kijelentette az ellenségeik, vagyis a Jézust keresztre feszítők előtt: „Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: ...ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk” (Apostolok cselekedetei 2:22, 32). [...]

További tanúk

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus

Krisztus Egyháza Péter, Pál, Jakab és az összes többi korai apostol mellett áll annak elfogadásában, hogy a feltámadás nemcsak szó szerint igaz, hanem egyúttal a beteljesülése Krisztus isteni küldetésének a földön.

Ezernyolcszáz évvel Krisztus kereszthalála után Joseph Smith próféta kijelentette, hogy megjelent neki a feltámadt Úr. Így fogalmazott: „...két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*” (Joseph Smith története 1:17). [...]

Ha Joseph Smith tanúbizonysága magában állna, akkor olyan lenne, mint amilyennek Krisztus nevezte a saját tanúbizonyságát, amikor önmagáról beszélt: hiábavaló. Jézus azonban rendelkezett Isten és az apostolok tanúbizonyságával is. Joseph Smith pedig egyéb tanúkkal rendelkezett, [akik] alátámasztott[ák a] bizonyosságát, melynek igaz voltát Moróni angyal előttük történt megjelenése tudatta velük. [...]

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza [szintén] kijelenti Joseph Smith próféta dicsőséges látomását:

„És most, a sok tanúbizonyság után, amely órála adatott, ez a legutolsó tanúbizonyság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!” (T&S 76:22). [...]

sem elégszik meg azzal, hogy csupán nagy megújítóként, eszményi tanítóként, vagy akár az egyetlen tökéletes emberként fogadja el Őt. A galileai Férfi nem képletesen, hanem *szó szerint* az élő Isten Fia. [...]

Igazán újjászületve

Egyetlen ember sem határozhatja el őszintén azt, hogy mindennapos életében a Názáreti Jézus tanításai szerint él, anélkül, hogy ne érezne változást az egész lényében. Az „újjászületett” kifejezésnek mélyebb jelentősége van, mint amit sokan neki tulajdonítanak. [...] Boldog az az ember, aki igazán megérezte a felemelő, átformáló erőt, amely a Szabadítóhoz való ilyesfajta közelségből, az élő Krisztushoz való ilyesfajta rokonsági kapcsolatból fakad. Hálás vagyok azért, hogy tudom: Krisztus az én Megváltóm. [...]

A feltámadás üzenete... az embernek valaha is adott legmegnyugtatóbb és legdicsőségesebb üzenet, hiszen amikor a halál elragadja tőlünk egy szerettünket, gyászoló szívünket lecsendesíti az e szavakban kifejezésre juttatott remény és isteni bizonyosság: *„Nincsen itt, mert feltámadott!”* [Lásd Máté 28:6; Márk 16:6].

Teljes lelkemből tudom, hogy Jézus Krisztus a halál legyőzője, és mert a Megváltónk él, mi is élni fogunk. ■

Alcímek megváltoztatva, nagybetűs írásmód és központosítás szabványosítva.

Az ősi apostolok által tett ezen kétségbevonhatatlan bizonyságok fényében – mely bizonyságok a történetek után csupán néhány évvel keletkeztek –, [és] ama bizonyos, az élő Krisztusról a mi korunkban tett legcsodálatosabb ki nyilatkoztatás fényében valóban nehéznek tűnik megérteni, hogy miképpen utasíthatják el továbbra is az emberek Őt és az ember halhatatlanságát.

Amire ma szükségünk van

A Krisztusba vetett megingathatatlan hit a legfontosabb dolog, amire a világnak szüksége van ma. Több

az egy egyszerű érzésnél. Olyan erő az, amely cselekedetekre visz, és amely az emberi élet legalapvetőbb hajtóerői közé kellene, hogy tartozzon. [...]

Bárcsak az emberek „cselekedni akar[nák] az ő akaratát”, és ahelyett, hogy reménytelenül tekintenének a sötét és borongós sírba, tekintetüket a menny felé fordítanák, és tudnák, hogy Krisztus feltámadt! [...]

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza kijelenti az egész világnak, hogy Krisztus Isten Fia, a világ Megváltója! Egyetlen igaz követője

GYENGÉNEK LENNI **nem** BŰN

Írta: Wendy Ulrich

„Valóban érdemes vagyok arra, hogy belépjek Isten házába? Hogyan volnék érdemes, ha egyszer nem vagyok tökéletes?”

„Isten tényleg erősséggé teheti a gyengeségeimet? Napokig imádkoztam és böjtöltem, hogy eltávozzon tőlem ez a gond, de mintha semmi sem változott volna.”

„A missziómon sokkal következetesebben éltem az evangélium szerint, mint az életem során bármikor, mégis ekkor láttam leginkább a hiányosságaimat. Ha egyszer ennyire jó voltam, miért éreztem néha magamat ennyire rosszul?”

Amikor az ehhez hasonló kérdéseken tanakodunk, feltétlenül fontos megértenünk, hogy miközben a *bűn* elkerülhetetlenül eltávolít minket Istentől, a *gyengeség* – furcsa módon – Őhozá vezethet bennünket.

Különbséget tenni bűn és gyengeség között

Rendszerint úgy gondolunk a bűnre és a gyengeségre, mint amelyek pusztán eltérő méretű sötét foltok lelkünk szövetén, eltérő súlyú vétkek. A szentírások azonban azt sugallják, hogy a bűn és a gyengeség alapvetően különböznek egymástól, eltérő a gyógy módjuk, és eltérő eredményekhez vezethetnek.

A legtöbben jobban ismerjük a bűnt,

mint amennyire ezt el szeretnénk ismerni. Azonban mégis csak foglaljuk össze. A bűn annak választása, hogy nem engedelmeskedünk Isten parancsolatainak, vagy lázadunk Krisztus bennünk lévő világossága ellen. A bűn annak választása, hogy jobban bízunk Sátánban,

*Korlátaink és hiányosságaink
nem bűnök, és nem akadályoz-
zák meg, hogy tiszták legyünk és
érdemesek legyünk a Lélekre.*

Miközben a bűn elkerülhetetlenül eltávolít minket Istentől, a gyengeség – furcsa módon – Óhozá vezethet bennünket.

mint Istenben, ami ellenségeskedést támaszt köztünk és Atyánk között. Tőlünk eltérően Jézus Krisztus teljességgel büntelen volt, és egyedül Ő hozhatott engesztelést a bűneinkért. Amikor őszinte bűnbánatot tartunk – beleértve ebbe a gondolkodásunk, a szívünk és a viselkedésünk megváltoztatását, a megfelelő bocsánatkérések vagy beismerések megtételét, a lehetőség szerinti kártérítés eszközlését, valamint az adott büntől való jövőbeni tartózkodást –, akkor elérhetővé válik számunkra Jézus Krisztus engesztelése, Isten megbocsáthat, és ismét tiszták lehetünk.

Alapvető fontosságú, hogy megtisztuljunk, mert semmilyen tisztátalan dolog nem élhet Isten jelenlétében. Ha azonban az egyetlen célunk az lenne, hogy olyan ártatlanok legyünk, mint amikor eljöttünk Isten színe elé, akkor mindannyiunknak jobb lenne egész életünkben kényelmesen feküdni a bölcsőnkben. Mi viszont azért jöttünk a földre, hogy tapasztalás által tanuljunk meg megkülönböztetni a jót a rossztól. Azért jöttünk, hogy növekedjünk bölcsességben és készségeinkben, a fontosnak tartott értékeink

AZ ENGESZTELES ÍGÉRETE

„Visszaállítani azt, amit te nem vagy képes visszaállítani; begyógyítani a sebet, melyet te nem tudsz begyógyítani; megjavítani, amit te törtél el, de megjavítani nem vagy képes – éppen ez Krisztus engesztelésének célja. [...]

Megismétlem: azon nagyon kevesek kivételével, akik a kárhozát felé fordulnak, nincs semmilyen szokás, függőség, lázadás, bűnbeesés, hitehagyás vagy büntett, mely mentesülne a teljes bocsánat ígérete alól. Ez Krisztus engesztelésének ígérete.”

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kórumának elnöke:
“The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*,
Nov. 1995, 19–20.

szerint éljünk, és szert tegyünk az isteniség jellemvonásaira. Ezt a fejlődést nem tudjuk egy mózeskosár biztonságos rejtekéből megvalósítani.

Az emberi gyengeség fontos szerepet játszik a halandóság ezen alapvető céljaiban. Amikor Moróni amiatt aggódott, hogy az írás terén meglévő gyengesége miatt a nemzsidók majd kigúnyolják a szent dolgokat, az Úr ezekkel a szavakkal erősítette meg őt:

„És ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. Gyengeséget adok az embereknek, hogy alázatosak legyenek; és kegyelem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem; mert ha megalázkodik előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat” (Ether 12:27; lásd még 1 Korinthusbeliek 15:42–44;

2 Korinthusbeliek 12:7–10; 2 Nefi 3:21; valamint Jákób 4:7).

Mélyreható dolgok következnek ebből az ismerős szentírásból, melyek arra hívnak bennünket, hogy tegyünk különbséget a bűn (melyre Sátán buzdít) és a gyengeség között (ez utóbbit úgy jellemzi ez a vers, mint amit Isten ad nekünk).

A gyengeséget úgy is meghatározhatjuk, mint a bölcsességünk, erőnk és szentségünk azon korlátait, melyek az emberi lét velejárói. Halandókként gyámoltalannak és önállótlannak születünk, különböző testi hibákkal és hajlamokkal. Más gyenge halandók vesznek körül és nevelnek fel minket, akik tökéletlen és olykor káros tanításokkal, példákkal és bánásmóddal fordulnak felénk. Gyenge, halandó állapotunkban testi és érzelmi betegségektől, éhségtől és fáradtságtól szenvedünk. Olyan emberi érzelmeket élünk át, mint a harag, a fájdalom és a félelem. Elégtelen a bölcsességünk, a hozzáértésünk, az állóképességünk és az erőnk. Továbbá sokféle kísértés leselkedik ránk.

MEGKÜLÖNBÖZTETNI A BŰNT ÉS A GYENGESÉGET

	Bűn	Gyengeség
Meghatározás?	Tudatos engedetlenség Istennel szemben	Emberi korlátok, gyarlóság
Forrás?	Sátán ösztönzésére	Halandó természetünk része
Példák?	Tudatosan megszegni Isten parancsolatait; Sátánnak hinni Istennel szemben	Kítetttség a kísértésnek, érzelmeknek, fáradtságnak, testi vagy pszichés betegségeknek, tudatlanságnak, hajlamoknak, sérüléseknek, halálnak
Jellemezte-e Jézust?	Nem	Igen
Hogyan reagáljunk?	Bűnbánat	Alázatosság, Krisztusba vetett hit, erőfeszítés a leküzdésére
Mi erre Isten válasza?	Megbocsátás	Kegyelem – a lehetővé tévő erő
Mi ennek az eredménye?	Megtisztulás a bűntől	Szentség és erő elnyerése

Habár bűntelen volt, Jézus Krisztus teljes mértékben osztozott velünk a halandó gyengeség állapotában (lásd 2 Korinthusbeliek 13:4). Gyámoltalan csecsemőként, halandó testbe született, és tökéletlen gondviselők nevelték fel. Meg kellett tanulnia járni, beszélni dolgozni, és kijönni másokkal. Volt éhes és fáradt, átélte az emberi érzelmeket, képes volt megbetegedni, szenvedni, vérezni és meghalni. Ő „megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, [ám bűntelen maradt]”, alávetve magát a halandóságnak, hogy „megindul[hasson] gyarlóságainkon”, és segíthessen minket a *mi* gyarlóságainkban vagy gyengeségeinkben (Zsidók 4:15; lásd még Alma 7:11–12).

A gyengeség sem nem távozik el a bűnbánatunk révén, sem nem tesz minket önmagában tisztátalanná. Nem növekedhetünk lelkileg, ha *nem utasítjuk el* a bűnt – ám akkor sem növekedhetünk lelkileg, ha *nem fogadjuk el* emberi gyengeségünk állapotát, ha nem reagálunk rá alázattal és hittel, és ha nem tanulunk meg a gyengeségünk által Istenben bízni. Amikor Moróni amiatt bosszankodott, hogy gyenge az írásban, Isten nem mondta neki, hogy tartson bűnbánatot. Ehelyett az Úr megtanította neki, hogy alázatos legyen, és legyen hite Krisztusban. Amikor szelídek és hithűek vagyunk, Isten kegyelmet – és nem megbocsátást! – nyújt nekünk a gyengeség gyógyírájaként. A Kalauz a szentírásokhoz meghatározása szerint a kegyelem olyan, Istentől jövő hatalom, amely lehetővé teszi mindannak a megtételét, amire magunktól képtelenek lennénk (lásd Kalauz a szentírásokhoz: kegyelem). Ez tehát a megfelelő isteni gyógyír, mely által Ő „erőssé tesz[i] ...a gyenge dolgokat”.

Alázatot és hitet gyakorolni

Mindannyiunk első egyházi élményei közé tartozik, hogy megtanítják nekünk a bűnbánat alapvető lépéseit. Ugyanakkor vajon az alázatot és a hitet pontosan hogyan segíthetjük elő? Fontoljátok meg a következőket:

- **Böjtöljétek és imádkozzatok.** Mivel gyengék vagyunk, talán nem is ismerjük fel, hogy az adott helyzet *bűn* (ami azonnali és átható változást igényel a gondolkodásunkban, a szívünkben és a viselkedésünkben), vagy pedig *gyengeség* (ami viszont alázatos, kitartó erőfeszítést, tanulást és fejlődést igényel). Az, hogy miként tekintünk ezekre a dolgokra, függhet a neveltetésünktől és az érettségünktől is. Még az is lehet, hogy egy adott magatartás ötvözi mind a bűnt, mind a gyengeség elemeit. Ha azt állítjuk egy bűnről, hogy az gyengeség, az bűnbánat helyett öngazolásához vezet. Ha azt állítjuk egy gyengeségről, hogy az bűn, akkor az szégyenérzethez, hibáztatáshoz, csüggedéshez és Isten ígéreteinek feladásához vezet. Az elmélkedés és az ima segítenek abban, hogy különbséget tudjunk tenni.
- **Állítsatok fel fontossági sorrendet.** Mivel gyengék vagyunk, nem vagyunk képesek egyszerre megvalósítani az összes szükséges változást. Amikor alázatosan és hithűen, jellemvonásról jellemvonásra haladva kezdjük el felszámolni az emberi gyengeségeinket, akkor fokozatosan csökkenthetjük a tudatlanságot, beépíthetjük szokásaink közé a jó viselkedésmintákat, javíthatjuk testi és érzelmi egészségünket és

állóképességünket, valamint erősíthetjük az Úrba vetett bizalmunkat. Isten segíthet megtudnunk, hogy mi legyen az első lépés.

- **Tervezzetek.** Mivel gyengék vagyunk, a megerősödéshez több fog kellene az igazlelkű vágyakozásnál és a rengeteg önfegyelemnél. Terveznünk is kell, tanulnunk kell a múlt hibáiból, eredményesebb stratégiákat kell készítenünk, felül kell vizsgálnunk a terveinket, és újra kell próbálkoznunk. Segítségre van szükségünk a szentírásokból, a tárgyhoz tartozó könyvekből, és más emberektől. Kis lépésekkel indítunk, örülünk a fejlődésnek, és kockázatot vállalunk fel (még ha sebezhetőnek és gyengének érezzük is magunkat). Támaszokra van szükségünk, hogy akkor is segítsenek helyesen választani, amikor fáradtak vagy csüggedtek vagyunk, és tervek kellenek, hogy újra sínre kerüljünk, ha kisiklunk.
- **Gyakoroljatok türelmet.** Mivel gyengék vagyunk, a változás időbe telhet. A gyengeségeinket nem tudjuk úgy elutasítani, ahogy a bűnt utasítjuk el. Az alázatos tanítványok önszántukból teszik a kötelező dolgokat, kitartást tanulnak, folyamatosan próbálkoznak, és nem adják fel. Az alázatosság segít nekünk, hogy türelmesek legyünk magunkkal és azokkal szemben, akik szintén gyengék. A türelem az Úrba vetett hitünk, a belénk vetett bizalma iránti hálánk, valamint az ígéreteibe vetett bizalmunk megnyilvánulása.

Még amikor őszintén megbánjuk a bűneinket, elnyerjük a megbocsátást és újból megtisztulunk, akkor is gyengék maradunk. Továbbra is ki vagyunk téve betegségeknek, érzelmeknek, tudatlanságnak, hajlamoknak, fáradtságnak és kísértésnek. *Korlátaink és hiányosságaink azonban nem bűnök, és nem akadályozzák meg, hogy tiszták legyünk és érdeemesek legyünk a Lélekre.*

Gyengeségből erő

Míg Sátán szívesen használja gyengeségeinket arra, hogy bűnre csábítson, Isten arra használhatja az emberi

MEGKÜLÖNBÖZTETNI AZ ÉPÍTŐ BÜNTUDATOT (AZ ISTEN SZERINT VALÓ SZOMORÚSÁGOT) ÉS ALÁZATOT A HASZONTALAN HAMISÍTVÁNYTÓL, A SZÉGYENKEZÉSTŐL

Építő büntudat – Isten szerint való szomorúság a bűn miatt	Hit és alázatosság – Krisztusi szelídség a gyengeségben	Romboló szégyenkezés – Haszontalan hamisítvány
<p style="text-align: center;">Hajlamosak vagyunk:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Lelkiismeret-furdalást érezni erkölcsi normánk megszegése miatt. • Bűnbánatot tartani, megváltoztatni gondolkodásunkat, szívünket, viselkedésünket. • Őszintének lenni, beismerni a rossz cselekedeteinket, jóvá tenni azokat. • Növekedni és tanulni. • Magunkat alapvetően jónak, értékesnek látni. • Arra vágni, hogy viselkedésünket a kedvező önképünkhöz igazítsuk. • Teljességgel bízni Krisztus engesztelésének megváltó hatalmában. 	<p style="text-align: center;">Hajlamosak vagyunk:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Nyugodt bizonyosságot és önelfogadást érezni, a szeplőkkel együtt. • Kockázatot vállalni, hogy növekedjünk és kivegyük a részünket. • Felelősséget vállalni a hibákért, vágni a javulásra. • Tanulni a hibákból és újra próbálkozni. • Kifejlesztetni a humorérzékünket, örülni az életnek és másoknak. • Úgy tekinteni gyengeségeinkre, mint amelyek közös alapokra helyeznek másokkal. • Türelmesnek lenni mások gyengeségeivel és hibáival. • Növekedni az Isten szeretetében és segítségébe vetett bizalmunkban. 	<p style="text-align: center;">Hajlamosak vagyunk:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Érdemtelennek, csüggedtnek érezni magunkat. • Rejtegetni gyengeségeinket mások elől. • Félni a lelepleződéstől. • Másokat hibáztatni a gondokért. • Elkerülni a kockázatvállalást, megalázónak tartva a kudarcot. • Versengeni és összehasonlítani magunkat másokkal. • Védekezővé és makacssá vagy határozatlanná válni. • Szarkasztikusan vagy túlzott komolysággal reagálni. • Túl sokat foglalkozni a kudarcainkkal vagy a felsőbbrendűségünkkel. • Félni Isten elutasításától és ellenszenvétől.

gyengeséget, hogy tanítson, erősítsen és megáldjon minket. Ellentétben azonban azzal, amit várnánk vagy remélnénk, Isten nem mindig úgy teszi erőssé számunkra a gyenge dolgokat, hogy eltörli a gyengeségeinket. Amikor Pál apostol többször is azért imádkozott, hogy Isten távolítsa el egy „tövist a testéből”, mellyel Sátán gyötörte őt, akkor Isten ezt válaszolta neki: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2 Korinthusbeliek 12:7, 9).

Sok módja van annak, hogy az Úr erőssé tegye a gyenge dolgokat. Bár előfordulhat, hogy eltörli a gyengeséget egy általunk remélt drasztikus megoldással, személyes tapasztalataim szerint ez elég ritka. Én például nem látom nyomát, hogy Isten eltörölte volna Moróni írásban megmutatkozó gyengeségét az Ether 12. fejezetében lévő nevezetes verset követően. Isten úgy is erőssé teheti a gyenge dolgokat, hogy segít megkerülnünk a gyengeségeinket, segít megfelelő humorérzékkel vagy látószögből tekinteni rájuk, illetve segít fokozatosan és idővel javítani rajtuk. Az erősségek és a gyengeségek gyakran össze is függnék (mint például a kitartás erőssége és az önfejűség gyengesége), mi pedig megtanulhatjuk értékelni az erősséget és mérsékelni a velejáró gyengeséget.

Van egy másik, ennél is erőteljesebb módja, ahogyan az Úr erőssé teheti számunkra a gyenge dolgokat. Az Úr azt közli Morónival az Ether 12:37-ben, hogy „mivel láttad gyengeségedet, erőssé tétetsz, és így leülhetsz arra a helyre, amelyet Atyám palotáiban készítettem el”.

Ezzel Isten nem azt kínálja fel, hogy megváltoztatja Moróni gyengeségét, hanem hogy Morónit változtatja meg. Az emberi gyengeség elleni küzdelem jószívűséget, könyörületet, szelídséget, türelmet, bátorságot, hosszútűrést, bölcsességet, állóképességet, megbocsátást, kitartást, hálát, alkotóképességet és egy sor egyéb olyan erényt taníthatott Moróninak – és nekünk is –, melyek hasonlóbakká tesznek minket Mennyei Atyánkhoz. Ezek pont azok a jellemvonások, amelyek csiszolására a földre jöttünk; ezek azok a krisztusi tulajdonságok, amelyek felkészítenek bennünket a fenti palotákra.

Sehol nem jelenik meg nyilvánvalóbb módon Isten szeretete, bölcsessége és megváltó hatalma, mint azon képességében, hogy átalakítsa az emberi gyengeséggel való küzdelmünket azokká a felbecsülhetetlen értékű isteni erényekké és erősségekké, amelyek Őhöz hasonlóbbakká tesznek minket. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

Írta: W. Christopher
Waddell elder
a Hetvenektől

TISZTA istentisztelet

*Az önzetlen szolgálat – megfélekezni magunkról, válaszolni
mások szükségleteire és letenni életünket a szolgálatukban – mindig is
Jézus Krisztus tanítványainak jellemzői közé tartozott.*

Máté 11. fejezetében a Szabadító egy fontos leckét tanít nekünk azáltal, amit *nem* válaszolt Keresztelő János tanítványainak egyik kérdésére:

„János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül,

Monda néki: Te vagy-e az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk?

És felelvén Jézus, monda nékik: Menjete el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok:

A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdettetik” (Máté 11:2–5).

Ahelyett, hogy egy rövid tanbéli magyarázatot adott volna, kifejtve, hogy Ő „az, a ki eljövendő”, a Szabadító a cselekedeteivel, a szolgálatban tanúsított példájával válaszolt.

A 2014. áprilisi általános konferencián Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából így emlékeztetett bennünket: „Úgy tudjuk a legjobban szolgálni Mennyei Atyánkat, ha igazlelkű hatással vagyunk másokra, és szolgáljuk őket. A legnagyobb példája, aki valaha is élt a földön, a Szabadítónk, Jézus Krisztus.”¹

Az önzetlen szolgálat – megfélekezni magunkról, válaszolni mások szükségleteire és letenni életünket a szolgálatukban – mindig is Jézus Krisztus tanítványainak jellemzői

közé tartozott. Ahogyan azt Benjámín király tanította több mint 100 évvel a Szabadító születése előtt, „amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Isten szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17).

Jakab arra emlékeztet bennünket, hogy a „tiszta... istentisztelet” a másokért végzett szolgálatban rejlik, amikor „meglátogat[juk] az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban” (Jakab 1:27). A „tiszta istentisztelet” tehát nem pusztán a hit kinyilatkoztatása, hanem a hit kimutatása.

Szeressétek utastársaitokat!

1984 júliusának közepén, mindössze pár héttel azt követően, hogy a feleségemet, Carolt és engem összeadtak a Kaliforniai Los Angeles templomban, útban voltunk Utah felé, ahol rám az első állásom, rá pedig a tanulmányai befejezése várt. Két autóval mentünk. Ezekben vittük az összes ingóságunkat.

Félúton Carol mellém sorolt a kocsijával és elkezdett gesztikulálni felém. Ez még a mobilok, okostelefonok, SMS és Twitter előtti korban volt. Ahogy az ablakon keresztül megláttam, milyen arcot vág, tudtam, hogy nem érzi jól magát. Azt jelezte felém, hogy tovább fog vezetni, de én aggódtam újdonsült hitvesemért.

Amikor a Beaver nevű utahi városkához értünk, ő megint mellém sorolt, és láttam rajta, hogy muszáj

megállnia. Rosszul volt és nem folytathatta az utat. Volt két, ruhákkal és nászajándékokkal megrakott autónk, de emellett sajnos nagyon kevés pénzünk. Nem engedhettünk meg magunknak egy szállodai szobát. Bizonytalan voltam, hogy mit tegyünk.

Egyikünk sem járt még korábban Beaverben, és mivel nem igazán tudtam, hogy mit is keressek, pár percig még köröztünk, amíg megláttam egy parkot. Behajtottunk a parkolóba és találtunk egy árnyat adó fát, ahol leterítettem egy plédet, hogy Carol lepihenhessen.

Pár perccel később egy másik autó állt be a szinte üres parkolóba, közvetlenül a mi két autónk mellé. Egy édesanyjainkkal nagyjából egyidős hölgy szállt ki belőle, aki megkérdezte, hogy nincs-e valami gond, és hogy segíthetne-e. Megemlítette, hogy látott minket az autójából, és úgy érezte, hogy meg kell állnia. Amikor elmagyaráztuk a helyzetünket, azonnal elhívott magával az otthonába, és felajánlotta, hogy addig pihenhetünk ott, ameddig csak szükségét érezzük.

Hamarosan egy kényelmes ágyon találtuk magunkat az otthona egyik hűvös, alagsori hálójában. Amikor lepihentünk, ez a csodálatos nőtestvér megemlítette, hogy van még pár elintéznivalója, ezért pár órára magunkra hagy. Közölte, hogy ha megéhezünk, akkor nyugodtan szolgáljuk ki magunkat a konyhában, és ha hamarabb szeretnénk távozni, mint ahogy ő hazaér, akkor legyünk szívesek behúzni magunk után a bejárati ajtót.

Miután sikerült egy kicsit kialudnunk magunkat, Carol jobban érezte magát, így anélkül folytattuk az utunkat, hogy betértünk volna a konyhába. Amikor elmentünk, a kedves hölgy még nem ért haza. Bánatunkra nem jegyeztük fel a címet, és így soha nem köszöntük meg rendesen a mi irgalmas szamaritánusunknak, hogy megszakította az útját, és megnyitotta az otthonát két, szükségét szenvedő idegen előtt.

Ahogy visszagondolok erre az élményre, eszembe jutnak annak a szavai, aki maga is a Szabadító – minden halandóhoz intézett – azon intését példázza, mely szerint „eredj el, és te is a képen cselekedjél” (lásd Lukács 10:37). Ez pedig Thomas S. Monson elnök, aki így fogalmazott: „Nem szerethetjük igazán Istent, ha a társainkat nem szeretjük e halandó utazáson.”²

Bárhol is találkozunk „utastársakkal” – útközben vagy otthon, a játszótéren vagy az iskolában, a munkahelyen vagy az egyházban –, ha törekszünk, látunk és cselekszünk,

akkor a hasonlóbba válunk a Szabadítóhoz, mindvégig áldást hozva és szolgálva.

Törekedjetek!

Neal A. Maxwell elder (1926–2004) a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította:

„Drága Szabadítónktól eltérően mi biztosan nem hozhatunk engesztelést az emberiség bűneiért! Mi több, mi bizonyosan nem tudnánk elviselni minden halandó betegséget, gyengeséget és bánatot (lásd Alma 7:11–12).

Azonban a mi szerényebb lehetőségeinkhez mérten, ahogy Jézus is felszólított minket, valóban törekedhetünk arra, hogy olyanokká váljunk, mint Ő (lásd 3 Nefi 27:27).”³

Amikor arra törekszünk, hogy olyanokká váljunk, mint Ő, és őszinte vágyat érzünk, hogy megáldjuk az „utastársainkat”, akkor megkapjuk a lehetőségeket arra, hogy elfeledkezzünk magunkról és felemeljünk másokat. Ezek az alkalmak olykor kényelmetlenek, próbára téve azon vágyunkat, hogy igazán ahhoz a Mesterhez hasonlóvá akarunk-e válni, akinek a mindennél nagyobb szolgálatát, a végtelen engesztelését sok mindennek lehet nevezni, de kényelmesnek biztosan nem. „Mindazonáltal – jelenti ki Jézus – dicsőség legyen az Atyának; én ittam, és befejeztem előkészületeimet az emberek gyermekeiért” (T&Sz 19:19).

Amikor őszintén törekszünk arra, hogy olyanokká váljunk, mint a Szabadító, akkor megláthatjuk azt is, amit egyébként nem látnánk. A mi irgalmas szamaritánusunk elég szoros kapcsolatot ápolt a Lélekkel ahhoz, hogy válasszon a sugalmazásra, és odamenjen egy szükségét látó idegenhez.

Lászatok!

Lelki szemekkel látni azt jelenti, hogy úgy látjuk a dolgokat, ahogyan azok igazán vannak, és felismerjük azokat a szükségleteket, melyeket egyébként talán nem vennénk észre. A juhokról és kecskékről szóló példázatban sem az „áldottak”, sem pedig az „átkozottak” nem ismerték fel a Szabadítót az éhezőkben, a szomjazókban, a ruhátlanokban és a foglyokban. Mindannyian így reagáltak a fizetségükre: Mikor láttunk téged? (Lásd Máté 25:34–44).

Csak azok cselekedtek és áldották meg a szenvedőket, akik lelki szemekkel nézve ismerték fel a szükségleteket. A mi irgalmas szamaritánusunk is lelki szemekkel nézett, és meglátta a szükségletet.

Cselekedjetek!

Ha látunk is magunk körül szükségleteket, előfordulhat, hogy elégtelennek érezzük magunkat a válaszádra, mert úgy gondoljuk, hogy kevés az, amit nyújtani tudunk. Amikor arra törekszünk, hogy olyanokká váljunk, mint Ő, és lelki szemekkel nézve meglátjuk utastársaink szükségleteit, akkor bízunk kell abban, hogy az Úr képes rajtunk keresztül munkálkodni, és azután cselekednünk kell.

A templomba belépve Péter és János találkoztak egy emberrel, aki „az ő anyjának méhétől fogva sánta vala”, és aki alamizsnát kért tőlük (lásd Apostolok cselekedetei 3:1–3). Péter válasza mindannyiunk számára példa és felhívás:

„Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!

És őt jobbkezénél fogva felemelé” (Apostolok cselekedetei 3:6–7).

Cselekedhetünk az időnk és tehetségünk, kedves szavak vagy egy erős váll odanyújtása révén. Amikor törekszünk és látunk, olyan körülmények és helyzetek fognak adódni, ahol cselekedhetünk és áldást hozhatunk. A mi irgalmas szamaritánusunk cselekedett. Elvitt magával az otthonába, és rendelkezésünkre bocsátott mindent, amivel rendelkezett. Lényegében ezt mondta: „a mim van, azt adom néked”. Pontosan erre volt szükségünk.

Monson elnök ugyanezeket a tantételeket tanította:

„A halandóságon át vezető utazásunk során mindannyian végigjárjuk a saját jerikói utunkat. Milyen lesz a ti tapasztalatotok? Milyen lesz az enyém? Vajon elmulasztom-e majd észrevenni azt, aki a rablók kezébe esett, és a segítségemre van szüksége? És ti?

Vajon az leszek majd, aki látja a sebesültet és hallja könyörgését, de átmegy az út túloldalára? És ti?

Vagy az leszek majd, aki lát, hall, megáll és segít? És ti?

Jézus megadta a jelszavunkat: »Eredj el, és te is a képen cselekedjél!« Amikor engedelmeskedünk e kijelentésnek, az öröm oly távlatára nyílik örökkévaló rálátásunk, amelyhez hasonlót ritkán találni, nagyszerűbbet pedig soha.”⁴

Amikor hasonlóbbá válunk a Szabadítóhoz törekvés, látás és cselekvés által, akkor megismerjük Benjámin király azon szavainak igaz voltát, melyek szerint, „amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Isten szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17). ■

JEGYZETEK

1. Richard G. Scott: „Példát adtam néktek”. *Liahóna*, 2014. máj. 35.
2. Thomas S. Monson: „Szeretet: Az evangélium lényege.” *Liahóna*, 2014. máj. 91.
3. Lásd Neal A. Maxwell: „Krisztus engesztelő vére által”. *Liahóna*, 1998. jan. 23.
4. Thomas S. Monson, “Your Jericho Road,” *Ensign*, May 1977, 71.

KERESS ŐSZINTÉNI!

LÁSS LELKI SZEMEKKEL!

CSELEKEDJ ÉS HOZZ ÁLDÁST!

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

„Ó, légy mindig velem”

Amikor nem tudtuk, hogy mit taníthatnánk még, a társam azt javasolta, hogy énekeljük el ezt a himnuszot.

Írta: Jonathan H. Westover

A misszióm alatt történt a koreai Palszanban, egy kellemes vasárnap délután. Éppen az egyháztagoktól búcsúzkodtunk a gyűlések végén, és indultunk volna téríteni, amikor az egyházközségi misszióvezető bemutatott nekünk egy 12 éves fiút, Kong Szongjunt. Aznap részt vett a gyűléseken és szeretett volna többet megtudni az evangéliumról.

Természetesen izgatottan vártuk, hogy taníthassuk, én azonban ideges is voltam, amiért egy ennyire fiatal érdeklődőt fogunk tanítani. Úgy döntöttünk, hogy először utánajárunk a szülői beelegyezésnek, ezért felhívtuk Kong Szongjun otthonát, és beszélünk az édesanyjával, Pak Midzsonggal. Meglepődtem, amikor azt mondta, örül, hogy a fia szeretne eljárni az egyházba, és örömmel lát bennünket, ha tanítani szeretnénk Szongjunt.

Váratlan érdeklődők

Másnap este tanításra készen érkeztünk a fiú otthonához. Meglepve értesültünk arról, hogy Pak Midzsong a lánya, Kong Szudzsin tanítására is meg szeretne kérni bennünket. Mivel pedig idegennek számítottunk az otthonában, Pak Midzsong is jelen akart lenni a tanításokon. Természetesen szívesen tanítottunk annyi embert, ahányan csak meghallgattak minket.

Miután megkínáltak frissítővel, leültünk és elkezdünk beszélgetni. Ahelyett, hogy rögtön a leckére tértünk volna, Pak Midzsong szeretett volna jobban megismerni bennünket, és megismertetni velünk a családi körülményeit. Beszélt nekünk a nem sokkal korábban átélt megpróbáltatásokról és nehézségekről, amelyek érték őket, köztük a fia küzdelmét a rákkal. A sugárkezelés sikeresen zárult, és a daganat csökkenőben volt, de az orvosok figyelmeztették őket, hogy bármikor ismét növekedésnek indulhat. Ez nagy terhet jelentett a családnak. Munkáscsaládként az édesapának keményen kellett dolgoznia, hogy tető legyen a fejük felett és étel kerüljön az asztalukra.

Megráztak és elszomorítottak az életük megpróbáltatásai. Az életük nem volt könnyű, de a családjukon belüli kapcsolat szorossága sokkal szembetűnőbb volt, mint bármely más koreai családban, akikkel addig találkoztam – ez pedig nem semmi egy olyan családközpontú társadalomban, mint amilyen a koreai. Aznap este úgy mentünk tőlük haza, hogy jobban megismertük ezt a különleges családot, és lehetőségünk nyílt evangéliumi üzeneteket is megosztani velük.

A társammal még többször is visszatértünk tanítani őket azon a héten, és minden alkalommal ugyanazt a melegséget és nagylelkűséget éreztük, mint az első látogatásunkkor.

Amikor felmerült a keresztelés témája, mindkét gyerek nagyon lelkesen szeretett volna csatlakozni az egyházhoz. Az édesanyjuk azonban nem osztotta az izgatottságukat. Habár a tanításaink megérintették, és remélte, hogy azok igazak, nem érezte úgy, hogy képes lenne felvállalni és teljesíteni azokat a kötelezettségeket, amelyekkel az egyháztagság jár. Úgy érezte továbbá, hogy nem lenne helyénvaló, ha a férje nélkül keresztelkedne meg (akivel addig még nem találkoztunk). Abba azonban igen készségesen beleegyezett, hogy továbbra is találkozzunk, és szeretett volna a gyerekeivel tartani az egyházi gyűlésekre is.

A második hét vége felé, amikor ismét az otthonában tanítottunk, találkoztunk a férjével. Kong Kukvon alázatos, jószágos és nagylelkű ember volt. Csatlakozott hozzánk az utolsó néhány lecke erejéig, és azonnal hitt abban, amit tanítottunk, beleértve azokat a tanokat is, melyeket mások gyakran tartanak nehéznek, úgymint a tizedfizetést és a Bölcsesség szavát. Szűkölködéssel határos anyagi helyzetük ellenére elkezdtek tizedet fizetni. Az édesapa előtt álló egyetlen akadály az volt, hogy vasárnap is dolgoznia kellett. A szülői nemzetközi repülőtéren dolgozott minden vasárnap, így nem tudott eljárni az egyházba a családjával. A munkabeosztása ellenére a feleségével együtt megszervezték, hogy részt vegyenek a gyerekeik keresztelőjén a rákövetkező vasárnap.

A keresztelő után továbbra is gyakran találkoztunk a család otthonában. Családi estet tartottunk, szentírásokat és felemelő élményeket osztottunk meg, és bemutattuk őket az egyházközség tagjainak. Azonban a folyamatos evangéliumi élmények ellenére a szülők továbbra sem kerültek közelebb a keresztelkedéshez.

Időközben a társamat áthelyezték, az új társam pedig egyenesen a misszionáriusképző központból érkezett új elder volt. Tele volt hittel, energiával és izgatottsággal, és őszintén bevallom, hogy nehezen tudtam lépést tartani vele. Miután néhányszor találkoztunk Kong Kukvonnal és Pak Midzsunggal, a társam megkérdezte tőlem, hogy az előző társammal böjtöltünk-e a családdal. Nem böjtöltünk. Sőt, ez még csak eszembe sem jutott. Így hát a következő találkozón felvetettük a böjt ötletét. Megdöbbenve tudtam

A Lélek erősen jelen volt a szobában, amikor befejeztük az utolsó versszakot. Pak Midzsung egyenesen a szemembe nézett, és ezt mondta: „Meg kell keresztelkednem.”

meg, hogy ők addigra már rendszeresen böjtöltek maguktól is, úgy a fiuk egészségéért, mint Kong Kukvon munkabeosztásának kedvező megváltozásáért, hogy eljárhasson az egyházba. Miután a társammal csatlakoztunk hozzájuk a böjtben, az imáink válaszra találtak, és Kong Kukvon beosztása megváltozott. Pak Midzsung azonban továbbra is hajthatatlan volt azzal kapcsolatban, hogy nem keresztelkedik meg.

Egy sugalmazott ötlet

A társamnak akkor egy újabb ragyogó ötlete támadt. Elővette a zsebkiadású himnuszoskönyvét, és

megkérdezte, hogy énekelhetnénk-e velük együtt. Habár korábban énekeltünk már együtt, Pak Midzsungot soha nem láttam énekelni. Ezt annak tudtam be, hogy nem szeret énekelni, vagy még nem barátkozott meg ezekkel az új dallamokkal. A társam megkérdezte tőle, hogy van-e kedvenc himnusza. Legnagyobb csodálkozásomra azt válaszolta összeszorult torokkal, hogy a kedvenc himnusza kislány kora óta az Ó, légy mindig velem (*Himnuszok*, 50. sz.). Elkezdtünk négy szólamban énekelni: az apa énekelte a dallamszólamot, az anya az altot, a társam a tenort, én pedig a basszust.

A Lélek erősen jelen volt a szobában. Amikor a harmadik versszakot énekeltük, az anya hangja elhalkult, miközben mi tovább énekeltük a himnuszt:

Ó, légy mindig velem

Mert nélküled

Az egész életem

Értelmetlen.

Ó, légy hát mindig velem,

Halld meg imám, kérlek!

Ó, áldj meg, Szabadítóm,

Vezess Hozzád!

Mire befejeztük az utolsó, negyedik versszakot, már rázkódott a zokogástól. A férje próbálta nyugtatgatni, és idővel sikerült is összeszednie magát. Egyenesen a szemembe nézett, és ezt mondta: „Meg kell keresztelkednem.”

Kong Kukvon és Pak Midzsung keresztelőjére a legközelebbi vasárnap délutánon került sor, és a misszióm egyik legerősebb lelkiismerű keresztelője volt. A gyerekeik is részt vettek a programban, és számos helyi egyháztag is eljött, hogy kimutassa támogatását egyház-községük legújabb megtért családjá iránt. A

társammal egy különleges zeneszámot adtunk elő, Ó, légy mindig velem címmel.

Idővel azután befejeztem a missziómat és hazatértem. Az egyetemen eltöltött egy év után visszatértem Koreába egy nyári gyakorlatra, és nagyon odafigyeltem arra, hogy minden hétvégén meglátogassam a misszióm során megismert különleges barátok és családok valamelyikét. Néhány hét elteltével Palszanba is eljutottam, és találkoztam ezzel a különleges családdal. Az otthonukba lépve feltűnt, hogy valaki hiányzik – a fiuk. Pak Midzsung könnyes szemmel elmesélte, hogy mi történt: a daganat visszatért, és a fiuk 14 évesen elvesztette a csatát.

Ahogy megpróbáltam kifejezni a részvételemet és megbirkózni a fájdalommal, Kong Kukvon biztosított arról, hogy minden rendben lesz. Szeretik az evangéliumot, hithűen járnak az egyházba, és várják a napot, amikor családjukat összepecsételhetik az örökkévalóságra a Koreai Szöul templomban. A szívfájdalmuk ellenére a család tudta, hogy ismét látni fogják Kong Szongjunt, és egyesülni fog a családjuk. Pak Midzsung azt is elmondta, hogy a himnuszok mindennapi éneklése adott neki erőt feldolgozni a történeteket, és érezni az erő mellett a Lélek által biztosított békességet is.

Amikor aznap este kiléptem az otthonukból, ismét elgondolkodtam Pak Midzsung kedvenc himnuszának szavain. Hálás vagyok, hogy a Mennyei Atya békességgel áldotta meg a családot Kong Szongjun távozását követően. Különösen hálás vagyok azért a szerepért, melyet a Lélek töltött be Pak Midzsung megtérésében, lehetővé téve, hogy a család jogosulttá váljon a templom örökkévaló áldásaira. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

A HIMNUSZOK VIGASZTALJÁK A GYÁSZOLÓKAT

„A legnagyobb és leggyorsabb prédikációkat olykor maguk a himnuszok [éneklése jelenti]. A himnuszok bűnbánatra és jó cselekedetekre indítanak bennünket, erősítik a bizottságot és a hitet; megvigasztalják az elcsüggedteket, felszárítják a gyászolók könnyeit, és arra buzdítanak minket, hogy tartunk ki mindvégig.”

Az Első Elnökség előszava.
Himnuszok, IX.

Írta: **Boyd K. Packer** elnök
a Tizenkét Apostol
Kvórumának
elnöke

A Szabadító önzetlen és szent áldozata

*Az Úr mindig ott van veletek.
Ő szenvedett, és megfizette a büntetést,
amennyiben ti hajlandóak vagytok
elfogadni Őt Megváltótokként.*

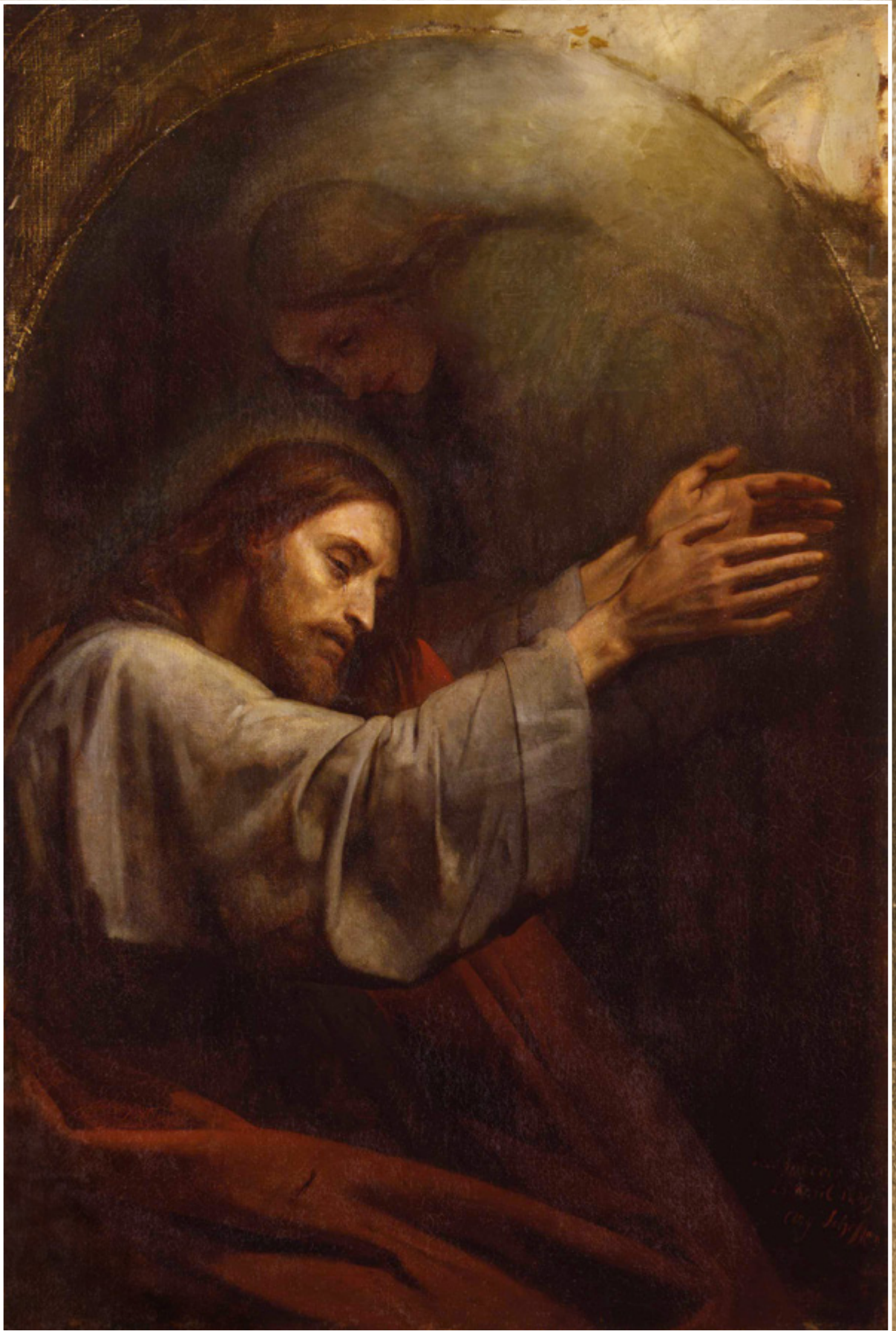
Mindannyian egyfajta lelki hitelen élünk. Így vagy úgy, a hitelszámla egyre növekszik. Ha menet közben folyamatosan törlesztitek, akkor nem kell különösebben aggódnok. Hamarosan elkezdték elsajátítani a fegyelmet, és tudni fogjátok, hogy eljön majd az elszámolás napja. Tanuljátok meg rendszeres időközönként törleszteni a lelki számlátokat, és ne hagyjátok, hogy kamatok és bírságok halmozódjanak fel rajta.

Mivel próbára vagytok téve, várható, hogy el fogtok követni néhány hibát. Feltételezem, már tettetek olyan dolgokat az életetekben, melyeket bántok, melyekért

még bocsánatot sem tudtok kérni, vagy amelyek még ennél is rosszabbak. Így tehát terheket hordoztok. Most már ideje használnom a *bűntudat* szót, mely lemoshatatlan tintaként képes foltot hagyni, és melytől nem lehet könnyen megszabadulni. A bűntudat mostohagyermek a csalódottság, az elvesztegetett áldások és lehetőségek feletti bánkódás.

Ha bűntudattal küszködtök, hasonlatosak vagytok a Mormon könyvében leírt néphez, akikről a próféta ezt mondta: „...gonoszáguk miatt kezdett hanyatlani az egyház; és kezdtek nem hinni a prófétálás lelkében és a kinyilatkoztatás lelkében; és arcukba

meredtek Isten ítéletei” (Hélamán 4:23).

Gyakran próbáljuk megoldani a bűntudat problémáját úgy, hogy másoknak és saját magunknak is azt mondjuk, mindez nem számít. Valahol legbelül azonban nem igazán hisszük el. És nem hiszünk magunknak akkor sem, ha kimondjuk. Mi ennél okosabbak vagyunk. A bűn igenis számít!

A próféták mindig is a bűnbánatot tanították. Alma így szólt: „...íme, eljön, hogy megváltsa azokat, akik megkeresztelkednek a bűnbánatra, a nevébe vetett hit által” (Alma 9:27).

Alma nyíltan fogalmazott önféjű fiának is: „Most, a bűnbánat nem jöhetne el az emberekhez, ha nem lenne büntetés, amely olyan örökre szóló, mint a lélek élete, és amely ellentétben áll a boldogság tervével” (Alma 42:16).

A halandó életnek két alapvető célja van. Az első az, hogy testet kapjunk, mely idővel megtisztulhat, felmagasztosulhat, és örökké élhet. A második cél az, hogy megpróbáltassunk. A próbatétel során bizonyos, hogy hibákat fogunk elkövetni. Hibáinkból azonban tanulhatunk, ha mi is úgy akarjuk. „Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk” (1 János 1:10).

Lehet, hogy alacsonyabb értékűnek érzitek magatokat elmében és testben is, és nyugtalanítanak bizonyos lelki számlák, melyek „fizetési határideje” már lejárt. Amikor a csendes elmélkedés pillanataiban mélyen magatokba néztek (amit közülünk sokan megpróbálnak elkerülni), vannak-e olyan rendezetlen dolgok, amelyek zavar-nak titeket? Bántja-e valami a lelkiismereteket? Még mindig bűnösök vagytok-e bármilyen mértékben valami kicsi vagy nagy vétekben?

Túl gyakran kapunk leveleket olyanoktól, akik tragikus hibákat követtek el, és emiatt nyugtalanok. Könnyörgve kérdezik: „Nyerhetek-e valaha is bűnbocsánatot? Képes leszek-e valaha is megváltozni?”
A válasz: igen!

Pál ezt tanította a korinthusbelieknek: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint amit képesek vagytok elszenvedni” (1 Korinthusbeliek 10:13).

Az evangélium arra tanít bennünket, hogy a gyötrődéstől és bűntudattól való szabadulás bűnbánat által nyerhető el. Azon kevesek, azon nagyon kevesek esetének kivételével, akik a kárhozat felé fordulnak a teljesség megismerése után, nincs semmilyen szokás, függőség, lázadás, bűnbeesés vagy sérelem – akár kicsi, akár nagy –, mely mentesülne a teljes bocsánat ígérete alól. Nem számít, mi történt az életetekben, amennyiben engedelmeskedtek a Szent Lélek sugalmazásainak, az Úr előkészített egy utat számotokra, hogy visszatérjete.

Vannak, akiket egy ellenállhatatlan kényszer hajt, egy kísértés, mely kitölti gondolataikat, hogy azután talán szokássá, majd pedig függőséggé alakuljon. Hajlamosak vagyunk bizonyos vétek és bűn elkövetésére, meg arra is, hogy ésszerűsítsünk, miszerint ez nem a mi hibánk, hiszen mi ilyenek születtünk. Csapdába esünk, majd pedig olyan fájdalom és gyötrelem következik, melyet csak a Szabadító képes meggyógyítani. Hatalmatokban áll megálljt parancsolni és megváltásban részesülni.

Sátán a családot támadja

Marion G. Romney elnök (1897–1988)
egyszer ezt mondta nekem: „Ne csak úgy

mondd meg nekik, hogy megértsék; úgy mondd meg nekik, hogy semmiképpen se tudják félreérteni.”

Nefi kijelentette: „Mert lelkem gyönyörködik a világos beszédben; mert ily módon munkálkodik az Úristen az emberek gyermekei között. Mert az Úristen megvilágosítja az értelmet” (2 Nefi 31:3).

Szóval most figyeljete! Olyan nyíltan fogok szólni hozzátok, mint akit erre elhívtak, és mint akinek ezt kötelesség megtenni.

Tudjátok, hogy létezik egy ellenség. A szentírások így írnak róla: „...ama régi kígyó, aki az ördög, ...minden hazugság atyja” (2 Nefi 2:18). Még a kezdet kezdetén kiűzetett (lásd T&S 29:36–38), és megtagadták tőle, hogy halandó testet kapjon. Felesküdött, hogy megsemmisíti a „boldogság nagyszerű tervét” (Alma 42:8), és minden igazlelkűség ellenségévé válik. Támadásait a családok ellen összpontosítja.

Olyan korban éltek, amikor a pornográfia korbácsa csapkod szerte a világon. Nehéz tőle elmenekülni. A pornográfia természetetek azon részére összpontosít, melynek hatalmában áll életet nemzeni.

A pornográfia iránti kíváncsiság táplálása nehézségekhez, váláshoz, betegségekhez és egyéb bajok tucatjaihoz vezet. Nincs benne semmi, ami ártatlan. Pornográf anyagokat gyűjteni, nézni vagy bármilyen formában magaddal hordozni olyan, mintha egy csörgőkígyót vinnél a hátizsákodban. Elkerülhetetlenül a halálos mérget hordozó kígyómarás lelki megfelelőjének tesz ki benneteket. Könnyen beláthatjuk, hogy a mai világban szinte ártatlanul is kapcsolatba kerülhetünk vele, olvashatjuk vagy nézhetjük anélkül, hogy felismernénk a szörnyű következményeit. Amennyiben magatokra ismertek, figyelmeztetek benneteket, hogy hagyjatok fel vele! Most hagyjátok abba!

A Mormon könyve mindenkit arra tanít, hogy „elegendő utasítást kaptak az emberek,

Az emberiség történetének krónikájában csupán Egyvalaki volt, aki teljesen büntelen volt, és képes volt az egész emberiség bűneiért és vétkeiért megfizetni.

hogy különbséget tegyenek jó és gonosz között” (2 Nefi 2:5). Ebbe ti is beletartoztok. Tudjátok, mi a helyes és mi a helytelen. Nagyon vigyázzatok, nehogy átlépjétek a kettő közötti vonalat!

Habár a legtöbb hibánkat bizalmasan az Úrnak is megvallhatjuk, van néhány vétek, melynél ennél többre van szükség a teljes bűnbánat elnyeréséhez. Amennyiben súlyos bűnötök követtetek el, beszéljete a püspökökkel. Más esetekben egy hagyományos, csendes és személyes beismerés is elegendő lesz. Ne feledjétek azonban, hogy a megbocsátás nagyszerű hajnala nem mindig azonnal fog eljönni. Ha először megbotlotok, ne adjátok fel! Az elbátortalanodás legyőzése a próbatétel része. Ne adjátok fel! Ahogyan már korábban is tanácsoltam, miután megvallottátok és elhagytátok a bűneiteket, ne nézzetek vissza!

A Szabadító szenvedett a bűneinkért

Az Úr mindig ott van veletek. Ő szenvedett, és megfizette a büntetést, amennyiben ti hajlandóak vagytok elfogadni Őt Megváltótokként.

Halandó lényekként nem tudjuk, sőt nem is lehet teljesen megérteni, *hogyan* vitte véghez az Ő engesztelő áldozatát. Szünetének *hogyanja* azonban most nem annyira fontos, mint a *miértje*. Miért tette meg Ő mindezt érted és értem – az egész emberiségért? Isten, az Atya és az egész emberiség iránt érzett szeretete miatt tette. „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15:13).

A Gecsemánében Krisztus elszakadt az apostolaitól, hogy imádkozni menjen. Bármi is történt ezután, az meghaladja a mi felfogóképességünket! Azt azonban tudjuk, hogy elvégezte az engesztelést. Hajlandó volt magára venni az egész világ hibáit, bűneit, büntudátát, kétségeit és félelmeit. Szünetelt értünk,

hogy nekünk ne kelljen szenvedni. Számos halandó szenvedett már kínok közt, majd halt meg fájdalmas és szörnyű halállal. Az Ő szenvedése azonban mindegyiküket felülmúlta.

Az én koromban már tudja az ember, milyen is a fizikai fájdalom, és az egyáltalán nem szórakoztató! Senki sem menekülhet meg ebből a világból anélkül, hogy megtanulna egy-két dolgot a szenvedésről. Az általam leginkább elviselhetetlen személyes gyötrelmem azonban az, amikor megtudom, hogy valaki más szenvedésének én vagyok az okozója. Ilyenkor tudok egy röpké bepillantást nyerni abba, hogy a Szabadító milyen kínokat élt át a Gecsemáné kertjében.

Az Ő szenvedése különbözött minden előtte és utána a földön élt más ember szenvedésétől, mivel Ő az összes olyan büntetést magára vette, melynek az emberiség családja valaha is ki lett téve. Ezt képzeljétek el! Nem volt kifizetendő adóssága. Semmi rosszat nem követett el. Mindazonáltal minden, ember által csak ismert büntudatot, bánatot és szomorúságot, fájdalmat és megaláztatást, minden szellemi, érzelmi és fizikai gyötrelmet megtapasztalt. Az emberiség történetének krónikájában csupán Egyvalaki volt, aki teljesen büntelen volt, és képes volt az egész emberiség bűneiért és vétkeiért megfizetni, és túlélni az ezzel járó fájdalmat.

Életét adta, és összefoglalva ennyit mondott: „Mert én vagyok az, aki magamra veszem a világ bűneit” (Móziás 26:23). Keresztre feszítették, majd pedig meghalt. Nem tudták elvenni tőle az életét. Ő maga egyezett bele abba, hogy meghaljon.

El lehet nyerni a teljes megbocsátást

Ha meg is botlottatok, vagy akár elvesztetek egy időre, ha úgy érzitek, hogy az

ellenség fogva tart benneteket, képesek vagytok hittel előre haladni, hogy ne bolyongjatok tovább ide s tova a világban. Vannak, akik készen állnak visszavezetni benneteket a békességbe és biztonságba. A szentírásokban található ígérethez híven Isten kegyelmében is csak akkor részesülhetünk, miután már minden tőlünk telhetőt megtettünk (lásd 2 Nefi 25:23). Számomra ennek a lehetősége az az igazság, melyet a leginkább érdemes tudni.

Megígérem nektek, hogy a megbocsátás pompás hajnala valóban el tud jönni. Akkor pedig majd „Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad” (Filippibeli 4:7), napfelkelteként újra eljön az életetekbe, aztán pedig a bűneitekre sem ti, sem pedig Ő nem fog emlékezni (lásd Jeremiás 31:34). Honnan fogjátok tudni? Tudni fogjátok! (Lásd Móziás 4:1–3.)

Ezért jöttem, hogy megtanítsam ezt nektek, akik most bajban vagytok. Ő közbe fog lépni, és megoldja azt a problémát, amit ti nem tudtok megoldani, az árát azonban nektek kell megfizetnetek. Anélkül mindez nem jöhet létre. Ő abban az értelemben egy nagyon kedves uralkodó, hogy mindig megfizeti a szükséges árat, azonban tőletek is elvárja, hogy megtegyétek, amit kell, még akkor is, ha az fájdalmas.

Szeretem az Urat, és az Atyát is, aki küldte Őt. A csalódásunk, bűnünk és büntudatunk okozta terheinket letehetjük elé, majd pedig az Ő nagylelkű feltételei szerint a számlán mindegyik tételhez odaírhatjuk, hogy „fizetve”.

„No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” Mindez pedig akkor történhet meg, folytatja

Ésaiás, ha készségesek és engedelmesek vagyunk (lásd Ésaiás 1:18–19).

Jöjjetek Óhoz!

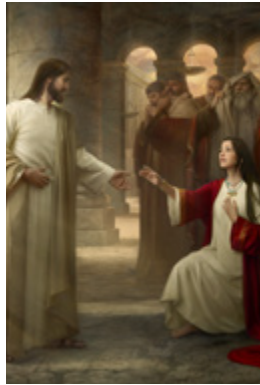
Az a szentírás, miszerint „fiatalon tanulj bölcsességet; igen, fiatalon tanuld meg betartani Isten parancsolatait” (Alma 37:35), olyan felhívás, mellyel együtt jár annak ígérete, hogy békére és védelemre fogunk találni az ellenséggel szemben. „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban” (1 Timótheus 4:12).

Ne várjátok, hogy minden simán fog menni az életetekben. Még azoknál is, akik úgy élnek, ahogy kell, néha minden pont fordítva történik. Az élet minden kihívását azzal a derűlátással és bizonyossággal fogadjátok, hogy meglesz majd a békességetek és hitetek, mely megtart benneteket ma és a jövőben is.

Azokhoz szólva, akik úgy érzik, még nem rendelkeznek minden olyan áldással, mellyel rendelkezni szeretnének, annyit mondom, hogy szilárdan hiszem, hogy amennyiben hithűen éltek, a megváltáshoz és szabaduláshoz elengedhetetlen egyetlen élmény vagy lehetőség sem lesz megtagadva tőletek. Maradjatok érdekesek; legyetek reményteljesek, türelmesek és imádságos lelkűek. A dolgok valahogy mindig megoldódnak. A Szentlélek ajándéka fog vezetni benneteket és fogja irányítani cselekedeteiteket.

Ha bűntudattal, csalódottsággal, vagy elkövetett hibák, illetve olyan, még be nem teljesült áldások miatti depresszióval küszködtök, melyekre egyre csak vártok, mégsem jönnek – olvassátok el a Jézushoz gyertek című himnuszunk soraiban található megerősítő tanításokat:

*Jézushoz gyertek, esendő lelkek,
Terheitektől megfáradtak!*

*A csalódásunk,
bűnünk és bűntudatunk okozta
terheinket le-
tehetjük az Úr
elé, majd pedig
az Ő nagylelkű
feltételei szerint
a számlán mind-
egyik tételhez
odaírhatjuk, hogy
„fizetve”.*

*Menedéket nyújt az embereknek,
Akik Őbenne bíznak, bíznak.*

*Jézushoz jöjj hát, kézen fog téged,
Ha a sötétben eltévedtél;
Gyengéden vezet szeretetével,
Nappallá lesz így az éj, az éj!*

*Jézushoz jöjj, mert meghallgat téged,
Ha szeretetét hön áhítod.
Sok égi angyal vigyázza lépted,
Melletted állnak, tudod, tudod.¹*

Fivéreimmel, a többi apostollal együtt kijelentem, hogy az Úr Jézus Krisztus különleges tanúja vagyok. E tanúság minden egyes olyan alkalommal megerősítést nyer, amikor magamban vagy másokban érzem az Ő szent áldozatának megtisztító hatását. Fivéreim és saját tanúságom is igaz. Ismerjük az Urat. Ő nem idegen az Ő prófétái, látnokai és kinyilatkoztatói számára.

Tudatában vagyok annak, hogy nem vagyok tökéletesek, de az afelé vezető úton haladtok. Legyen bátorságotok! Ne feledjétek, hogy bárkinek, akinek van teste, hatalmas van afelett, akinek nincs!² Sátántól megtagadták, hogy fizikai testet kapjon; így ha bármikor kísértésekkel álltok szemben, tudjátok, hogy felül tudtok kerekedni rajtuk, ha gyakoroljátok azt az önrendelkezést, melyet Ádám és Éva kapott a kertben, és melyet e nemzedék is megörökölt.

Ha reménnyel és azzal a vággyal tekintetek előre, hogy megtegyétek mindazt, amit az Úr kíván, akkor ez minden, amit elvárnak tőletek. ■

Az Igazságok, melyeket a leginkább érdemes tudni című beszéd alapján, mely a Brigham Young Egyetem 2011. november 6-i áhítatán hangzott el. A teljes magyar nyelvű szöveget az EOSZ Áhítatok között találjátok az lds.org oldalon.

JEGYZETEK

1. Lásd Jézushoz gyertek. *Himnuszok*, 65. sz.
2. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 219.

ÉNEKELJÉTEK EL A KEDVENC HIMNUSZOTOKAT

Közvetlenül a lányom, Rebekah születése után történt. A nehéz vajúdás teljesen kimerített.

Amikor a lányomat a karjaimba helyezték, elárasztott az érzés, hogy elénekeljem a kedvenc himnuszatot: Isten gyermeke vagyok (*Himnuszok*, 189.). Az első reakcióm ez volt: „Nem, túl fáradt vagyok. Majd később énekelek neki.” A gondolat azonban csak visszatért. Így hát a kimerültségem ellenére belekezdtem az első versszakba. Férjem és édesanyám csatlakoztak.

Amikor befejeztük az éneket, valami különlegeset éreztem a szobában. Még a doktornő arcán is – aki addig kifogástalan szakmaisággal, de eléggé távolságtartóan viszonyult hozzám – könnyeket láttam végigcsordulni. Megköszönte, hogy egy ilyen gyönyörű éneket adtunk elő. Azt mondta, hogy sok éve segít babákat

a világra, de még soha nem érezte magát úgy, mint abban a pillanatban.

Elgondolkodtam ezen az élményen, és azon tűnődtem, hogy talán kereshetnék egy felvételt erről a himnusztól, amit odaadhatnék neki. Sajnos később elfeledkeztem erről, ahogy zajlott az életem.

Aztán eljött az utóvizsgálat napja. Amikor a doktornő belépett, felderült az arca, és megölelt. Azt mondta, hogy sehogy nem tudja kiverni a fejéből ezt a dalt, és még az interneten is megpróbálta megtalálni, hogy elénekelhesse a családjának. Ekkor a Szentlélek emlékeztetett engem arra, hogy már szereznem kellett volna egy példányt a doktornőnek. Megígértem, hogy egy héten belül hozom a zenezámot.

Aznap este segítségért imádkoztam, hogy megtaláljam azt a feldolgozást, amelyik a legjobb

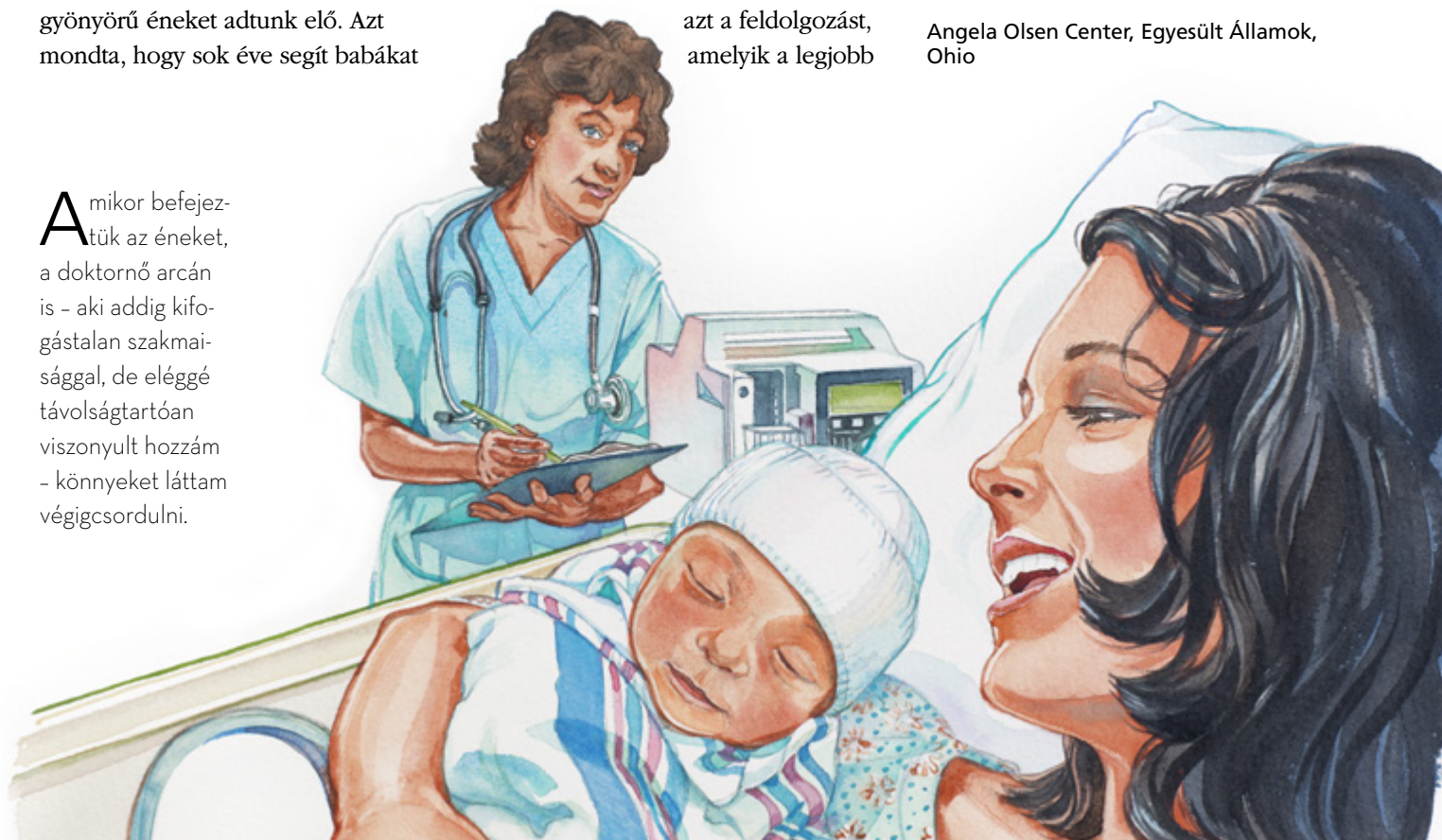
lenne számára. Másnap délután megrendeltem egy CD-t, amelyiken szerepelt ez az ének. Amikor pár nappal később megkaptam postán, alig vártam, hogy átadhassam neki.

Egészen odáig volt az ajándéktól, és hálásan megköszönte. Azt mondta, hogy bár nem tudja a pontos okát, de fontos számára, hogy megossa ezt az éneket a családjával. Ahogy tovább beszélgettünk, nemcsak azt osztottam meg vele, hogy mennyire szeretem azt a himnuszt, hanem a biztonságomat is azokról az egyszerű dolgokról, melyeket tanít.

Hazafelé az autóban éreztem Mennyei Atyánk szeretetét az egyik leánya – az orvosom – iránt. Ismeri és szereti őt, és azt akarja, hogy a leánya is megértse: ő is visszatérhet, hogy ismét „Veled élj[e]n majd”. ■

Angela Olsen Center, Egyesült Államok, Ohio

Amikor befejeztük az éneket, a doktornő arcán is – aki addig kifogástalan szakmaisággal, de eléggé távolságtartóan viszonyult hozzám – könnyeket láttam végigcsordulni.

Miért nem vigyázott ránk és nem figyelmeztetett bennünket Mennyei Atyánk „mindig”?

A MINDIG ÍGÉRETE

Ahogy ott ültem az úrvacsorai gyűlésen, a kenyérré és a vízre gondolva, folyamatosan a fülembé csengtek a szavak: „hogya Lelke mindig velük legyen” (Moróni 4:3; T&Sz 20:77).

„Mindig”, szölt az ígélet. Nemcsak bizonyos időközönként. Mégis hogy történhetett akkor az, hogy hónapokkal korábban sem én, sem a férjem nem éreztük a sugalmazást, hogy miképpen védjük meg a 11 éves, kerékpározó fiunkat a halálos autóbalesettől? Miért nem vigyázott ránk és nem figyelmeztetett bennünket Mennyei Atyánk „mindig”?

Azt tanultam az Elemiben, és azt valoltam, hogy a Szentlélek megöví bennünket. Halk és szelíd hangjával majd vigyáz ránk, irányt mutat és figyelmeztet a veszélyre. Ez a gondolat motoszkált a fejemben azóta, hogy Ben eltávozott. Nagyon hiányzott, és a szívem saigón vágyott békességre és a történet megértésére.

Hol volt az én figyelmeztető

hangom? Hol volt a Szentlélek? Úgy éreztém, hogy a tőlünk telhető legtöbbet megtettük azért, hogy igazlelkű életet éljünk. Fizettük a tizedünket, részt vettünk a gyűléseken, és szolgáltunk, amikor csak felkértek. Messze nem voltunk tökéletesek, de tartottunk családi estét és tanulmányoztuk a szentírásokat. Igyekeztünk.

Nagyjából ekkor történt, hogy a segítőegyleti gyűlésen a tanárunk egy olyan történetet mondott, amely egy közeli rokonával esett meg. Az említett hölgy éppen a pirosnál várakozott az autójával, amikor azt a határozott benyomást érezte, hogy ne induljon el, bár a lámpa éppen zöldre váltott. Hallgatott a sugalmazásra, és majdnem ugyanabban a pillanatban egy nagy teherautó száguldott el keresztben, áthajtva a piroson. Ha ez a hölgy nem hallotta volna meg a hangot, és nem engedelmeskedett volna neki, akkor ő és a gyerekei megsérülhettek vagy akár meg is halhattak volna.

A történet az elevenembe mart. Könnyek között ültem a helyemen, és már éppen felálltam volna, hogy kimenjek a teremből, amikor előntött a vigasz hatalmas érzése. Békét érezve tudtam, hogy a Szentlélek addig is valóban velem volt. Az én esetemben nem figyelmeztető hangként, hanem vigasztalóként volt ott.

Ben balesete óta folyamatosan a sajátomat meghaladó erőt éreztém, és vigasztalt Mennyei Atyám szeretete. Olykor nem értettem, hogy miért történnek bizonyos dolgok, de a szeretetében soha nem kételkedtem.

Hiszem, hogy Isten mindent megért, és soha nem hagy engem vigasz nélkül. A Szentlélek sokféle szerepet játszik az életünkben. Óvhat bennünket, de irányít is, vigasztal is, tanít is, segít megértenünk dolgokat, és egyéb áldásokat is ad.

Megtanultam, hogy a Mennyei Atya igenis megtartja az ígéréteit. Ő „mindig” velem volt. ■

Robyn Casper, USA, Utah

Két könnyes arcú kisiút láttam az áruház parkolójában szaladni. Az egyik ötéves lehetett, a másik hét.

A LÉLEK SÚGOTT VALAMIT NEKEM

„Hé, fiúk! Gyertek vissza!” – kiáltotta egy kétségbeesett hang.

Megfordultam, és két könnyes arcú kisiút láttam az áruház parkolójában szaladni. Az egyik ötéves lehetett, a másik hét. Az eladó aggódó arccal hívogatta őket.

Amikor visszafordultam a kocsim felé, a Lélek súgott valamit nekem: „Itt most segíthetsz.” A suttogás halk volt, mégis olyan tiszta, hogy egy pillanattal később már szaladtam is át a parkolón a fiúkhoz.

Az idősebb egy barna furgon mellett állt. Odaléptem, és letérdeltem hozzá.

„Szia! Christina vagyok. Jól vagy?”

Szavaimra csak még jobban sírni kezdett, karjaiba temetve arcát. Az eladó és a másik fiú is odajött.

„Azt hiszem, csak franciául tudnak – mondta az eladó. – Az áruházban futkostak, mert eltévedtek.”

Franciául is elismételtem a bemutatkozásomat a gyerekeknek. Eredetileg

a francia volt az anyanyelvem, de nem beszéltem franciául, amióta kisgyerekként örökbe fogadott egy angol nyelvű család. A franciatudásom rendszerint gyenge. Abban a pillanatban azonban nem volt sem nehézkes, sem erőltetett. A szavak tisztán jöttek a fejembe és a nyelvemre, ahogy vigasztaltam a fiúkat.

Két zokogás között az idősebb fiú elmagyarázta egy gyors szóáradattal, hogy az öccsével nem találták az áruházban szüleiket, ezért kiszaladtak, hogy ott keressék őket. Miközben hallgattam, az agyam egy része arra gondolt, milyen bámulatos, hogy nemcsak folyékonyan beszélek franciául, de könnyen meg is tudok érteni és vigasztalni két ijedt kisiút.

„Elkeveredtek a szüleiktől, és szeretnék itt az autójuknál megvárni őket” – mondtam az eladónak. A kisiú elmondta nekem a szülei nevét, amit megadtam az eladónak, hogy bemondathassa. Pár perccel

később a fiú meglátta, hogy az apja kilép az áruházból, és odaszaladt hozzá.

Én is követtem, de rájöttem, hogy már egy vizslátot sem tudok kipréselni franciául. Erőlködtem, hogy mondjak valamit, amit a fiúk is értenek, de pár összefüggéstelen szón kívül semmit nem sikerült. Végül angolra váltottam. „Szia! Örülök, hogy találkoztunk” – mondtam a fiúknak.

Miután a szüleik elvették a fiúkat, hála töltött el. A Mennyei Atya rajtam keresztül munkálkodott, hogy megvizsgálhassak kettőt az Ő kicsinyei közül. Alázatot éreztem, amiért az Úr képes volt felnagyítani az én korlátozott képességeimet, hogy betölthessem az Ő célját. Hálás vagyok, hogy tanúja lehettem annak, mi történik, ha válaszul az Ő hívására felajánljuk magunkat, még a legvalószínűtlenebb helyzetekben is. ■

Christina Albrecht Earhart, USA, Washington

MOST KELL MENNÜNK A TEMPLOMBA!

Egyik vasárnap délelőtt egy újonnan keresztelt egyháztágot mutattak be az egyházközségnek. Lydiának hívták. Azonnal a szívünkbe zártuk.

Lydia idősebb volt, és a cukorbetegséggel való sok évnyi küzdelem során elvesztette a látását. Hamar megtanulta felismerni az egyházközség tagjait a hangjuk és a lépteik alapján. Nevünkön szólított, kezét fogott velünk, mi pedig soha nem emlegettük fel azt a tényt, hogy vak.

Az egyéves kötelező várakozás után Lydia beszélt a püspökkel és a cövekelnökkel, hogy megkapja a templomi ajánlását. Egyik vasárnap a segítőegyleti teremben Lydia lehúzott engem maga mellé a székre, és határozottan kijelentette: „A cövekelnök azt mondta, hogy a lehető leghamarabb menjek el a templomba. Elviszel?”

December első hete volt, mindannyian zsúfolt napok elé néztünk. Megpróbáltam a szokásos

„A cövekelnök azt mondta, hogy a lehető leghamarabb menjek el a templomba – mondta Lydia. – Elviszel?”

kifogásokkal élni, és azt kérdeztem: „Nem várhatnánk januárig?”

„Nem, most kell mennünk!”

Az egyházközségünk nőtagjainak egy csoportja minden hónapban elment a templomba, így hozzájuk fordultam, hogy Lydia velük tarthasson. Csakhogy ők is el voltak foglalva. Lydia azonban könnyes szemmel megismételte, hogy a cövekelnök szerint neki minél hamarabb oda kell mennie.

Ekkor mindannyian beleegyeztünk, hogy a rákövetkező héten megtesszük a 240 kilométeres utat. Útközben nyolc nő csevegése és barátsága töltötte be a kisbuszt. Lydiát hihetetlen örömmel töltötte el a templomi élmény, és az az áldás, hogy részesülhetett a felruházásában.

Január első hetében Lydia állapota rosszabbra fordult, és intenzív osztályra került. Egy héttel később

elhunyt. Lydia azonban azokkal az örökkévaló áldásokkal távozott, amelyeket csupán néhány héttel korábban kapott a templomban.

Később elmeséltem a cövekelnöknek az utazásunk történetét, és elmondtam neki, milyen mély benyomást tett rám, hogy sugalmazást éreztem arra, hogy azonnali templomi útra küldje Lydiát.

„Igazából nem úgy értettem, hogy azonnal induljon – válaszolta. – Az új ajánlással rendelkezőknek mindig azt mondom, hogy siessenek a templomba. A Lélek szólt Lydiához, nem én!”

Lydia megtanított mindannyiunkat arra, hogy figyeljünk a Lélekre, és haladéktalanul cselekedjünk. Hálás vagyok, amiért emlékeztetett arra, hogy hallgassunk a halk és szelíd hangra. ■

Mary Holmes Ewen, USA,
Kalifornia

Írta: Anthony D. Perkins elder
a Hetvenektől

MENJ ELŐRE hittel

Ti, fiatal felnőttek, abba a korba értetek, melyet a döntéshozatal évtizedének is neveznek. Ilyenkor hozzátok meg életetek számos fontos döntését, úgymint „a templomba történő belépés, a misszió szolgálata, az oktatás, egy szakma választása, valamint a társatok megválasztása és a szent templomban történő összepecsételések az időre és az örökkévalóságra”¹.

Különösképpen azokhoz szólok, akik nehézségekbe ütköztek e fontos döntések valamelyikénél, vagy akár többnél is. Egyeseket talán szinte megbénít a rossz döntés meghozatalától való félelem, vagy megerősítésre van szükségük, hogy magabiztosak maradjanak a korábban meghozott döntésüket illetően.

Négy olyan leckét tanulhatunk Nefitől a sugalmazott döntéshozatalról, amelyek – alkalmazásuk esetén – csökkenthetik a félelmeiteket és növelhetik az előrehaladáshoz szükséges magabiztosságokat.

1. Engedelmeskedjétek a parancsolatoknak

Nefi szent feljegyzésének utolsó verse összefoglalja az egész életét: „mert ezt parancsolta nekem az Úr, és nekem engedelmeskednem kell” (2 Nefi 33:15).

Nefinek a Szabadítóba vetett hitét és Óiránta való szeretetét szemlélteti az Isten parancsolatai iránti engedelmissége. Imádkozott (lásd 1 Nefi 2:16). Olvasta a szentírásokat (lásd 1 Nefi 22:1). Az élő próféta útmutatását kérte és követte (lásd 1 Nefi 16:23–24). Ez az engedelmisség tette lehetővé, hogy a Szentlélek erőteljes kísérője legyen Nefinek az egész élete során, valamint folyamatos személyes kinyilatkoztatást is eredményezett.

Nektek is közel kell maradnotok az Úrhoz Isten parancsolatainak betartása által. Bizonyítást teszem, hogy a kis dolgokban, úgymint a szentírások olvasása, a napi ima, a részvétel az egyházi gyűléseken, az élő próféták tanácsainak megfogadása, illetve a

Négy olyan leckét tanulhatunk Nefitől a sugalmazott döntéshozatalról, amelyek csökkenthetik a félelmeiteket és növelhetik az előrehaladáshoz szükséges magabiztosságokat.

másoknak tett szolgálat – tehát az ezekben gyakorolt engedelmisség feljogosít benneteket a Lélek társaságára és az abból származó kinyilatkoztatásokra.

A tökéletesség nem előfeltétele a személyes kinyilatkoztatásnak. A napi bűnbánat viszont igen (lásd Rómabeliek 3:23). Ha a bűnbánatotok őszinte és alapos (lásd T&S

Nefinek a Szabadítóba vetett hitét és Őiránta való szeretetét szemlélteti az Isten parancsolatai iránti engedelmissége.

58:42–43), az engesztelés megtisztító hatalma el fogja hozni a Lelket, hogy az élet súlyos döntéseiben vezéreljen benneteket.

2. Haladjatok hitben

Bújjatok egy pillanatra Nefi sarujába. Édesapátok azt mondja nektek, hogy az Úr parancsa szerint a családoknak maga mögött kell hagynia mindenét, és neki kell vágnia a vadonnak. Vajon nem lennétek kíváncsiak az út részleteire és céljára?

Feltételezem, hogy Nefi roppantul örült volna, ha az Úr világosan megmutatja neki a jövőt. Csakhogy Isten nem így cselekedett Nefivel, és veletek sem így fog.

Amikor a családja a vadonban vándorolt, Nefi az útmutatást „időről időre” kapta (1 Nefi 16:29; 18:1). Ha bizonyossággal látta volna előre a saját életútját, az nem adta volna meg neki azokat a lélekpróbáló és hitépítő élményeket, melyek segítettek neki krisztusibb férfivá válni.

Ha Istenre vársz, hogy kinyilatkoztassa, melyik szakra jelentkezz, kivel házasodj, melyik állást fogadd el, hol

lakj, vajon folytasd-e a tanulmányaidat posztgraduálisan, és hány gyereked legyen, akkor valószínűleg soha nem fogsz kijutni a négy fal közül. Bizonyoságot teszem, hogy a személyes kinyilatkoztatás csak „időről időre” fog érkezni.

Mennyei Atyánk azt akarja, hogy növekedjünk. Ehhez az is hozzátartozik, hogy kifejlesszük magunkban a képességet a tények mérlegelésére, az ítéletalkotásra és a döntéshozatalra. Azonban Ő arra is felszólít bennünket, hogy imában terjesszük elé a döntéseinket (lásd T&Sz 9:7–9). Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy az imáinkra „három út valamelyikén érkezhetsz válasz”².

Megerősítő bizonyosság

„Először – mondta Scott elder – azt a békességet, vigaszt és bizonyosságot érezhetitek, melyek megerősítik, hogy a döntések helyes.”³ A feleségemmel, Christyvel arra jöttünk rá, hogy az életet kritikusan befolyásoló döntéseket illető bizonyosság a szentírásokon keresztül is érkezhetsz, különösen a templomi hódolatot követően.

Példának okáért sok elmélkedést és imádkozást követően úgy döntöttünk, hogy elhagyjuk álmaink új házáat Texasban, és hat kisgyermekkel Kínába, Pekingbe költözünk. Azonban továbbra is égető szükségünk volt lelki megerősítésre egy ilyen nagy jelentőségű lépés előtt. Az isteni bizonyosságot akkor nyertük el – a templomban –, amikor ezeket a szavakat olvastuk a Tan és a szövetségekben: „az az én akaratom, hogy... [n]e időzz sok napig ezen a helyen; ...ne gondold javaidra. Menj a keleti ország[okba]” (T&Sz 66:5–7).

A FÉLELMEK CSÖKKENTÉSÉHEZ ÉS A MAGABIZTOSÁG NÖVELÉSÉHEZ

1. Engedelmeskedjétek a parancsolatoknak.
2. Haladjatok hitben.
3. Éljetek a jelenben.
4. Merítsetek mások erejéből.

Nefi roppantul örült volna, ha az Úr világosan megmutatja neki a jövőt. Csakhogy Isten nem így cselekedett Nefivel, és veletek sem így fog.

nem tudván előre a dolgokat, amiket tennem kell.

Mindazonáltal mentem előre”
(1 Nefi 4:6–7).

Lesznek olyan pillanataitok a döntéshozatal évtizede alatt, amikor nem halogathattok tovább, és döntenetek kell. Megtanultam azt, amiről Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából így tanított: „...sugalmazásokat fogunk kapni a Lélektől, amikor minden tőlünk telhetőt megtettünk, amikor kint vagyunk a napon és dolgozunk ahelyett, hogy az árnyékban üldögélve az első megteendő lépésről imádkoznánk.”⁶

Ahogy a Nefivel is történt, a Lélek a kellő időben megerősít vagy figyelmeztet majd benneteket az általatok választott ösvényről.

3. Éljetek a jelenben

Nefi elkötelezettsége a megígért föld felé vezető úton éles ellentétben áll fivére, Lámán és Lemuel hozzáállásával. Ők úgy döntöttek, hogy elindulnak, de a szívük Jeruzsálemben maradt. Nefi a törött íját próbálta megjavítani, hogy élelemre vadásszon, és ércet bányászott a hajóhoz, miközben úgy tűnik, hogy a fivérei egy sátorban heverésztek.

Manapság számos Lámán és Lemuel van a világban. Az Úrnak azonban Nefihez hasonlóan elkötelezett férfiakra és nőkre van szüksége. Nagyobb fejlődést fogtok megtapasztalni az életben, ha teljes mértékben elkötelezitek magatokat a döntéseitek mellett és a jelen körülményeitek között törekedtek kiválóságra, miközben fél szemmel a majdani lehetőségekre figyeltek.

Nefi jó példa Thomas S. Monson elnök bölcs tanácsára: „A múltból

Jézus Krisztus hangja a szentírásokban, melyet a Szentlélek erőteljes érzései kísérték, megerősített bennünket abban, hogy helyes volt a kínai költözés mellett döntününk.

Nyugtalan érzések

A második út, ahogyan Mennyei Atyánk megválaszolja az imákat, „egy nyugtalan érzés, a gondolat megdermedése, amely azt jelzi, hogy rosszul választottatok”⁴.

Miután befejeztem a missziómat Tajvanon, úgy véltem, hogy a nemzetközi jog jó pályaválasztás lenne. Amikor Christyvel átgondoltuk ezt a lehetséges jövőt, beláttuk, hogy még öt költséges tanév vár ránk.

Az amerikai gazdaság mély recesszióban volt, anyagi lehetőségeink pedig korlátozottak voltak, ezért azt találtuk ki, hogy bölcs döntés lenne belépnem a légierő tartalékoszt-képző (ROTC) egyetemi programjába, így fedezve a tanulás költségeit. Amikor azonban kitöltöttem a

kötelező tesztet és megcsináltam a papírmunkát, továbbra sem volt jó érzésünk ezzel az elköteleződéssel kapcsolatban. Nem következett be a gondolataim megdermedése és nem voltak nyomasztó érzéseim sem – egyszerűen csak hiányzott a békesség.

Ez a látszólag ésszerűtlen pénzügyi lépés részben mégis sugalmazott lehetett, mert rémes ügyvéd vált volna belőlem!

Isteni bizalom

Istennek van egy harmadik útja is az ima megválaszolására: ha nem válaszol. „Amikor érdemesen élsz, és döntésed megegyezik a Szabadító tanításaival, mikor eljön az idő, hogy cselekedned kell – mondta Scott elder –, haladj előre bizalommal.”⁵

Nefi utolsó próbálkozása a részletek megszerzésére jól szemlélteti, hogy miként haladhatunk előre isteni bizalommal. Ezt jegyezte fel:

„...engem akkor a Lélek vezetett,

való álmodozás és a jövőről való ábrándozás lehet, hogy vigaszt nyújt, de biztos, hogy nem helyettesíti azt az életet, amit ma élünk. A mai nap a lehetőségeink napja, és meg kell ragadnunk!”⁷

4. Merítetek mások erejéből

Még azután is felmerülhetnek bennünk kétségek a döntésünket illetően, hogy törekedtünk a Lélekre, meghoztuk a döntést, és teljes mértékben el vagyunk kötelezve mellette. Ilyen helyzetben egy bizalmas családtag vagy barát olyan tanáccsal és erővel szolgálhat, amely segít tartani az irányt. Felvetésem szerint Nefi

Egy bizalmas családtag vagy barát olyan tanáccsal és erővel szolgálhat, amely segít tartani az irányt.

számára a hitvese szolgált megbízható horgonyként.

Akkor kezdtem el igazán értékelni Nefi feleségét, amikor egyszer az Egyháztörténeti Múzeumba látogattam. Meredten néztem egy ottani festményt, amelyen Nefi látható egy hajó árbocához kötözve, bőrig ázotott a tomboló viharban.⁸

Nefi mellett van felesége és az egyik gyermeke. A felesége ugyanazt a vihart élte át, melyet Nefi is, a tekintete mégis dacos, karjait óvón a férje vállalai köré fonja. Abban a pillanatban megértettem, hogy nekem is abban az áldásban van részem, hogy egy hűséges házastárs kölcsönzi nekem az erejét a megpróbáltatásaim idején. Reméltem, hogy ez az erő is hasonlatos ahhoz, melyet a képen láttam.

Fivérek, az általatok misszionáriusként vagy más igazlelkű szolgálat során kifejlesztett (vagy majd kifejlesztendő) lelki erő megőrzése és fokozása a legfontosabb tulajdonotok azok közül, melyek kívánatos férjé

és apává tesznek benneteket. Nőtestvérek, a lelki érzékenység, a hit, és a bátorság Jézus Krisztus követésére – ezek a legjobb tulajdonságaitok feleségként és anyaként.

Arra hívlak benneteket, hogy váljatok olyan emberré, akinek a bölcs tanácsaiból és erejéből meríthet a jelenlegi vagy leendő házastársa. Az az erényes férfi és érdemes nő, akiket az időre és az örökérvényességre egymáshoz pecsételnek a templomban, nehéz dolgokat is képesek megvalósítani egyenlő társakként.

Megígérem nektek, hogy ha alkalmaztatok a Nefitől és a mai prófétáktól tanult leckéket a döntéshozatalt illetően, akkor „időről időre” személyes kinyilatkoztatás által lesztek vezetve. Kívánom, hogy miközben áthaladtok a döntéshozatal évtizedén, Nefihez hasonlóan nektek is legyen hitetek ezt mondani:

„...engem akkor a Lélek vezetett, nem tudván előre a dolgokat, amiket tennem kell.

Mindazonáltal mentem előre”
(1 Nefi 4:6–7). ■

Elhangzott a Nevertheless I Went Forth című áhítati beszéd részeként, 2014. február 4-én a Brigham Young Egyetemen. A teljes angol nyelvű szöveg megtalálható a speeches.byu.edu oldalon.

JEGYZETEK

1. Robert D. Hales: Az ároni papsághoz: a döntéshozatal évtizedére való felkészülés. *Liahóna*, 2007. máj. 48.
2. Richard G. Scott: Az ima mennyei ajándékának használata. *Liahóna*, 2007. máj. 10.; kiemelés az eredetiben.
3. Richard G. Scott: Az ima mennyei ajándékának használata. 10.
4. Richard G. Scott: Az ima mennyei ajándékának használata. 10.
5. Richard G. Scott: Az ima mennyei ajándékának használata. 10.
6. Dallin H. Oaks, “In His Own Time, in His Own Way,” *Liahóna*, Aug. 2013, 26.
7. Thomas S. Monson: Kincskeresőben. *Liahóna*, 2003. máj. 20.
8. Lásd *Helpmeet*, by K. Sean Sullivan, in “The Book of Mormon: A Worldwide View,” *Liahóna*, Dec. 2000, 37.

KERESSÉTEK ŐT!

„Mit keresitek a holtak között az élő?
Nincs itt, hanem feltámadott”

(Lukács 24:5-6).

JOSEPHNEK KÖSZÖNHETŐEN

*Találjatok hat olyan dolgot az életekben,
amelyek Joseph Smith prófétának tulajdonítottok,
vagy neki tulajdoníthatók.*

Írta: Ted Barnes

Papsági osztály

Joseph Smith több mint 170 évvel ezelőtt halt meg. Csak 38 évet élt, idejének túlnyomó részét olyan eldugott helyeken töltve, amelyeket valószínűleg csak a legrészletesebb térképeken találtok meg. És valószínűleg sok olyan dologról tudtok, amelyeket az élete során tett. Elgondolkodtatok-e azonban már valaha azon, hogy miként érintenek titeket személy szerint ezek a dolgok? Az ilyen mikétekből ugyan túl sok van ahhoz, hogy mindet összeszámolhassátok, de kezdésnek itt van hat.

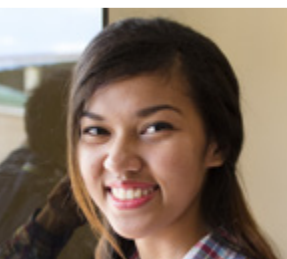
Joseph Smith miatt:

1. Értitek, hogy ki is valójában Isten és Jézus Krisztus.

Elképzeltető, hogy Joseph Smith nélkül is hinnétek az Atyaistenben és Jézus Krisztusban. Lehetne bizonyosságok a Bibliáról. Viszont gondolatok bele abba, hogy mennyivel mélyebb és gazdagabb az ismeretek azon dolgok miatt, melyeket Joseph Smith állított vissza – ezek pedig a Mormon könyve, a Tan és a szövetségek, valamint a Nagyértékű gyöngy merész, megerősítő tanúságai. Tudatában vagytok például valami olyannak, aminek a világ zöme nincs: hogy a feltámadt Szabadító megjelent az amerikai földrészen; bebizonyította ezzel, hogy – saját szavaival szólva – nemcsak „Izráel Istene, [hanem] az egész föld Istene” (3 Nefi 11:14).

Gondolj bele, hogy mily nagyon erősíti a Mennyei Atyáról és Jézus Krisztusról való bizonyosságokat az olyan próféták erőteljes bizonyága, mint Nefi, Alma és Moróni – nem is beszélve magáról Joseph Smithről, aki kijelentette: „Ő él! Mert láttuk őt, méghozzá Isten jobb kezénél” (T&S 76:22–23). Mily nagy áldás ez a kiegészítő fény egy olyan korban, amikor az Istenbe és Jézus Krisztusba vetett hitet támadják és gyakran elhagyják!

3. A családok örökkévaló lehet.

Miért van olyan sok ember összezavarodva a házasság és a család fontosságát illetően? Talán mert nem ismerik azt a Joseph Smith által visszaállított tant, hogy a házasságot és a családot Isten rendelte el, és a szándéka szerint örökké tartanak (lásd T&Sz 49:15; 132:7). Ezek nem pusztán ember alkotta hagyományok, melyeket a társadalmunk úgymond kinőtt. Ezek az örökkévaló mennyei rend részei. Köszönhetően pedig a papsági kulcsoknak és a templomi szertartásoknak, melyek Joseph Smithen keresztül kerültek visszaállításra, az örökkévaló családokat már itt a földön elkezdődhet.

2. Tudjátok azt is, hogy Isten gyermekei vagytok - ahogyan mindenki más is.

Talán a legfontosabb az összes, Joseph Smith által visszaállított igazság között az Isten és köztünk fennálló viszonyt illető igazság volt.¹ Ő szó szerint az Atyánk. Megálltatok-e már valaha, hogy belegondoljatok mindabba, ami ebből a tényből következik? Megváltoztatja azt, ahogyan saját magadra tekintesz: függetlenül attól, hogy mit gondolsz rólad a világ, te tudod, hogy Isten szeretett gyermeke vagy, és az Ő tulajdonságait hordozod magadban. Megváltoztatja azt, ahogyan másokra tekintesz: hirtelen mindenki – *mindenki* – a testvéred. Megváltoztatja azt, ahogyan magára az életre tekintesz: annak minden öröme és megpróbáltatása része Mennyei Atyánk arra irányuló tervének, hogy segítsen Őhozzá hasonlónak válnod. Nem is rossz, igaz? Pedig ez egy elemis ének!²

4. Rendelkezésekre áll a papság és annak áldásai.

Mivel Isten visszaállította a papságát Joseph Smithen keresztül, ezért ti megkeresztelkedhettek és elnyerhettek a Szentlélek ajándékát. Kérhetitek a papság gyógyító, vigasztaló és iránymutató áldásait. Olyan szent szövetségeket vehettek magatokra, melyek Istenhez kötnek benneteket. Ráadásul hetente megújíthatjátok azokat a szövetségeket, amikor vesztetek az úrvacsorából. A papság szertartásai révén Isten hatalma az életetek részévé válik (lásd T&Sz 84:20–21). Ezek egyike sem lenne lehetséges a Joseph Smithen keresztül megvalósított munka nélkül.

5. Mentesek vagytok a káros anyagoktól való függőségtől.

De legalábbis azok lehettek, ha betartjátok a Joseph által még 1833-ban kapott kinyilatkoztatást. Ez még jóval azelőtt volt, hogy kutatások bizonyították volna be a dohányzás rákkeltő hatását, vagy az alkohol szerepét a májbetegségek kialakulásában. Ha egy próféta kinyilatkoztatja nektek Isten bölcsességét, mire jó megvárnotok, amíg a világ bölcsessége is felzárkózik ahhoz? A Bölcsesség szava azt mutatja, hogy Isten nemcsak a lelkünkkel törődik, hanem a testünkkel is (lásd T&S 89). Elvégre a Joseph Smithnek adott kinyilatkoztatásokból kiderül, hogy a testben való létezésünk hasonlatosabbá – nem pedig kevésbé hasonlatossá – tesz Mennyei Atyánkhhoz, akinek szintén húsból és csontból való teste van (lásd T&S 130:22).

VEGYETEK RÉSZT A BESZÉLGETÉSBEN!

ELMÉLKEDÉSRE VALÓ DOLGOK VASÁRNAPRA

- Hogyan erősíthetem meg a bizonyosságomat Joseph Smith prófétáról?
- Hogyan tudom a szavaimmal és tetteimmel jobban kifejezésre juttatni a hálámat az élő prófétáért?

AMIKET MEGTEHETEK

- Osszátok meg az egyházban, a családokban és a barátaitokkal, vagy a közösségi oldalakon azt, hogy milyen hatással volt Joseph Smith próféta az életetekre.
- Pont ahogyan Joseph Smith tette, ti is tegyétek fel a kérdéseiteket Mennyei Atyánknak. Szánjatok időt arra, hogy letérdeltek imádkozni, és iránymutatást kértek Őtőle. Azután várjatok és figyeljetek a gondolatokra és érzésekre. Írjátok le gondolataitokat a naplótokba!
- Olvassátok el Neil L. Andersen eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából a Joseph Smith című beszédet, melyet a 2014. októberi általános konferencián mondott. Készítsetek tervet azon két ötlet alkalmazására, melyeket a Joseph Smithről való bizonyosságotok felépítésével és megosztásával kapcsolatban említ.

6. A Szentlélek által magatok is tudhatjátok az igazságot.

Akkoriban, amikor a fiatal Joseph 1820-ban bement a szent ligetbe, az egyházak zöme úgy tartotta, hogy a kinyilatkoztatások a múlt részei. Joseph Smith első látomása megcáfolta ezt. A mennyek nyitva állnak – és nem csak a próféták előtt. Bárki választ kaphat a kérdésére,

ha alázatosan, szorgalmasan törekszik rá (lásd T&S 42:61; 88:63). Például magatok is kideríthetitek, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt. Ezt ugyanúgy tehetitek meg, ahogyan Joseph is tette: magát Istent kérdezitek meg.

Ez a felsorolás csak egy bevezető. Mit adnátok hozzá? A ti életetek miben lett más Joseph Smith miatt? ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 39–46.
2. Lásd Isten gyermekei vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.

„Az élő próféta fontosabb számunkra a halott prófétánál. [...]

Isten Ádámnak adott kinyilatkoztatása nem mondta meg Noénak, hogyan építse meg a bárkát. Noénak saját kinyilatkoztatásra volt szüksége. Ezért az a legfontosabb próféta számotokra és számomra, aki a mi napjainkban és korunkban él, akinek az Úr jelenleg kinyilatkoztatja a ránk vonatkozó akaratát. Ezért a legfontosabb olvasmány számunkra a próféta valamely üzenete... melyet minden hónapban az egyházi folyóirataink tartalmaznak. Az egyes hathónapos időszakokra vonatkozó menetparancsunkat az általánoskonferenciai beszédek tartalmazzák, melyeket a *[Liahóna]* közöl nyomtatásban. [...]

Óvakodjatok azoktól, akik a holt prófétákat állítanák szembe az élő prófétákkal, mert **az élő próféták mindig előrébb valók.** ■

Forrás: Ezra Taft Benson (1899–1994), "Fourteen Fundamentals in Following the Prophet" (Brigham Young University devotional, Feb. 26, 1980), 2, speeches.byu.edu. Lásd még Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson (2014).

Osszátok meg a gondolataitokat

Mit jelent számotokra az élő próféták támogatása? Osszátok meg érzéseiteket a családtagjaitokkal, ismerőseitekkel, vagy a közösségi oldalakon.

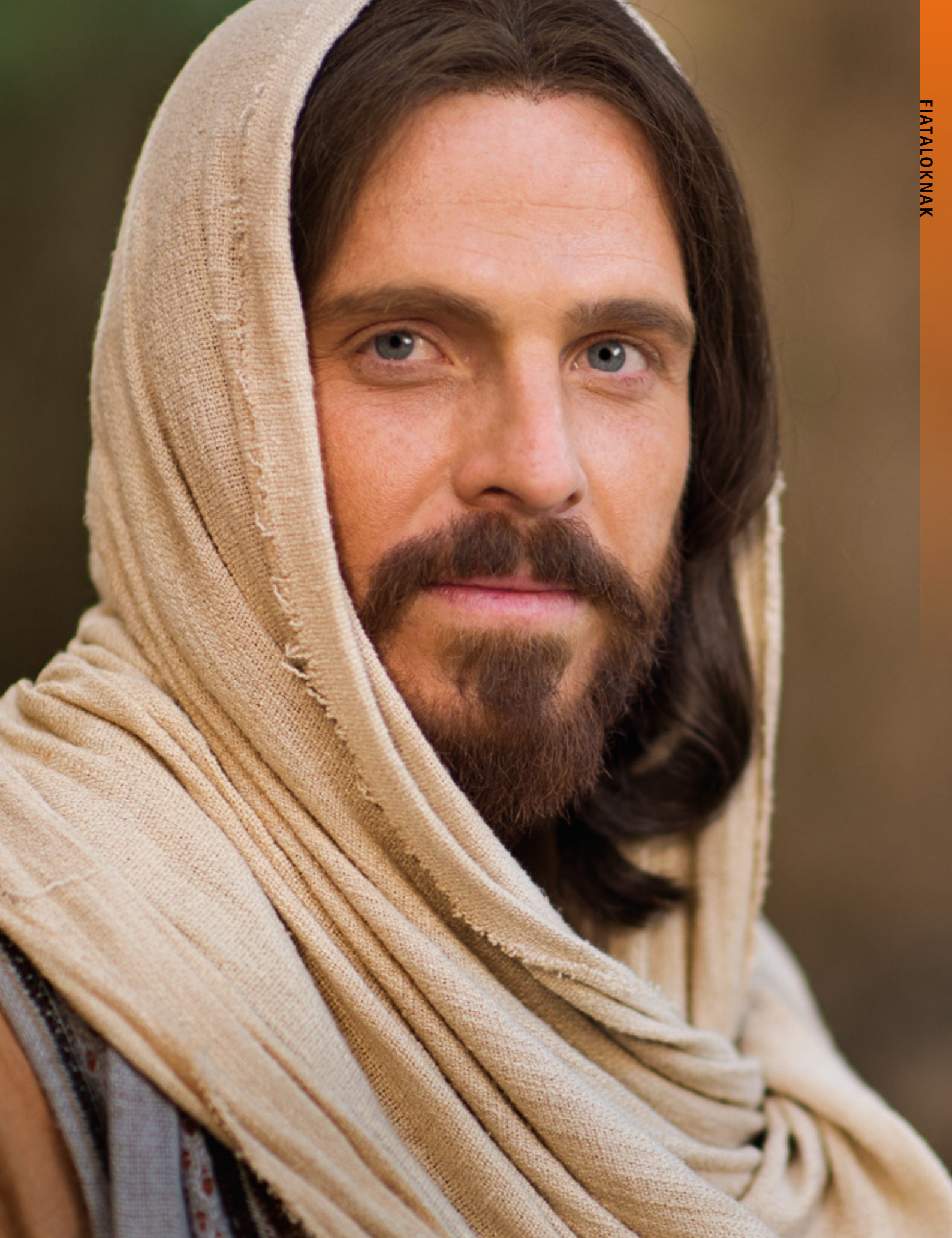
A SZABADÍTÓ PÉLDÁJA AZ engedelmességre

*Az Ő példája követendő mintát
ad mindannyiunknak.*

„**A** Szabadító életéből megtanult leckék közül egyik sem olyan világos és nagy erejű, mint az engedelmességről szóló „lecke” – tanította Robert D. Hales elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a 2014. áprilisi általános konferencián. A Szabadító példája nemcsak arra tanít minket, hogy *miért* fontos a Mennyei Atyánknak való engedelmesség, hanem arra is, hogy *miként* lehetünk engedelmesek. Amikor áttekin- titek a szolgálatából vett alábbi példákat, gondolkodjatok el azon, hogy azok miként jelölhetik ki számotokra az életetekben követendő ösvényt.

„[S]EMMIT SEM
CSELEKSZEM
MAGAMTÓL,
HANEM A MINT
AZ ATYA
TANÍTOTT
ENGENEM...”

(János 8:28–29; lásd még
János 5:30; 6:38; 14:31)

MIT TEHETEK TI?

Hales elder kijelentette: „Jézus Krisztus egyszerű, könnyen érthető szavakkal tanított bennünket az engedelmességre: »Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok« [János 14:15], valamint »jér, kövess engem« [Lukács 18:22].”

Mit fogsz megtenni még ma, hogy engedelmesebb legyél?

2

1. Habár Jézus bűntelen volt, alávetette magát a keresztelésnek, „**hogy minden igazlelkűséget betöltsön**” (Máté 3:13-17; lásd még 2 Nefi 31:4-7; János 3:5).

2. Amikor a 12 éves Jézust József és Mária a templomban, tanítás közben találta, Ő „**engedelmes vala nékik**”, és hazatért velük (lásd Lukács 2:42-51).

3. Habár azt kérte, hogy lehetőleg múltjék el tőle a pohár, alávetette magát a Gecsemáné kertjében rá váró szenvedésnek (lásd Máté 26:36-44; Lukács 22:39-54).

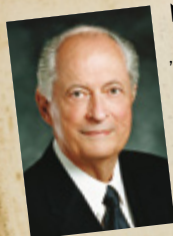
4. **Megtartotta a sabbatot, és részt vett a zsinagógai istentiszteleteken** (lásd Lukács 4:16-44).

5. **Jézus alávetette magát az emberek ítéletének, hogy meglehessen az Atya munkája és dicsősége** (lásd Ésaías 53:7; Máté 26:53; Mózes 1:39).

6. **Munkája bevégzéseként megengedte, hogy a gonoszok keresztre feszítsék** (lásd Máté 27:35; János 10:17-18; Galátziabeliek 1:3-5).

3

MIVEL SZABADÍTÓNK ENGEDELMES VOLT

„Mivel Szabadítónk engedelmes volt, engesztelést hozott bűneinkért, lehetővé téve a feltámadásunkat, és előkészítve a visszavezető utat Mennyei Atyánkhoz, aki tudta, hogy hibákat követünk majd el itt a halandóságban, míg megtanuljuk az engedelmisséget. Amikor engedelmeskedünk, elfogadjuk az Ő áldozatát, mert hisszük, hogy engedelmeskedésével az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az evangélium törvényeinek és szertartásainak.”

Robert D. Hales, a Tizenkét Apostol Kvórumából: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”.
Liahóna, 2014. máj. 35.

1

6

7

FIATALOKNAK

4

5

8

9

„SZOLGÁLATA
SORÁN [KRISZTUS]
»KÍSÉRTÉSEKET
SZENVEDETT EL,
ÁM NEM
ENGEDETT
AZOKNAK«

[D&C 20:22].”
- Robert D. Hales elder

7. Megint csak az Atyának engedelmeskedve, Jézus a lélekvilágba ment, és megszervezte ott a misszionáriusi munkát (lásd 1 Péter 3:18-20; 4:6).

8. Jézust megkísértette Sátán, de Ő nem engedett a kísértésnek (lásd Máté 4:1-11; T&S 20:22).

9. Továbbra is az Atya akaratát teljesíti és irányítja az egyházat (lásd Joseph Smith története 1:16-17; T&S 19:2, 24).

A MI HELYÜNK

A TŰZOLTÓK ÉS ISTEN FEGYVERZETE

Nyugodt nap volt a tűzoltóságon, ahol önkéntes voltam, ezért úgy döntöttem, hogy olvasom egy kicsit a Mormon könyvét. Amikor az egyik társam látta, hogy mit olvasok, megkérdezte, hogy szerintem miképpen lehet manapság magunkra öltönnünk Isten fegyverzetét. Miközben erről beszélgettünk, hirtelen bejött egy riasztás. Tűz ütött ki egy közeli boltban.

Gyorsan magunkra öltöttük a tűzoltó-felszerelésünket és odasiettünk. Hatalmas lánggal égett az áruház, és amikor közelebb mentünk, valami ránk robbant. A lángok elborítottak bennünket. A robbanástól a társam és én pár másodpercre elvesztettük a tájékozódási képességünket. A felszerelésünknek és a védőruhának köszönhetően nem sérültünk meg.

Amikor a tűz eloltása után visszatértünk az állomásra, megkérdeztem a társamat, hogy emlékszik-e még az Isten fegyverzetére vonatkozó kérdésre. Emlékezett, én pedig elmagyaráztam, hogy Isten fegyverzete olyan, mint a mi védőfelszerelésünk. Mindig viselnünk kell azt, hogy ellenállhassunk az ellenség erőteljes támadásainak. Ha betartjuk a parancsolatokat, akkor meg leszünk áldva Isten fegyverzetének védelmező hatalmával, és a Szentlélek mutatja nekünk az irányt. ■

Fernando de la Rosa Marrón, Mexikó

A KEDVENC SZENTÍRÁSOM

1 Sámuel 16:7. „AZ ÚR NEM AZT NÉZI, A MIT AZ EMBER; MERT AZ EMBER AZT NÉZI, A MI A SZEME ELŐTT VAN, DE AZ ÚR AZT NÉZI, MI A SZÍVBEN VAN.”

Mielőtt csatlakoztam volna az egyházhoz, mindig is átlagos képességű, hétköznapi emberként tekintettem magamra. Úgy éreztem, hogy nem nyújthatok semmi értékeset. Tartottam attól, hogy kimutassam az emberek előtt az igazi éneket, mert féltem attól, hogy elutasítanak és megbántanak. Úgy gondoltam, hogy körülöttem mindenki erősebb, okosabb és jobb nálam.

Ez a látásmód azonban megváltozott, amikor Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja lettem. Megtudtam, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és isteni tulajdonságokat örököltünk. Ma már értem, hogy nincs semmiféle versengés azért, hogy ki okosabb, gazdagabb vagy jobb kinézetű. Az Úr szemében mindannyian egyenlő alapokon állunk, és Ő az, aki megítél – nem a testi jegyeink alapján, hanem az engedelmisségünk és az Ő általa kijelölt ösvény követésére való hajlandóságunk alapján. ■

Joan Azucena, Fülöp-szigetek

VASÁRNAP IS FOGSZ DOLGOZNI?

Amikor 15 éves voltam, erős bizonyosságot nyertem Jézus Krisztus evangéliumáról, és igen boldogan csatlakoztam az egyházhoz. Akkoriban már dolgoztam, hogy segítsek eltartani a családjunkat. Azonban a keresztkedésem után nem sokkal elvesztettem az állásomat.

Igen gyorsan új munkát kellett találnom, mert a családom csak rám számíthatott, de bárhova is jelentkeztem, mindenhol vasárnapi munkát is kellett volna vállalnom. Sok ajánlatot utasítottam vissza, mert tudtam, hogy vasárnaponként az egyházban van a helyem (lásd T&Sz 59:9–10).

Két hónapi keresés után még mindig nem volt munkám. Édesanyám nem volt egyháztag, és bár hitt Istenben, nagyon mérges volt, amiért ilyen sok álláslehetőséget hagytam ki.

Az egyik este könnyes szemmel rám nézett, és ezt kérdezte: „Miért engedi Isten, hogy ez történjen velünk, amikor pedig te annyira hithűen teszed azt, ami helyes?”

Ezt válaszoltam: „Anyá, én nem tudom, hogy miért történik ez velünk, de azt tudom, hogy helyesen

cselekszem, és tudom, hogy Isten meg fog áldani minket ezért.”

Másnap reggel valaki egy jelentősebb összeget ajánlott nekem, hogy két napon keresztül nehéz szállítmányokat hordjak át egyik helyről egy másikra. A munka kimerítő volt, de amikor megkaptam a pénzt, azonnal hazasiettem és hálaimeket mondtam. Hamarosan egy olyan állást találtam, ahol kivehettem a vasárnapokat, és azóta nem voltam munka nélkül.

Örülök, hogy úgy döntöttem, megszentelem a szombat napját. Sok nehézség van az életben, de tudom, hogy ha ezek ellenére igyekszünk erősek maradni, az Úr meg fog áldani minket. ■

Sahil Sharma, India

Írta: Neil L. Andersen
elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

HOGYAN LEGYÜNK BÖLCSEK

A mai információáradatban égető szükségünk van bölcsességre – bölcsességre ahhoz, hogy **rendszeresszük és felismerjük**, hogyan alkalmazzuk a tanultakat.

Ne feledjük:

1. Törekednünk kell a bölcsességre.
2. A bölcsesség sokoldalú, és különféle méretben és színben tárul elénk.
3. A korán megszerzett bölcsesség hatalmas áldásokat hoz.
4. Az egy bizonyos területen szerzett bölcsesség nem feltétlenül vihető át egy másikra.
5. A világ bölcsessége sok esetben nagyon értékes, de akkor a legértékesebb, amikor alázattal meghajol Isten bölcsessége előtt.

A szentírások a bölcsesség két típusáról írnak: a világ bölcsességéről és Isten bölcsességéről. A világ bölcsessége pozitívumokat és negatívumokat is rejt magában. A legsötétebb leírás szerint úgy jellemezhető, mint részleges igazság, melyet intelligenciával és manipulációval keverték önző vagy

gonosz célok elérésére.

Van egy másik fajtája a világi bölcsességnek, amely közel sem ennyire gonosz. Sőt, ami azt illeti, nagyon pozitív. Erre a bölcsességre tudatosan tehetünk szert **tanulmányozás, elmélkedés, megfigyelés és kemény munka** által. Nagyon értékes és hasznos mindahhoz, amit teszünk. A jó és tisztességes emberek a halandóság tapasztalatai során sajátítják el.

Ami ennél is fontosabb: az a bölcsesség, mely sikert hoz a világban, kész arra, hogy hátrálépjön Isten bölcsessége mögé, és nem gondolja, hogy helyettesítheti azt.

Nem minden bölcsesség lett egyenlőnek teremtve. Meg kell tanulnunk, hogy amikor a világ bölcsessége és Isten bölcsessége szembekerülnek egymással, akkor **az akaratunkat Isten bölcsességének kell alávetnünk**.

Azt javaslom, vegyétek például azt a néhány dolgot, amelyekkel szembe kell néznetek. Fogjatok egy lapot, és felezzétek el egy vonallal. A bal oldalra írjátok fel, hogy „A világ bölcsessége”, a jobb oldalra pedig, hogy „Isten bölcsessége”. Soroljátok fel a megfelelő oszlopban az egymással ellentétes dolgokat.

Milyen döntéseket hoztok?

A Tan és a szövetségek 45. szakaszában, mely a Szabadító második eljövételéhez vezető eseményekről szól, az Úr újra elmeséli a tíz szűz példázatát, majd e szavakkal búcsúzik: „Mert azok, akik bölcsek és elfogadták az igazságot, és vezetőjükké fogadták a Szent Lelket, és akiket nem tévesztettek meg – bizony mondom nektek,

ők nem döntetnek le és vettetnek a tűzbe, hanem megmaradnak azon a napon” (lásd T&Sz 45:57).

Törekedjünk szert tenni Isten bölcsességére. Ezekben a napokban is sokat tanulhatunk a bölcsességről. Megígérem nektek, hogy az Úr áldásai fognak kísérfeni benneteket, ha törekedtek a bölcsességre – Isten bölcsességére. Ő arra vágyik, hogy megoszthassa velünk a bölcsességét. Ha pedig engedelmesek és imádsággal teljesek vagyunk, és törekszünk e bölcsességre, akkor az jönni fog. ■

A Brigham Young Egyetem–Idaho 2009. április 10-i diplomaosztó ünnepségén elhangzott beszéd alapján.

HOGYAN ALKALMAZTAD EZT?

„Mindig több választási lehetőség van. Azt választasz, amit akarsz. Azonban bölcsen kell döntened. Elmondhatom, hogy ha az Urat választod, akkor az mindennap a segítségedre lehet, és ha melletted van a Szent Lélek, akkor az minden helyzetben a segítségedre lehet. Ha a helytelen oldalra állsz, az boldogtalan érzést eredményezhet – olyan érzést, amely egy rövid időre boldogságnak tűnhet, de utána meglátod a következményeket, és keserűen fogod bánni a döntésedet. Maradj az Úr oldalán! Ez nem mindig könnyű, de megéri megtenni!”

Samuel J., Ausztria

TÉRJÜNK A TÁRGYRA!

Elmehetek **jó példát mutatni** olyan **összejöveletekre** vagy **bulikra**, ahol **helytelen dolgok** történnek?

Tedd fel magadnak a kérdést: „Mégis pontosan milyen példát mutathatok egy ilyen helyzetben?” Ha olyan helyre szeretnél menni, ahol szerepet kaphat a kábítószer vagy az alkohol, a kihívó öltözködés, a kétes szövegű számok vagy a buja tánc, hogyan fogod megmutatni az embereknek, hogy ezek nélkül is nagyon jól érezhetik magukat? Vajon a körülötted lévők azt fogják gondolni, hogy „hű micsoda nagyszerű példa a hitre és a normákra”, vagy azt, hogy „ez meg mit keres itt egyáltalán”? Az esetek zömében sokkal jobb példát mutatsz azzal, ha egyáltalán nem mész el, mert nem teszed ki magadat szándékosan és tudatosan a kísértéseknek. ■

Mekkora befolyással rendelkezik Sátán a gondolataim felett?

Mennei Atyánk biztosítja, hogy erkölcsi önrendelkezésünk, vagyis olyan képességünk legyen, amely által választhatunk a jó és a gonosz között. Nem fogja ránk erőltetni, hogy jót cselekedjünk, és az ördög sem erőltetheti ránk, hogy gonoszat

cselekedjünk (lásd *Az egyház elmőkeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 222.).

Ami tehát a gondolataidat illeti, az ördögnek csak annyi befolyása van, amennyit te hajlandó vagy átengedni neki. Joseph Smith próféta ezt mondta: „Sátán semmire nem tud

rávenni minket a csábításával, hacsak a szívünkben bele nem egyezünk, és utat nem engedünk neki” (*Joseph Smith*, 222.). Ezt is mondta: „Az ördögnek semmi hatalma nincs felettünk, csak annyi, amennyit megengedünk neki” (222.).

A szentírásokból még az is kiderül, hogy „Istennen kívül senki sincsen, aki ismerné gondolataidat és szíved szándékait” (T&S 6:16), tehát Sátán valójában

nem tudja, hogy mi jár a fejedben. Ő csak kísértéseket és csábításokat tud felkínálni. Ha azonban úgy döntesz, hogy követed azokat, akkor nagyobb hatalomra tesz szert feletted, és a kísértések is erősödnek. Ugyanígy, amikor ellenállsz a gonosznak, és a jót választod, akkor megerősödsz és áldásokban részesülsz. ■

Egy akol és EGY PÁSZTOR

A juhnyáj számára készített kerítvény a Szabadítónak a népe iránti gondoskodásáról tanít bennünket.

Ősi juhakol

Mi ez: Egy egészen egyszerű, fállal kerített karám.

Mi a célja: Megóvni a juhnyáját a ragadozóktól és a tolvajoktól, különösen éjszaka.

Miből és hogyan készül: Általában kövekből rakták a falat, a tetejébe pedig gyakran tüskés gallyakat nyomtak. Vastag tüskéjű bokrokból is gyakran építettek kerítést a rögtönzött, ideiglenes aklokhoz. Néha barlangokat használtak akolnak, és ilyenkor egy kisebb sziklával vagy gallyakból készített torlasszal zárták le a bejáratot.

BIBLIAI TÉNYEK

- A juhok nagyon értékesek voltak a húsup, tejük, fagyújuk, gyapjuk, irhájuk és szarvuk miatt, ezenkívül elsősorban áldozati állatok voltak.
- Izrael földjén farkasok, hiénák, párducok és sakálók is előfordultak a juhokra leső ragadozók között. Az ősi időkben még oroszlánok és medvék is éltek a térségben (lásd 1 Sámuel 17:33–37).
- A pásztorok egy hosszú bot segítségével terelték a juhot, megvédelmezni pedig egy vastag vesszővel és egy parittyával tudták őket.
- A pásztor napközben élelemhez és vízhez terelte a juhait (lásd Zsoltárok 23:1–2), éjszakára pedig vissza az akolba. A pásztor ilyenkor mindig megszámlolta a juhait, és ha hiányt tapasztalt, megkereste az elkóborolt állatot. Ezután az akol kapujához feküdt, hogy ezzel is védelmezze a juhot.
- Jézus Krisztus a jó pásztornak nevezte magát (lásd János 10:11–15), mert letette értünk az életét. Úgy is utalt magára, mint az akol ajtajára (lásd János 10:1–9), mert Őrajta keresztül részesülhetünk lelki táplálékban, pihenésben, békességben, szabadulásban és felmagasztosulásban.
- Pál apostol egy juhnyájhoz hasonlította az egyházat (lásd Apostolok cselekedetei 20:28).

MÁS JUHOK

A Szabadító beszélt más juhokról is, „melyek nem ebből az akolból valók” (János 10:16), ami alatt a nefitákat és a lámánitákat értette, akik messzire kerültek Izrael házából (lásd 3 Nefi 15:14–24). Beszélt Izrael elveszett törzseinek meglátogatásáról is (lásd 3 Nefi 15:20; 16:1–3).

Mit tanulhatunk ebből?

A juhakol:

Az a hely, ahol egybegyűlik a nyáj. Egyháztagokként osztozunk az egység kötelékében a hitünk és a szövetségünk révén, illetve azáltal is, hogy szó szerint összegyűlünk. Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, ezt tanította: „Az egység öröme, mellyel [Mennyei Atyánk] oly nagyon meg szeretne ajándékozni, nem létezhet mások nélkül. Másokkal együtt kell rá törekednünk és elnyernünk. Nem meglepő hát, ha Isten sürgeti a gyülekezésünket, hogy megáldhasson bennünket. Azt kívánja, hogy gyűljünk családokba. Létrehozott osztályokat, egyházközségeket, gyülekezeteket, és megparancsolta, hogy gyakran találkozzunk. Ezekben a közösségekben... [i]mádkozhatunk és dolgozhatunk az egységért, amely örömet hoz, és megsokszorozza a szolgálathoz szükséges erőnket” (Szívünk egybefonódik. *Liahóna*, 2008. nov. 69.).

A biztonság és pihenés helye. Jézus Krisztusban nyugalmat találunk a lelkünknek (lásd Máté 11:29). Az Ő egyháza „védelemül és menedékül” szolgál (T&Sz 115:6). Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke pedig azt tanította, hogy „csak akkor vagyunk biztonságban, ha tiszteletben tartjuk a szövetségeket, melyeket kötöttünk, és a hétköznapijainkban engedelmességet tanúsítunk, mely Krisztus minden követőjétől megköveteltetik” (Ezeket biztosan tudom. *Liahóna*, 2013. máj. 7.).

Őrizője a pásztor. Jézus Krisztus az a jó pásztor, aki megszabadít bennünket. Szenvedett és meghalt, hogy legyőzhessük a bűnt és a halált, és visszatérhessünk Mennyei Atyánkhoz. Amikor Krisztushoz jövünk és engedelmeskedünk a parancsolatainak, Ő megáld, vezet és védelmez bennünket, úgy egyénileg, mint a szövetséges népeként is. ■

„Hogyan oldódhatok fel annyira, hogy nyugodtan beszélgessek a püspökömmel a kérdéseimről vagy aggodalmaimról?”

Előfordulhat, hogy ideges leszel, ha arra gondolsz, hogy a püspököddel beszélj azokról a dolgokról, amelyekkel küszködsz. Ez teljesen normális. Mindenki könnyen lesz ideges, amikor egy új helyzet vár rá, vagy ha egy felnőttel kell beszélnie.

Csakhogya a püspöködet Isten hívta el. Azért lett elhíva, mert Jézus Krisztus elkötelezett tanítványa. A tőle telhető legtöbbet fogja tenni azért, hogy kedves és megértő legyen. Az a célja, hogy segítsen neked a Szabadítóhoz jönni, hogy békét találhass. Eleinte talán szégyellni fogod, hogy a kérdéseidről vagy a bűneidről beszéljess vele, de ő utána sem fog téged lenézni. Sőt, örülni fog, hogy kimutattad a javulás iránti vágyadat. A beszélgetéseiteket pedig bizalmasan fogja kezelni.

Nem kell egyedül hordoznod a terheidet. A püspököd segíthet válaszokat találnod a kérdéseidre, szükség esetén pedig segít neked bűnbánatot tartani, és Krisztus engesztelése révén legyőzni a bűntudat, csüggedés vagy érdemtelenység érzéseit.

Amikor a püspököddel beszélsz, érezni fogod az irántad való szeretetét. Habár az egész egyházközségért vagy gyülekezetért felelős, figyelme középpontjában a fiatal férfiak és fiatal nők jólléte áll. Nem zavarod azzal, ha a segítségét kéred.

Imádkozhatsz a Mennyei Atyához azért, hogy legyen erőd és bátorságod beszélni a püspököddel. Ő felhatalmazta a püspöködet arra, hogy a segítségedre legyen, a püspököd pedig szívesen meg is teszi ezt. Ha nyitott szívvel és a jobbá válás szándékával mész hozzá, akkor azt fogod tapasztalni, hogy az irodájából kijőve a korábbiánál sokkal jobban érzed majd magadat.

Ő nem fog lenézni téged

Az egyházközséged püspöke felhatalmazást kapott arra, hogy végigvezessen téged a bűnbánat lépésein. Néha csak úgy valósíthatod meg a Szabadító általi teljes bűnbánatot, ha a püspöködhöz fordulsz. Amikor nekem kellett a püspökömmel beszélnem, ő segített nekem megtalálni a Szabadítót, és leküzdeni a legmélyebb sebet, amelyet valaha is hordoztam. A püspököd segíteni akar neked. Az az elhívása, hogy segítsen neked, és nem fog lenézni téged semmiért, amivel hozzá kell fordulnod.

Madison D., 18 éves, USA, Utah

A püspököd hajlandó segíteni

Folyton kényelmetlenül éreztem magamat az interjúkon, de idővel megértettem, hogy a püspököm mindig hajlandó segíteni nekem a gondjaim megoldásában. Bízz a püspöködben: ő a pásztor, az egyházközség pedig a nyája.

Jaime R., 19 éves, Bolívia, Cochabamba

Nem fog visszaélni a bizalmaddal

Idővel rájöttem arra, hogy a püspök valószínűleg a legmegbízhatóbb felnőtt, akitől csak segítséget kérhet egy tizenéves. Ő soha nem fog visszaélni a bizalmaddal. Minden, amit megosztasz vele, az irodája falai között marad. Néha nagyon nehéz megosztani a gondjaidat, de amikor olyasvalakivel beszélhetsz szemtől szembe, aki szeret és törődik veled és a legjobbat akarja neked, akkor sokkal könnyebb.

Nicole S., 18 éves, USA, Idaho

Támaszkodhatsz rá

A püspököd vagy gyülekezeti elnököd az Úr igaz szolgája.

Támaszkodhatsz rá, ha iránymutatásra van szükséged, amikor sugalmazásra törekszel a Szentlélek vagy a szentírások által. Meg kell értened, hogy a püspök azért van, hogy segítsen neked, és őt Isten vezeti.

Sztanyiszlav R., 19 éves, Ukrajna, Donyeck

Ne feledd, hogy szeret téged

Ha van valami, amit tényleg nagyon megszeretnél beszélni a püspökkel, akkor könnyebb lehet, ha először az iskoláról és egyéb általános dolgokról beszélgetsz vele. Ha azért idegeskedsz, mert bűnbánattal kapcsolatosan kell beszélned vele, akkor ne feledd, hogy szeret téged. Nem szükséges amiatt idegeskedned, hogy mit fog gondolni rólad. Hiszen miért nézne le téged azért, mert közelebb akarsz kerülni Krisztushoz?

Ashley D., 17 éves, USA, Arizona

Imádkozz, hogy tudást szerezz

Tedd fel magadnak a kérdést, hogy pontosan miért is éreznéd kellemtelennek a püspökkel való beszélgetést. Gondolod, hogy nem lesz képes megoldani a gondjaidat? Imádkozz, hogy tudást szerezz arról, hogy a püspök szeret téged, és arra hívták el, hogy segítsen neked.

Adam H., 13 éves, USA, Kalifornia

Még ha hibáztál is

Van, hogy nehéz és kínos bevallani valamit a püspöködnek, de amikor kijössz az irodájából, megkönnyebbulést fogsz érezni, és tudni fogod, hogy a Mennyei Atya szeret téged. Ő azt akarja, hogy boldog légy, még ha hibáztál is.

Amanda W., 16 éves, USA, Utah

Azért van, hogy segítsen

A püspök az egyházközösséged pásztorja. Ne feledd, hogy a tőle telhető legjobbat fogja tenni annak érdekében, hogy segítsen rajtad – és ehhez rendelkezésére áll Isten hatalma. Ha félsz, akkor imádkozhatsz azért, hogy legyen erőd a püspököddel beszélni. A végén örülni fogsz, hogy hozzá fordultál, mert érdemes.

Samuel H., 14 éves, USA, Idaho

A témát érintő további tudnivalóért lásd C. Scott Grow: Miért és mit kell bevallanom a püspökömmnek? Liahóna, 2013. okt. 59.

AVASSÁTOK A BIZALMATOKBA!

„Kérjétek tanácsot a papsági vezetőiktől, különösen

a püspökötöktől. Ő ismeri a normákat, és tudja, hogy mit tanítson nektek. Keressétek az alkalmat arra, hogy a társaságában lehessetek. Számíthattok arra, hogy velős, fürkésző kérdéseket fog feltenni. Bízhatok benne. Avassátok a bizalmatokba! Kérjétek meg arra, hogy segítsen nektek megérteni, hogy mit vár tőletek az Úr. Köteleztétek el magatokat, hogy az egyház erkölcsi mércéi szerint fogtok élni. Egy felnőtt vezetővel ápolt jelentőségteljes kapcsolat létfontosságú abban, hogy segítsen nektek érdemesnek és erkölcsileg tisztának maradni.”

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kóvrumából: **“Purity Precedes Power,”** *Ensign*, Nov. 1990, 37.

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS

„Gúnyolnak az iskolában, mert mormon vagyok. Tudom, hogy ki kell állnom azért, amiben hiszek, de ez annyira nehéz! Hogyan leszek elég bátor ahhoz, hogy megmondjam nekik, álljanak le?”

Válaszokat és – ha szeretnétek – nagy felbontású fényképeket 2015. május 1-ig küldhettek be a liahona.lds.org oldalon, vagy e-mailben a liahona@ldschurch.org e-mail címre, vagy postán (a levelezési cím a 3. oldalon található).

Az e-mail üzenetekben vagy levelekben kérjék, mellékeljétek az alábbi információkat és engedélyt: (1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyházközösségetek vagy gyülekezeteitek neve, (4) cöveketek vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélytetek, illetve ha 18 éven aluliak vagytok, akkor születeik írásos engedélye (ez lehet e-mail is), mely szerint közzé tehetjük a válaszotokat, illetve a fényképeket.

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

*Eszti tudta, hogy ki az ő hőse,
de félt elmondani.*

Ki a te

Írta: Charlotte Mae Sheppard

Igaz történet alapján, magyar feldolgozás

*„Légy hithű, őszinte, becsületes, hősként és bátran küzdj”
(Gyermekek énekeskönyve, 80.).*

Eszti idegesen rágta a körmét. Flóra néni a padok között lépkedett, és egymás után mindegyik tanulónak feltette ugyanazt kérdést.

„Ki a te hőköd?” Flóra néni most Zsoltihoz ért.

Zsolti egy pillanatig sem habozott a válasszal. „Az apukám!” – jelentette ki büszkén.

hősöd?

Flóra néni elmosolyodott. „Hát a tiéd, Sára?”

A válasz ugyanilyen gyorsan érkezett: „Kossuth Lajos.”

Eszti szíve gyorsabban vert, ahogy Flóra néni egyre közelebb jött. Egész nap a hősookról beszélgettek, és most mindenkinek el kellett mondania, hogy ki a hőse. Ráadásul az egész osztály előtt!

Ani és Zsombor azt mondták, hogy az ő hősük az anyukájuk. Vili a nagypapáját választotta. Néhány másik tanuló különböző királyokat és elnököket említett.

Már csak néhány tanuló választotta el Flóra nénit Eszti-től. Muszáj volt előállnia egy hőssel, méghozzá gyorsan.

Eszti a cipőit bámulta szemlesütve. Azzal igazából nem volt gond, hogy ki is legyen a hőse. Azt már tudta.

Jézus Krisztus volt az. Meggyógyította a betegeket, feltámasztotta a halottakat, és megfizette az árat mindenki bűnéért. Ő volt a valaha élt legnagyobb hőst! Csakhogy Eszti túlságosan félt attól, hogy ezt hangosan is kimondja.

Tovább rágta a körmét, miközben arra gondolt, hogy az egész osztály előtt ki kellene jelentenie: az ő hőse Jézus Krisztus. Mi lesz, ha Zsolti kineveti? Mi lesz, ha Sára és Ani összesúgnak a háta mögött a szünetben?

Természetesen tudta jól, hogy az ő hőse Jézus Krisztus. De ettől még nem muszáj mindenkinek másnak is megtudnia.

Flóra néni megállt Eszti padjánál és rámosolygott. „És ki a te hősed, Eszti?”

Eszti az osztálytársairól Flóra nénire nézett. „Kossuth Lajos” – suttogta.

Flóra néni arca sugárzott. „Kiváló!” – mondta, és a következő tanulóhoz lépett.

Eszti azonnal megkönnyebbülten fújta ki magát. Hála az égnek, túl van rajta. Más sem hiányzott, mint hogy az osztályban mindenki megtudja, hogy az ő hőse...

„Jézus Krisztus” – mondta ekkor valaki.

Eszti szemei tágra nyíltak, és lassan megfordult. Néhány paddal odébb egy kócos hajú fiú ült. Sovány volt és félénk, és mindig a hátsó padban ült. Eszti nem is emlékezett a nevére. Még arra sem emlékezett, hogy valaha is megszólalt volna – egészen mostanáig.

Néhány tanuló hátrafordult és megbámulta a fiút, de ő nem figyelt rájuk. Csak Flóra nénit nézte, és megisméltelte: „Az én hősöm Jézus Krisztus.”

Flóra néni szélesen mosolygott, és tovább sétált a padok között. Eszti azonban megbabonázva nézte a fiút, aki vele ellentétben nem félt kimondani mindenki előtt, hogy ki a hőse. Pedig még csak nem is az ő egyházukba járt! Mégis tudta, hogy milyen fontos Jézus Krisztus példaként állni, még akkor is, amikor ez nehéz.

Eszti rámosolygott a fiúra. Most már ő sem fog félni attól, hogy kimondja, ki az ő hőse. Hiszen mostantól két hőse is van. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

Imák és székesegyházak

Írta: McKelle George

Igaz történet alapján

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:35).

Dana felnézett a magasba, de így sem látta a gyönyörű székesegyház tetejét. Egy másik egyházhoz tartozó emberek jártak ide. Dana nem értette, hogy miért jött a családja ezen a pénteki napon ebbe a templomba, de Apa azt mondta, hogy egy esti imaórát fognak megnézni.

„Az mi?” – kérdezte Dana.

„Az egy olyan gyűlés, ahol az emberek énekelnek, szentírásokat olvasnak, és közösen imádkoznak – mondta Apa. – Mint egy nagy család a nap végén.”

Danának tetszett, amit hallott. A családjával éppen Angliában voltak. Előző vasárnap egy York nevű városban mentek el a helyi egyházközségbe. Az Elemiben a gyerekek ugyanazokat a szentírásokat és énekeket ismerték, mint Dana. Tudta, hogy az az egyházközség is Jézus igaz egyházának a része, mint az otthoni egyházközsége.

Ez a székesegyház azonban nagyban különbözött attól, amit megszokott. Észrevett egy gyertyákkal teli asztalkát. Nézte, ahogy egy fiú meggyújtja az egyiket.

„Miért gyújtasz gyertyákat?” – kérdezte tőle Dana.

A fiú elmosolyodott: „Akkor gyújtok gyertyát, amikor különleges dolgokért imádkozom. Azt

„Szeretnünk kell minden embert, figyelmesen meg kell hallgatnunk őket, és érdeklődést kell tanúsítanunk őszinte hitelveik iránt.”

Dallin H. Oaks, a Tizenkét Apostol Kvórumából: Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel! *Liahóna*, 2014. nov. 27.

remélem, hogy ameddig a láng ég, Isten meghallja az imát.”

Dana számára ezek egészen közönséges gyertyáknak tűntek. Egy kicsit összezavarodott, de nem akart udvariatlan lenni. Rámosolygott a fiúra.

Dana és a családja leültek, majd hamarosan elkezdődött az esti imaóra. A fiú néhány sorral odébb ült le. Dana hirtelen rájött, hogy egyetlen éneket sem ismer az ott hallottak közül. Amikor pedig az emberek imádkoztak, egy kis könyvből olvastak fel. Minden másmilyennek tűnt, mint amit ő megszokott.

De a zene gyönyörű volt, még ha ismeretlen is. Azután felállt egy ember, hogy a szentírásokból olvasson. Hosszú ruhát viselt, nem pedig öltönyt és nyakkendőt, mint Dana püspöke. Amikor azonban belekezdett, Dana rájött, hogy ezt a történetet ő is ismeri. Arról olvasott, amikor Jézus meggyógyította a 10 leprást.

„Apa – súgta Dana –, nagyon szeretem ezt a történetet.”

Apa mosolygott. „Én is.”

Azután a hosszú ruhás ember imádkozott. Azt kérte, hogy Isten áldja meg a betegeket és a szegényeket. Pont, ahogyan Dana is szokta kérni! Azután különleges áldást is kért az egyháza vezetőire. Danának eszébe jutott, hogy a családja mindig azért imádkozik

Mennyei Atyához, hogy áldja meg Thomas S. Monson elnököt és a tanácsosait.

Melegség öntötte el Dana szívét. Tudta, hogy a Mennyei Atya azt üzeni neki, hogy Ő *minden* gyermekét szereti, és *minden* imájukat hallja, még ha más egyházakba járnak is, és nem rendelkeznek az evangélium teljességével.

Amikor felálltak, hogy elinduljanak, Apa megnézte a telefonját. Szomorúnak tűnt, amikor elolvasta az üzeneteit. „Monson nőtestvér elhunyt” – mondta.

„Ó, jaj...” Dana elmondott a szívében egy gyors imát, hogy Monson elnökkel minden rendben legyen.

„Jól vagy?” – kérdezte valaki. A fiú volt az. Hallotta Danát, és aggodalmasnak tűnt.

„Monson nőtestvér elhunyt – mondta Dana. – Ő volt a próféta, Monson elnök felesége.”

„Sajnálom – mondta kedvesen a fiú. – Gyűjtök az elnökért egy gyertyát.”

Dana rámosolygott és megköszönte. Úgy gondolta, kedves dolga a fiútól, hogy különleges imát fog mondani Monson elnökért. Tudta, hogy a Mennyei Atya az ő – szívében elmondott – imáját és a fiú imáját is meghallgatja majd. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

Írta: **Russell M. Nelson** elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai Jézus Krisztus különleges tanúi.

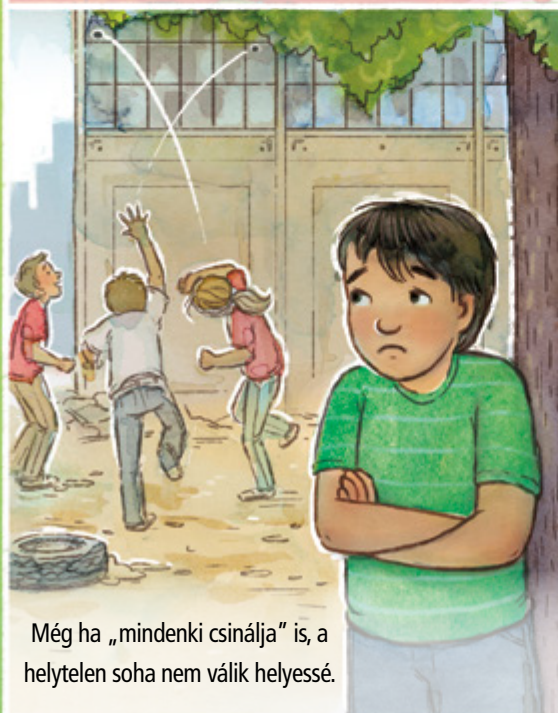
Miért olyan fontos **ENGEDELMESNEK** lenni?

A parancsolatok betartása áldásokat eredményez, minden alkalommal!

A parancsolatok megszegése az áldások elvesztését eredményezi, minden alkalommal!

Még ha „mindenki csinálja” is, a helytelen soha nem válik helyessé.

Amikor engedelmeskedtek Istennek, engedtek, hogy megmutatkozzon a hitetek.

„Ez a nap az,
a melyet az
Úr rendelt;
örvendezzünk és
vígadjunk ezen!”

– Zsoltárok 118:24

Jézus meggyógyít egy leprást

Írta: Erin Sanderson

Gondoljatok egy olyan alkalomra, amikor betegek voltatok. Tett bárki bármi olyat, amitől jobban éreztétek magatokat?

Az Újszövetségben azt olvashatjuk, hogy Jézus szeretettel fordult a beteg emberek felé. Egy napon egy leprának vagy bélpoklosságnak is nevezett, fájdalmas bőrbetegségben szenvedő ember ment Jézushoz. Tudta, hogy Jézusnak hatalma van meggyógyítani minden beteget. Hitte, hogy Jézus meg tudja őt gyógyítani. Jézus megérintette a leprást, és ezt mondta neki: „tisztulj meg” (Márk 1:41). Amint Jézus kiejtette ezeket a szavakat, az ember meggyógyult.

Mi is Jézus nyomdokain járhatunk, ha kedvesek és szeretetteljesek vagyunk azokkal, akik betegek vagy szomorúak. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

ÖTLETEK CSALÁDI BESZÉLGETÉSHEZ

A 74. oldalon található szentírásfigurák segítségével előadhatjátok a Márk 1:40–42-es verseiben található történetet. Utána elolvashatjátok az 1 Péter 3:8-at, és megtervezhetitek, hogy miként tanúsíthattok családként szeretetet és irgalmat valaki iránt. Például szolgálhattok valakit titokban!

Ének: Mesélj most Jézusról (*Gyermekek énekeskönyve*, 36.)

Szentírások: Márk 1:40–42

JÉZUS NYOMDOKAIN JÁRVA

A családokkal közösen játsszátok el, hogyan mutathatnátok ki a szereteteteket mások iránt e helyzetekben. Találjatok ki más helyzeteket is!

Egy új család költözött a környéketekre.

Az iskolában néhány gyerek gonoszcodik egy másik gyerekkel.

Bejön az Elemibe egy olyan látogató, aki senkit nem ismer az egyházközségben.

Az öcsédnek vagy a húgodnak nincs kivel játszania.

Sír a kisbaba, anyukátok pedig éppen vacsorát próbál főzni.

Az egyházközségetek vagy a gyülekezetetek egyik tagja beteg és nem hagyhatja el a lakását.

TUDJ MEG TÖBBET: AZ EVANGÉLIUMOK

Az Újszövetségben van négy különleges könyv, melyeket evangéliumoknak is neveznek. Ezeket Jézus egyes tanítványai írták. Az evangéliumok arról számolnak be, amikor Jézus Krisztus a földön élt. A leprás meggyógyításának történetét három evangélium is tartalmazza. Megtalálható a Márk 1:40–42-es, továbbá a Máté 8:2–4-es és a Lukács 5:12–14-es versekben.

SZENTÍRÁS ÖTLET: SZÓKERESÉS

A Márk 1:41-ben a *könyörület* szó szerepel. A Bibliában olykor előfordulnak olyan nagy szavak, melyeket esetleg nem értetek. Ha találtok egy ismeretlen szót, akkor segítségetekre lehet a Kalauz a szentírásokhoz! Kikereshettek például a könyörület szót, hogy megismerjétek a jelentését, és olyan további szentírásokat találjatok, amelyekben szerepel ez a szó. Vannak egyéb ismeretlen szavak is a leprás meggyógyításáról szóló történetben vagy a fejezetben?

Jézus meggyógyítja a betegeket

Márk 1:40–42; Lukács 4:38–40

Tömeg

Ragaszd fel ezt az oldalt egy kartonpapírra, aztán vágd ki a figurákat, és ragaszd őket egy hurka-pálcikára, fa spatulára vagy papírzacskóra. Használd őket az újszövetségi történetek eljátszására.

További példányokat nyomtathatsz a figurákból a liahona.lds.org oldalon.

Jézus Krisztus

Leprás

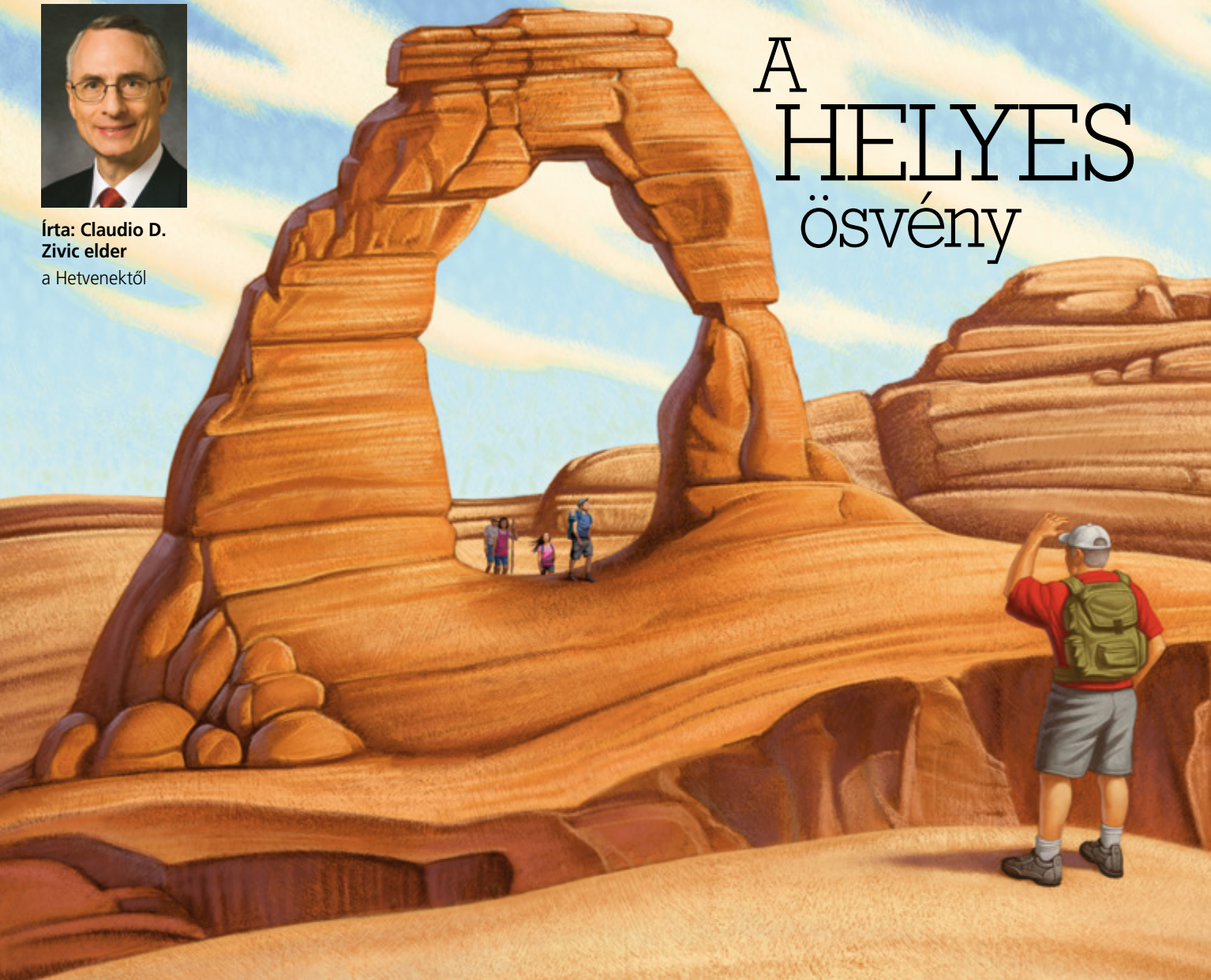

Péter anyósa

Írta: Claudio D. Zivic elder
a Hetvenektől

A HELYES ösvény

„[H]alljátok meg annak az Istennek a szavait,
aki teremtett titeket” (T&Sz 43:23).

Évekkel ezelőtt ellátogattunk a családommal az Arches Nemzeti Parkba, Utahban. A park egyik leggyönyörűbb és leghíresebb sziklaíve a Delicate Arch (Kecses Sziklaív), mi pedig úgy határoztunk, megmásszuk a hegyet, és odamegyünk.

Lelkesen indultunk, de a többiek hamarosan pihenni akartak. Minél hamarabb oda akartam érní, ezért egyedül mentem tovább. Nem is figyeltem, merre kell menni, csak elkezdtem követni egy férfit, aki látszólag tudta, merre tart.

Az ösvényen egyre nehezebbé vált a haladás. Biztos voltam benne, hogy a családom nem tudta volna végigcsinálni. Aztán hirtelen megláttam a Kecses Sziklaívet – de legnagyobb meglepetésemre megközelíthetetlen volt.

Az általam választott ösvény nem a sziklához vitt.

Csalódott voltam, és visszafordultam. Türelmetlenül várahoztam, mire végre taláhoztam a csoportommal. Elmondták, hogy követték a helyes irányt mutató jelzéseket, és óvatosan, fáradságosan haladva elérték a Kecses Sziklaívet. Én sajnos rossz utat választottam. Micsoda leckét tanultam!

Ne tévesszétek szem elől a Mennyei Atyátokkal való örök életre vezető ösvényeteket. Kövessétek az evangélium tantételeit és a megismert parancsolatokat, és akkor a helyes ösvényen fogtok haladni az Ővele való örök élet felé. ■

A Ne a rossz utat válasszuk! című beszéd alapján. Liahóna, 2014. máj. 39-41.

Tudom, hogy Jézus szeret engem

Írta: Jane McBride Choate

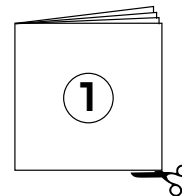
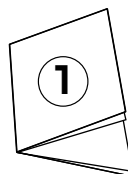
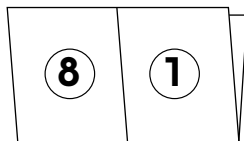
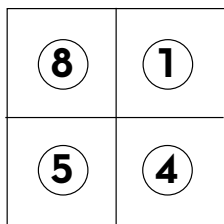
Igaz történet alapján

Léna nagyon igyekezett, hogy áhítatos legyen az egyházban. De már elfáradt, és a lábának is mehetnékje volt.

Az úrvacsora kiosztása után Léna kinyitotta a Jézusról szóló könyvét. Meglátta a képet, ahol Jézus kisgyermekkel van. Ettől békét és boldogságot érzett.

A történet a 79. oldalon folytatódik.

1-Vágás

Az én könyvem JÉZUSRÓL

8

*Tudom, hogy Szabadítóm szeret engem
Készítették: Tami Jeppson Creamer és Derena Bell*

1

2-Hajtás

5

*Habár nem ülhettem ott a térdén,
De tudom, hogy Jézus él.*

4

4-Vágás

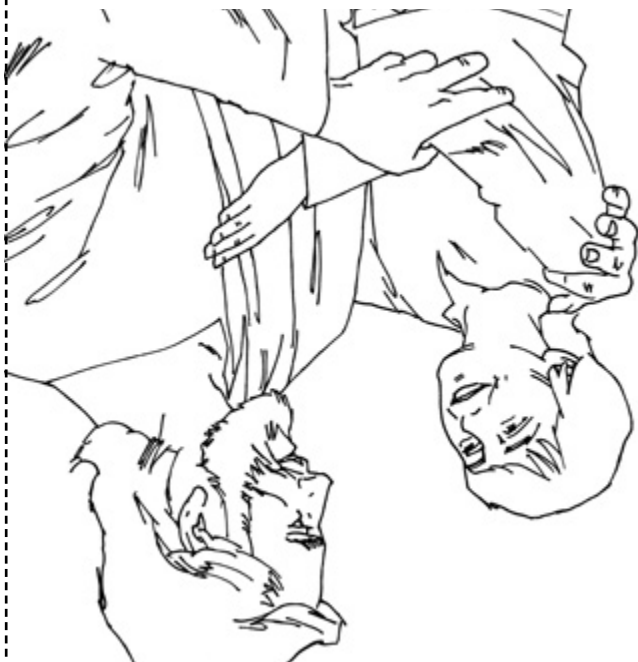
3-Hajtás

2 Egy gyönyörű vidéken, réges-régen,
Jézushoz gyűlt sok kisgyermek;

7 Ő a Szabadítóm,
Ki szeret engem, jól tudom.

3 Fejükön megpihent áldó keze,
Látták, hogy Ő könnyezett.

6 Ő él, tudom! Szívem Néki átadom,

Hajtás

Hajtás

A gyűlés végén Léna megkérdezte az anyukáját: „Miért könnyebb áhítatosnak lenni, ha a Jézusról szóló könyvemet nézegetem?”

„Szerintem azért, mert eszedbe jut róla, hogy Jézus mennyire szeret téged” – mondta az anyukája.

Léna bólintott.
„Gondolod, hogy Jézus tudja, hogy én is szeretem Őt?” – kérdezett vissza a kislány.

Az anyukája megölelte: „Igen, biztos vagyok benne, hogy tudja.” ■

A szerző az Egyesült Államokban, Coloradóban él.

Ebben a hónapban ünnepeljük a 100. évfordulóját annak, hogy az Első Elnökség családi est tartására buzdította az egyháztagokat. Alább az Első Elnökség azon leveléből idézzük, amelyben bevezették a családi estet. A levelet 1915. áprilisában küldték ki, és az Improvement Era 1915. júniusi számában került kinyomtatásra (733–734. oldal). A nagybetűs írásmódot és a központosítást a mai szabályok szerint írtuk.

Kedves Fivérek és Nőtestvérek! Azt tanácsoljuk az utolsó napi szenteknek, hogy még jobban ügyeljenek azon parancsolat betartására, melyet az Úr a Tan és a szövetségek 68. szakaszában adott:

„Továbbá, amennyiben [a] Sionban... lévő szülőknek gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére.

És imádkozni is tanítsák meg gyermekeiket, és arra, hogy egyenes derékkal járjanak az Úr előtt” [lásd T&S 68:25–28].

Sion gyermekei tartsák meg teljesebben az Úr azon parancsolatát is, melyet az ősi Izráelnek adott, és megismételt az utolsó napi szentek számára:

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked” [2 Mózes 20: 12].

Ezek a kinyilatkoztatások erőteljesen vonatkoznak az utolsó napi szentekre, az ezen egyházban lévő édesapák és édesanyák részéről pedig megköveteltetik, hogy tanítsák és alkalmazzák ezeket a parancsolatokat az otthonaikban.

E célból egy úgynevezett családi est bevezetését javasoljuk és sürgetjük egyházszerre, mely során az édesapák és édesanyák maguk köré gyűjthetik otthonaikban a fiúkat és a leányokat, és az Úr igéjét taníthatják nekik. Ezáltal a szülők teljesebb mértékben feltárhatják családjuk szükségleteit és igényeit, egyidejűleg pedig ők és a gyermekeik is alaposabban megismerhetik Jézus

100 ÉVNYI családi est

Krisztus evangéliumának tantételeit. Ezt a családi estet szenteljék az imának, a himnuszok éneklésének, a hangszeres zenének, a szentírások olvasásának, családi témáknak, valamint az evangélium tantételeivel és az élet erkölcsi problémáival, illetve a gyermekeknek a szüleik, az otthonuk, az egyház, a társadalom és az ország iránt fennálló feladataival és kötelességeivel kapcsolatos konkrét útmutatásnak. A kisebb gyermekek számára helyénvaló mondókák, énekek, történetek és játékok

alkalmazhatók. Felszolgálhatók olyan könnyű frissítők, melyek nagyrészt otthon is elkészíthetők.

Hangsúlyozottan kerüljék a hivatalosságot és merevséget, és az egész család vegyen részt a tevékenységekben.

Ezek az összejövetelek alkalmat fognak szolgáltatni a szülők és gyermekek, a fivérek és nővérek közti kölcsönös

bizalomra, valamint alkalmat adnak a szülőknek, hogy a fiúkhöz és leányokhoz az intés, a javaslat és a jó tanács szavait intézzék. Alkalmat fognak nyújtani arra is, hogy a fiúk és leányok tiszteletet tanúsítsanak atyjuk és anyjuk iránt, valamint kimutassák megbecsülésüket az otthon áldásai iránt, hogy az Úr nekik adott ígérete szó szerint beteljesedhessen, vagyis hogy az életük hosszúvá és boldoggá tétessen. [...]

Arra buzdítjuk a fiatalokat, hogy maradjanak otthon ezen esték alkalmával, és energiájukat használják arra, hogy ezek tanulságosak, hasznosak és érdekesek legyenek.

Ha a szentek megfogadják ezt a tanácsot, akkor az nagyszerű áldásokat fog eredményezni. Fokozódik majd az otthoni szeretet és a szülők iránti engedelmség. Kialakul a hit Izráel ifjúságának szívében, és erőt nyernek majd ahhoz, hogy megküzdjenek az őket körülvevő gonosz hatásokkal és kísértésekkel.

Fivéreitek:

JOSEPH F. SMITH

ANTHON H. LUND

CHARLES W. PENROSE

Az Első Elnökség ■

MEGLÁTÁSOK

Hogyan sorolhatom a családi estet fontosabb helyre?

„Miközben családokat megerősítésén és a béke ápolásán munkálkodtok, ne feledkezzetek meg... a heti családi estről. Figyeljete oda, hogy a családi est ne egyszerűen csak egy utógondolat legyen a rohanó nap végén. Döntsétek el, hogy hétfő este a család együtt lesz a családi estre. Ne hagyjátok, hogy a munkahelyi elvárások, a sport, a tanórán kívüli tevékenységek, a házi feladat vagy bármi más fontosabb legyen, mint az az idő, amit együtt töltötök otthon a családokkal. Az est felépítése nem annyira lényeges, mint a befektetett idő. Az evangéliumot formálisan és kötetlenül is tanítani kell. Tegyétek ezt jelentőségteljes élménnyé a család minden tagja számára.”

Témakörök ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

MENJ ELŐRE **hittel**

Négy tanulság Nefi életéből, amelyek magabiztosságot kölcsönözhetnek a saját döntéseitekhez.

44.o.

FIATALOKNAK

50.o.

JOSEPH MIATT

A ti életetek miben lett más Joseph Smith próféta miatt? Gondolkodjatok el ezen a hat példán.

GYERMEKEKNEK

TUDOM, HOGY JÉZUS SZERET ENGEM

Ez a saját készítésű füzet segít áhítatosnak lennetek az egyházban.

76.o.

HUNGARIAN

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA